

ဝရေး (မ) ဉာဏ်ပုံပြေား

The Tales of the Brothers Grimm

ကျိုံတ်ရဲလီလီလှုတ်မာကျုံ
Drum Publication Group

ဂရမ်း(မ)လုပ်နောင်ပြင်များ

The Tales of the Brothers Grimm

ဂရင်း (မဲ) ညီနောင်ပုံပြင်များ
The Tales of the Brothers Grimm (Burmese edition)

Drum Publication Group
P.O Box 66
Kanchanaburi 71000
Thailand

drum@drumpublications.org
www.drumpublications.org

July 2007

မာတိကာ

ဂရင်း(၏)ညီနောင်

iv

စနိုင်းပိုက်နှင့်နှင့်ဆီနိုင်း

၁

ညီအစ်ကိုလေးယောက်ရဲ့အတတ်

၁၀

ဈွေ့င်း

၁၇

နှင့်စက်ဖြူ။

၂၇

ဇမြို့ဖြူ။

၃၀

ပိုနပ်ချုပ်သမားနှင့်မှင်စာလေး

၄၅

လုံတရမင်းသားနဲ့ပန်းမင်းသမီး

၄၉

ဒေါက်တာနီးအော(လ်)အကုန်သိတဲ့ပါရုရ

၅၆

ကြောက်စိတ်ကင်းတဲ့သူငယ်ကလေး

၆၀

နှင့်ပန်းဖြူနှင့်ခြော့ကြီး

၇၅

ကရင်း(မြို့)ညီနောင်

ကျေးကော့ဂရင်းမဲ့ ကို ဂျာမနီသမိုင်းသုတေသနပြုပညာရှင်များ၏ အခင်တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ မောင်နှုန်းစလုံး ဂျာမနီနှင့် ဘာလင်တတ္ထုသို့လုပ်ကျောင်းမှ ကထိကဖြစ်ခဲ့သည်။ ဥရောပနိုင်ငံများအတွင်း ကလေးများအတွက်ပုံပြင်များ၊ စာပေဆိုင်ရာနှင့် ဂျာမနီနှင့် အကြောင်းအရာအားလုံးတို့ကို ရေးသားသည်ပညာရှင်များဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရသည်။

ညီအစ်ကိုညီနောင်၏ အသက်တာတစ်လျှောက်လုံးတွင် စာအပ်များစွာရေး
ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ စာအပ်များအနက် German Mythology, Old German
Tales နှင့် The History of German Languge တို့အပြင် ဂျာမန်အတိပိဋ္ဌန်
တို့ကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကလေးများအတွက်ထုတ်ဝေသည့် Grimm's
Fairly Tales တို့လည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့်မှ ယနေ့အထိပင်
ပိုလုပ်ရင်း (မိ) ဒီဇင်ဘာလ (၁၆) ရက် ၁၈၅၉ ခုနှစ်တွင် သေဆုံးသွားပြီး
ကျေးကျော်ရင်း(မိ) မှာ စက်တင်ဘာ (၂၀) ရက် ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် သေဆုံးသွား
ခဲ့သည်။

၀၀၂၆၃၅၄၈၁၀၀

ချော့ဝိုက်နှင့်ပြုံးဆုံး

ရွှေးသရောအခါကဆင်းရဲတဲ့မှုဆိုးမကြိုးတစ်ယောက်ဟာတဲ့ကလေးတစ်ခုမှာအ[။]
ထိုးကျွန်စွာဖော်လေသတဲ့။ တဲ့ကလေးရွှော ပန်းခြုံတဲ့မှာ နှင်းဆီပင်ကလေးနှစ်ပင်
ရှိတယ်။ နှင်းဆီနှစ်ပင်ထဲက ဖြူဖွေးတဲ့ နှင်းဆီဖြူဗျားတစ်ပွဲပွဲလာပြီး အခြားတစ်
ပင်ကနဲ့ရဲ့ နှင်းဆီနှစ်ပင်ထဲကလေးတစ်ပွဲပွဲလာတယ်။ မှုဆိုးမမှာလ ဒီနှင်းဆီပန်းနှစ်ပွဲ
နဲ့တူတဲ့သမီးကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်ကို စနီးရှိက်လို့ ခေါ်ပြီး
အခြားတစ်ယောက်ကို နှင်းဆီနှစ်ပွဲလာတယ်။ ဒီကလေးနှစ်
ယောက်ဟာ အခြားကလေးတွေလိုပဲ ပြေးလွှားဆော့
ကစားကြတယ်။ တစ်ခုကတော့ စနီးရှိက်ကတော့ သူ
အမေနဲ့အိမ်မှာဖော်ပြီး အမေကိုအိမ်အလုပ်တွေ ထိုး
ကူးတယ်။ ဒါမှာမဟုတ်ရင် အလုပ်မရှိတဲ့အခါ သူ
အမေကိုစာတွေဖတ်ပြုတယ်။

ဒီမောင်နှမလေးနှစ်ယောက်ဟာ
တစ်ယောက်ကိုအရမ်းချစ်ကြပြီး
အပြင်ထွက်ရင်း အမြတမ်းအတူ
သွားတယ်။ စနီးရှိက်က “ထို
တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက်ဘယ်တော့မှပစ်
မထားဘူးနော်။” နှင်းဆီ
နှစ်ပွဲလာ “ဟုတ်တယ်၊
တို့အသက်ရှင်သရွောတစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဘယ်တော့မှ ပစ်မထား
ပါဘူး။”

သူတို့ဟာ တော့အပ်ကလေးထဲသွားပြီး ဘယ်ရိသိုးနှစ်လေးတွေကို သွားချုံစားတတ်တယ်။ သားရိုင်းတိရဲ့နှစ်ကလေးတွေက သူတို့ကိုရှိမှုပြုပဲ သူတို့အနီးကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ ကပ်လာကြတယ်။ ယုံကလေးတွေက သူတို့ကျွေးတဲ့ဂါးပြီးတွေကို လက်ထဲက ယူစားတတ်သလို သမင်လေးတွေက သူတို့ရဲ့ဘေးမှာ မြေကိုတွေ့စားပြီး ဒရယ်ဖိုတစ်ကောင်က သူတို့ရဲ့ဘေးမှာ ပျော်ရွင်စွာ ခန်ပေါက်ကစားနေကြတယ်။ ငုက်ကလေးတွေကလဲ သစ်ကိုင်းထောက်မှာ ကျလိုကျလိုနဲ့ သီချင်းဆိုနေကြတယ်။

သူတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ ဘေးအန္တရာယ် မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူးတဲ့။ တကယ်လို့ တော့ထဲမှာ မီးချုပ်သွားပြီး အီပိရမယ်ဆိုရင်တောင် နှစ်ယောက်အထုယ်တွေကာ ရေ့ညွှတ်ပေါ်အိပ်ချုပြီး မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ အေးအေးဆေးဆေးအီပိကြတယ်။ သူတို့ရဲ့အမေကလဲ ဒါကိုသိပေမဲ့ သူတို့အတွက် ပူစရာမလိုဘူးဆိုတာသိတယ်။

တစ်ခါတုန်းကသူတို့တော့ထဲမှုအိပ်ပြီး မနက်ဝေလီဝေလင်း မိုးသောက်ချိန်မှာ သူတို့အိပ်ရာဘေးမှာ ထောက်ပတဲ့အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားတဲ့ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကလေးလေးက နေရာကထဲပြီး သူတို့ကိုသနားကြပ်နာမှုအပြည့်နဲ့ကြည်ပြီး ဘာမှမပြုပဲ တော့ထဲဝင်သွားတယ်။ သူတို့ရဲ့အီပိရာတစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ဟာ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှာ နီးကပ်စွာအိပ်နေပြီး တကယ်လို့သာ ညအမှာ့ဝင်ထဲမှာ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်သာ ဆက်လျောက်မိရင် ချောက်ကမ်းပါးထဲကျသွားမှာ သေချာတယ်။ သူတို့အမေက သူတို့ကိုအဲဒီကလေးလေးက လိမ္မာတဲ့ကလေးတွေကို ကြည့်ရှုတဲ့ ကောင်းကင်တမန်တွေဖြစ်နိုင်တယ်လို့ပြောတယ်။

စနီးရှိက်နဲ့နှင်းခါးနီးစီတို့ဟာ သူတို့ရဲ့အမေအိမ်ကလေးကို အမြှေသန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာထားတဲ့အတွက် အရမ်းကိုကြည့်လို့ရှုလို့ပျော်စရာပါပဲ။ ဇွဲရာသီမှာ နှင်းခါးနီးကအိမ်ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းရတဲ့ တာဝန်ယူပြီး မနက်တိုင်းမှာ သူတို့ရဲ့အမေအိပ်ရာမနီးမှာ သူတို့အမေအိပ်ရာဘေးမှာ နှင်းခါးနီးကိုသိမ်းရတဲ့ အမြှေချာထားပေးတယ်။ ဆောင်းရာသီမှာဆိုရင် စနီးရှိက်က မီးစိုဖြိုးရေနွေးအီးတည်လိုက်တယ်။ ရေနွေးအီးကို ကြေး

ဝါနံလုပ်ထားပြီး ရွှေရောင်လိုတောက်ပနေသတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဆိုတော့ စနီးရှိကိုက ရေအေးအိုးကို အမြတ်ကိုပါတ်ဆေးကြောတဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ ညာနေပိုင်းဆီးနှင်းပွင့် တွေကျလာတဲ့အခိုင်မှာ သူတို့အမေက “စနီးရှိကိုရေ တံခါးမင်းတုပ်သွားချလိုက်” လို့ပြောပြီး အားလုံးမီးပိုဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူတို့ရွှေမိခင်က မျက်မှန်တပ် လိုက်ပြီး စာအုပ်ကြီးကြီးတစ်အုပ်ထဲမှာရှိတဲ့ စာတွေဖတ်ပြနေတာကို သမီးလေးနှစ် ယောက်က ပိုင်းငင်ပြီး နားထောင်နေတာပေါ့။ သူတို့ရွှေဘေးမှာ သိုးကလေးတစ် ကောင်အပ်နေပြီး သူတို့နောက်က ထုပ်တန်းပေါ်က ခိုဖြူ။ ကလေးတစ်ကောင်က သူရွှေခေါင်းကို အတောင်ပံ့အောက်မှာ ဂုဏ်ထားတယ်။

တစ်ညာနေခင်းမှာ သူတို့အားလုံးသက်တောင့်သက်သာ အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတုန်း တစ်စုံတစ်ယောက်က သူတို့ရွှေတံခါးကိုလာခေါက်နေတယ်။ အေမေကြီးက “နှင်းဆီ နှင့်ရေ တံခါးမြန်မြန်သွားဖွင့်ကြည့်စမ်းကွယ်၊ ခရီးသွားတစ်ယောက်ယောက်က တည်းခို့နေရာရှာရနေတာဖြစ်ရမယ်” လိုနှင်းဆီနိုက် ပြောတယ်။ နှင်းဆီနိုက် တံခါး ဆီသွားပြီး တံခါးမင်းတုပ်ကိုထွန်းချကာ စိတ်ထဲမှာလည်း သနားစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲလို့တွေးမိသတဲ့။ ဒါပေမဲ့တံခါးထဲကို ခေါင်းပြု၍ကြည့်လာ တာက ဝက်ဝံမျက်းတစ်ကောင်ဖြစ်နေသတဲ့။

နှင်းဆီနိုက် အလန့်တကြားအော်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သိုးလ အလန့်တကြားအော်ဟန်ပြီး ခိုက်လဲအတောင်ပံ့ကို တဖျပ်ပျပ်ရိုက်ခပ်နေတယ်။ စနီးရှိကိုကတော့ သူအမေရွှေအို့ယောနောက်ဘက်မှာ သွားပုန်း နေရာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝက်ဝံကြီးက “မကြားက်ပါနဲ့၊ မင်းတို့ကိုပါဘာမှုမလုပ်ပါဘူး။ အပြင်မှာ အရမ်းအေး လို့ မီးနှဲနဲ့ချင်တာပါ။”

မိခင်ကြီးက “ဒုံးသနားစရာကောင်းတဲ့ဝက်ဝံပါလား၊ လာ လာ အထဲကိုဝင်လာပြီး မီးပိုဘေးမှာသွားထိုင်လိုက်၊ အမွှေးတွေမီးမလောင်စို့လ သတိထားအုံးနော်” အဲ သည့်နောက် ကလေးတွေဘက်ကိုလျမ်းကြည့်ပြီး “စနီးရှိကို၊ နှင်းဆီနိုက်ထွက် လာကြ၊ သမီးတို့ကို ဒီဝက်ဝံကြီးကရန်မမူပါဘူး။” အဲသည့်တော့မှ စနီးရှိကိုနဲ့နှင်း

ဆိုနိတို့ နှစ်ယောက်ထွက်လာပြီးနောက် သိုးကလေးနဲ့ ခါဖြူတို့လအပြင်ကို ထွက်လာကြတယ်။ အခုသူတို့ဝက်ဝံကြီးကိုမကြောက်ကြတော့ဘူး။ ဝက်ဝံကြီးက “ကလေးတို့ရေ ရုံးအမွှာတွေပေါ်ကန်းတွေ နဲ့ဖယ်ပေးကြပါလား။” ကလေးတွေက တံမြက်စည်းယူပြီး ဝက်ဝံကြီး အမွှာတွေပေါ်မှာ ကပ်နေတဲ့ဆိုးနှင့်ခဲတွေကို လျကျင်းပေးနေတော့သတဲ့။ ဆိုးနှင့်ခဲတွေ ကွာကျသွားတဲ့အခါ ဝက်ဝံကြီးက မီးဖိုးတိုးသွားပြီး သက်တောင့်သက်သာနားနေလိုက်သတဲ့။ ဒေါ်မဲ့မှာ တိုတ်ဆိတ် ပြမ်းသက်သွားပြီး မကြောခင်မှာပဲကလေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ပျော်တတ်တဲ့အောင်သည်ကြီးနဲ့ စတင်ကစားပါတော့တယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့သူငယ်ချင်း ဝက်ဝံကြီးရဲ့အမွှာ့ဂို့ ဆောင့်ခွဲကြပြီး သူတို့ရဲ့ခြေထောက်တွေကို ဝက်ဝံကြီးရဲ့ကျကျပေါ်မှာ တင်ထားကာ သူ့ကိုအလိုမ့်ခေါက်ကျွေးဟိုလိုမ့်ဒီလိုမ့်လုပ်သလို သစ်အယ်ကိုင်းတွေနဲ့ သူ့ကိုရိုက်ကြပြီး ဝက်ဝံကြီးက မာန်ဖိတဲ့အခါ သူတို့ရယ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝက်ဝံကြီးက ကလေးတွေဆော့ချင်သလို ဆော့ခွင့်ပေးပြီး ကလေးတွေဆော့တာ ကြမ်းလွန်းရင် ကလေးတွေကို “ကလေးတို့ရေ ရဲ့ကိုအသက်ရှင်ခွင့်ပေးပါအဲ့” လို့ ပြောရှာတယ်။ “စနီးရှိက် နှင့်ဆီနီ မင်းတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းကို သေအောင်သတ်တော့မှာလား”

အိပ်ရာဝင်ဖို့အချိန်ရောက်တဲ့အခါ ကလေးတွေက အိပ်ရာထဝင်သွားပြီး အမေကြီးက “ဝက်ဝံကြီး မီးဖိုးတေားမှာ အိပ်လို့ရတယ်နော်၊ အပြင်မှာရာသို့တော့ အရမ်းကြမ်းတယ်” လို့ပြောပြီး အိပ်ရာထဝင်သွားတယ်။ မနက်မီးလင်းတဲ့အခါ ကလေးနှစ်ယောက်က ဝက်ဝံကြီး ထွက်သွားဖို့ တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဝက်ဝံကြီးက ညာတိုင်းအချိန်ရောက်လာပြီး မီးဖိုးဆောင်ဘားမှာအိပ်ကာ ကလေးတွေကို သူ့နဲ့ပျော်နိုင်သလောက်ကစားစေတယ်။ ဒါခြကြာင့်နောက်ပိုင်း ဝက်ဝံကြီးမလာမချင်း တံခါးဖွင့်ထားကြတယ်။ နွဲဦးပေါက်ရာသီရောက်တဲ့အခါ အပြင်မှာသစ်ပိုင်းမန်များနဲ့ စိမ်းလန်းစိပ်နောပြီး တစ်မနက်ခင်းမှာ ဝက်ဝံကြီးက စနီးရှိက်ကို “အခုဝါတစ်နွဲလုံး မင်းတို့နဲ့ လာမကစားနိုင်တော့ဘူး။” စနီးရှိက်က “ဝက်ဝံကြီးဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

“တေားထဲသွားပြီး ရုံးပုံစွဲည်းပွဲတွေကို သွားစောင့်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ရုံးပုံစွဲည်း

တွေကို ကောက်ကျစ်စဉ်းလတဲ့လူပုတ္တေ နီးသွားမယ်။ ဆောင်းရာသီဆိုရင် ဆီးနှင်း တွေကျလွှန်းလို့ မြေကြီးကအေးခဲ တဲ့အတွက် လူပုတ္တေက မြေအောက်မှာနေပြီး ပြေပေါ်တာက်မလာနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုနွှေရာသီရောက် လာပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ဆီး နှင်းခဲတွေပျော်သွားပြီး သူတို့အပြင်ထွက်လာနိုင်တာပဲ့။ သူတို့ဟာ အပြင်ထွက် လာပြီး သူများရဲ့ပစ္စည်းပစ္စာတွေကို ချောင်းပြီး နီးသွားတတ်တယ်။ သူတို့ လက်ထဲ ပစ္စည်းပစ္စာရောက်သွားရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်ရတော့မှာမဟုတ်။”

စနီးရှိက်ဝက်ဝံကြီး မလာတော့မှာ ကြားလို့ဝမ်းနဲ့သွားတာပဲ့။ ဝက်ဝံကြီးကအိမ် ပြင်ဘက်ကို အဆောတလျင်ထွက်သွား ပြီးမင်းတုပ်နဲ့ချိတ်ပိုသွားလို့ သူ့ရဲ့အမွှေ့ နဲ့ကျွေတ်သွားတယ်။ စနီးရှိက်က ဝက်ဝံကြီး အမွှေ့ကျွေတ်သွားတဲ့နေရာမှာ ရွှေရောင် လက်သွားသလိုပတ္တု့လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မသေချာပါပူးဗူး။ ဝက်ဝံကြီးက အဝေး ကိုထွက်ပြီးသွားပြီး သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အမေကြီးဟာ သူ့ရဲ့ကလေးတွေကို တော်ထဲသွားပြီးထင်းခွဲခိုင်း တယ်။ ကလေးတွေ ဟာတာထဲသွားတော့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် လျှော့နေတာတွေပြီး သစ်ကိုင်းတွေသေးက မြေက်ခိုင်ပေါ်မှာ အရိပ်တစ်ခုဟာ တဆုဆွဲ ခုန်ပေါက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကောင်က ဘာလဲဆိုတာ သူတို့လဲမသိကြဘူး။ သူတို့အနီးကိုသွားပြီး ကြည့်တဲ့အခါ မျက်နှာမှာအရေပါးတွေနဲ့တွေနဲ့ တစ်ကိုက်သာ သာလောက် ရှုတဲ့နှင်းလိုပြုဖွေးတဲ့ မှတ်ဆိတ်မွေးရည်ရှိတဲ့ လူပုတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရတယ်။ လူပုံးမှတ်ဆိတ်မွေးတွေဟာ သစ်ကိုင်းနဲ့ညီနှင့်နေလို့ သူတာမှလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ ကြီးနဲ့ချည်ထားတဲ့ ဓားတစ်ကောင်လို့ ရန်းကန်နေရင်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ပြစ်နေတော့ တာပဲ့။

သူ့ရဲ့မီးတော်မီးလျှော့တွေလို့ တော်ပနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး “ကောင်မလေးတွေဘာလို့ ရှုံးကိုရပ်ကြည့်နေတာလဲ ရှုံးကိုလာကူးပါလား။” နှင်းသီနီက “အဘိုး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လူပုံက “ဟယ် ဒီကောင်မလေး ဝါထမင်းချက်ဖို့အတွက် ထင်းခွဲမလို့ လုပ်နေတာပဲ့

ငါတို့ ဟာန်တို့လို အစားကြွေးတာမဟုတ်၊ ထင်းတံ့နဲ့ချက်ဖို့မလိုဘူး။ ဒီထင်းတံ့ခွဲ ဖို့ သပ်ရိုက်သွင်းတာ သပ်ကချော်ထွက်သွားလို့ ဝါရွှေလွှာပတဲ့မှတ်ဆိတ်မွေးတွေ သစ် တံ့ကြားမှာ ညျှပ်သွားတာပဲ့။ အခါဘာယ်မှာမှာသွားလို့မရတော့ဘူး။ မင်းတို့ ဘာ ရယ်နေတာလဲ၊ တောက် တော်တော်စက်ဆုတ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးတွေပဲ။”

ကလေးတွေက သူမှတ်ဆိတ်မွေးတွေကို အစွမ်းကုန်ကူးဆွဲထူတ်ပေးပေ့ အရမ်းကျပ် နေလို့ ထုတ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ နှင်းဆီနိုက ““ကျွန်မအကူအညီသွားတောင်း ပေးမယ်”” မှတ်ဆိတ်ဖြူလူပျက “ဘာလို့လူတွေသွားခေါ်မှာလဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ကိုတောင် မျက်စိရှုပ်လှပြီ။” ဒီထက်ကောင်းတဲ့အာကြံမရှုတော့ဘူးလား။”

စနီးရိုက်က ““စိတ်ရည်ရည်ထားပါ ကျွန်မအဘိုးကို ကယ်ပါမယ်”” ဟုပြောပြော ဆိုဆိုနဲ့ သူဒေါ်တဲ့မှာ ကတ်ကြားကိုထုတ်ပြီး လူပုံခဲ့မှတ်ဆိတ်မွေးအဖျားကို ညျှပ်ပေး လိုက်တယ်။

လူပုံကြီး သစ်ပံ့ကြွားကလွှတ်သွားတော့ သစ်ပင်အဖြစ်တွေ့ဘေးက ချထားတဲ့အဲတ် ကိုယူလိုက်တယ်။ အဲတ်ထဲမှာရွှေတွေ အပြည့်နဲ့ပေါ့လေ၊ လူပုံကအဲတ်ကို ထမ်းသွား ပြီး “ချာတိတ်မတွေ့ရဲ့ မှတ်မွေးတွေအလကားဖြတ်သွားတယ်။ မင်းတို့ ကံဆိုး ပါစေ” လိုကြမ်းမောင်းပြောဆိုပြီး ကလေးတွေကိုလုံးဝမကြည့်ဘဲ ထွက်သွားတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကြံရလို့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ စနီးရိုက်နဲ့နှင်းဆီနိုတို့ဟာ ငါးပမ်းထွက် ကြတယ်။ စမ်းချောင်းကလေးအနားရောက်တဲ့အခါ နှဲကောင်ကြီးကြီးတစ်ကောင် လိုတူတဲ့ အရာတစ်ခုက ရေထဲခုန်ဆွဲ ခုန်ခွာသွားပြီး ချောင်းထဲကျသွားမလိုထွေ့လိုက် ရတယ်။ မောင်နှုမနှစ်ယောက်လဲ အနားကိုတိုးကြည့်တော့ လူပုံကိုတစ်ဖန်တွေ့ လိုက်ပြန်တယ်။ နှင်းဆီနိုက ““ဘိုးဘိုးဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘိုးဘိုးရေထဲဆင်းသွား ချင်တာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”” ““ကောင်မလေး ငါအရူးမဟုတ်ဘူး၊ မတွေ့ဘူး လား ဒီပါးဆိုးက ငါ့ကို ရေထဲဆွဲသွားတာ မတွေ့ဘူးလား”” လူပုံကြီးက အဲဒီနေရာမှတ် ထိုင်များနေတယ်။ ကံဆိုးစွာပဲ လေတို့က်လာတော့ သူ့ရဲ့နှဲခေါ်းမွေးတွေက ငါးများ တံနဲ့ သွားချိတ်နေတာပဲ့။ မကြာခင်မှာပဲ ငါးကြီးကြီး တစ်ကောင်ကို များမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ မှတ်ဆိတ်ဖြူ။လူပုက ဝါးကိုဆွဲတင်လို့မရတော့ဘူး။ ဝါးဟာသူ့ကိုဆွဲသွားလို့ သူငါးနောက်ပါသွားတော့တာပေါ့။ မြက်ပင်ပေါင်းပင်တွေ ဆွဲထားပြီး ရန်းထားပေမဲ့ မရတော့ဘူး။ မောင်နှစ်ယောက်က အချိန်မှုရောက်လာပြီး သူ့ကိုချုပ်ကိုင်ထားကာ မှတ်ဆိတ်မွေးကို ဖြေပေးပေမဲ့ အချဉ်းနှီးပါပဲ။

ကတ်ကြေးထုတ်ပြီး မှတ်ဆိတ် မွေးည်ပို့ကလွှဲရင် အခြားဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကိုတွေ့ လိုက်တဲ့လူပုက စိတ်ဆိုးသွားပြီးအော်ဟန်ကာ “မကောင်းဆိုးဝါးကလေးတွေ ဂုံးမှတ်ဆိတ်မွေးည်ပို့ကိုတာ ဂုံးကို ရှင်ဖျက်ချင်လို့လား။ ဂုံးမှတ်ဆိတ်အာဖျားကို တစ်ခါတွန်းကပြတ်သွားတာမကျေနပ်လို့ ထပ်ပြတ်တာလား။ အခုံးမှတ်ဆိတ်အ ကောင်းဆုံးအပိုင်းတွေ ဖြတ်သွားပြီး။ ဂုံးလူမျိုးတွေကြား ဝါပြန်ပြီးမျက်နှာမပြရတော့ ဘူး။ မင်းတို့ကို ဖိနပ်ပြတ်ကုန်တဲ့အထိ ပြေးရပါစေလို့ ဝါကျိန်ဆဲတယ်။” အဲဒီနောက် ပူလဲအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ အိတ်တစ်အိတ်ကို အရွတ်တို့ကိုဆွဲပြီး ကျောက်တုံးတွေကြားထဲ ဆင်းသက်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

မကြာခင်မှာဘဲ သူတို့ရဲအမေကြီးက ကလေးနှစ်ယောက်ကို မြို့ထဲသွားပြီး အပ်နဲ့ အပ်ချည်ကြီး၊ ကြီးနဲ့ဖြုံးကလေးတွေကိုသွားဝယ်ခိုင်းတယ်။ မြို့ထဲကို သွားတဲ့ လမ်းများ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ မြေရိုင်းတွေဖြစ်တယ်။ မောင်နဲ့ မနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ရဲခေါင်းပေါက် ငါ်ကြီးကြီးတစ်ကောင်ပုံဖော်တာကို သတိထားမိတယ်။ သိန်းငှက်ကြီးက နိမ့်ရာဆီကိုဆင်းလာပြီး သူတို့ရဲနားလောက်က ရှိတဲ့ကျောက်တုံးအောက်ကို ထိုးဆင်းသွားတဲ့အခါ ရုံးရှတဲ့အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ သူတို့ပြီးသွားတဲ့အခါ သိန်းငှက်ကြီးဟာ သူတို့တွေ့နေကျလှပါကြီးကို ချိမဲ့ ဆဲဆဲဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ သနားကြင်နာမျဲနဲ့ ပြည့်ဝတဲ့အတွက် လူပါကြီးကိုသွားပြီး ဆွဲထားကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့သိန်းငှက်ကြီးက အအဝေးကိုထွေက်သွားတယ်။ လူပါကြီးဟာ သိန်းငှက်ဘေးက လွှတ်မြောက်သွားတာတစ်ပြိုင်နက် သူရဲစူးရှတဲ့အသံနဲ့ ကျူးကြိမ်းမောင်းတော့သတဲ့။ “မင်းတို့ဘာလို့သတိထားပြီးမဆွဲတာလဲ။ ကြည့်စ်းငါ့ကုတ်အကြိုအညီရောင်လေးဟာ နင်တို့ကြောင့်ပေါက်ပြစ်စတ်ပြတ်သတ်ကုန်ပြီး။ မင်းတို့သိပ်နမောနမဲ့တာပဲ့။” ဟုပြေပြေပြေဆိုစိုးသွဲရဲ ကျောက်သံပဲ့ဖြူမြားထုတ်ကြီးကို ဒရ္တ်စိုက်ဆွဲသွားပြီး ကျောက်တုံးတွေ့အောက်ကရှိတဲ့ သူတွင်းထဲကိုဆင်းသွားတယ်။ မောင်နဲ့မနှစ်ယောက်လဲ ဒီလိုကျေးဇူးမတင်တတ်ပဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဂရမမူတော့ပဲ မြို့ထဲသွားပြီးလုပ်စရာရှိတာ လုပ်နိုင်သတဲ့။

မြို့ထဲက ပြန်လာတဲ့အခါနိမှာ မြေလွှတ်မြေရိုင်းတွေကနေ တစ်ခါဖြတ်ပြန်လာရပို့တယ်။ သူတို့အဲ့သွေ့စွာတွေ့လိုက်ရတာကတော့ လူပူဟာ နေရာလွှတ်တစ်ခုမှာ သူရဲကျောက်သံပဲ့ဖြူမြားတွေ့ကို လောင်းချုပ်စိုက်တာတွေ့ရတယ်။ လူပူဟာ ဒီအခါနိမှာ ဘယ်သူမှုတော်ဆင်းမလာတာကိုသိလို့ ဒီလိုလုပ်တာဖြစ်တယ်။ ညာနောင်းနေရာင်ခြည်အောက်က ကျောက်သံပဲ့ဖြူမြားတွေ့ဟာ အရောင်မျိုးစုံတလက်လက်တောက်ပနေတာ အရမ်းလှပလွန်းလို့ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးဟာ ကျောက်သံပဲ့ဖြူမြားတွေ့ကို ငေးကြည့်နေမိသတဲ့။ ဒါကိုတွေ့သွားတဲ့လူပူက ဒေါသတွေးနဲ့မျက်နှာနဲ့မြန်းလာပြီး “မင်းတို့ အဲဒီမှာဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ” လို့မေးပြီး ဆူပူဆဲဆဲကြိမ်း

မောင်းနေသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟိန်းသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ဝက်ဝံမဲ့ကြီးတစ်ကောင်က သူတို့ရှိရာ ပြီးလာနေတာကို တွေ့ရတယ်။ လူပုံဘာ ကြားကိုရှုံးစွာ ခုန်ထပြီးလိုက်ပေမဲ့ သူရဲ့ရှုံးလိုက် မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ ဝက်ဝံကြီးက သူ့ဂိုမိသွားပြီးလေ။ ဒါကြောင့် အူလိုက်သလိုက်ကြားကိုရှုံးသံနဲ့ “ဝက်ဝံကြီးရယ် ကျွန်တော့မှာ ရှိတဲ့ကျောက်သံပွဲမြားအားလုံးကို ပေးပါမယ်။ ဟိုမှာ ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့အသက်ကို ချမှုသာပေးပါ။ ကျွန်တော့လိုပိန်လိုဖြေနေတဲ့အကောင်ကိုဘာလုပ်မှာလဲ။ ကျွန်တော့ကို စားလို့လောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကိုယူသွားပါ။ သူတို့ဟာ သုတေသနတွက်နဲ့လွှဲတဲ့ အစာဖြစ်တယ်။ သူတို့ကိုစားလိုက်ပါ။” ဝက်ဝံကြီးက သူစကားကိုဂုဏ်စုစုပ် သူရဲ့လက်ပါးကြီးနဲ့ တစ်ချက်တည်းပါတ်ပစ်လိုက်တာ လူပုံဟာ တစ်ချက်မှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။

ကလေးနှစ်ယောက်ကလဲ ကြားက်ကြားက်လန့်လန့်နဲ့ ထွက်ပြီးသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဝက်ဝံကြီးက “စနီးရိုက်၊ နှင်းဆီနီ ငါ့ကိုမကြားက်နဲ့လေ။ နှင်းတို့နဲ့အတူဝါသွားမယ်။” ဒီတော့မှ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လဲ ဝက်ဝံကြီးနဲ့အသံကို မှတ်မိလိုက်တယ်။ ဝက်ဝံကြီးက သူတို့ဆီလာနေတဲ့အချိန်မှာ ဝက်ဝံအရွှေပြုတ်ကျသွားပြီး ချောမောတဲ့ ယောက်ဗျားပျိုတစ်ယောက်အသွေးပြုင်ပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒီလူပျိုချောက ရွှေရောင်အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားပြီးသူက “ငါဟာ ဘုရင်ရဲ့သားတော်တစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။ ငါကိုဒီလူပုံက ကိုနှစ်စားထားပြီးရဲ့ခြွားရတနာတွေကို နိုးယူသွားတာဖြစ်တယ်။ သူမ သေမချင်း ငါက တော့မှ ပြီးလွှားသွားနေရာမှာဖြစ်တယ်။ အခုတော့ သူ့ပြုထားတဲ့အမှုယူခံစားရပြီး”

ကာလကြားလာတဲ့အခါ စနီးရိုက်ကသူ့နဲ့လက်ထပ်ပြီး နှင်းဆီနီက သူရဲ့ညီနဲ့လက်ထပ်ကာ လူပုံရဲ့ကျောက်သံပွဲမြားတွေ့ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲယူကြတယ်။ သူတို့ရဲ့အမဲ့ကြီးလဲ သူရဲ့သီးသားမက်တွေ့နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြီးချမ်းစွာ နေထိုင်သတဲ့။ အမဲ့ကြီးလဲ နှင်းဆီပင်နှစ်ပင်ကိုယူသွားပြီး သူတို့ရဲ့ပြောင်းပေါက်အနားမှာ စိုက်ထားတယ်။ ဒီနှင်းဆီပင်လေးတွေကနှစ်စဉ်နှစ်ဝါးပဲ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အလုဆိုးနှင်းဆီပြီ။ နှင်းဆီနီကလေးတွေ ဖူးပွင့်လာလေသတဲ့ကွာယ်။

ညီအစ်ကိုလေးယောက်ရှုံးတတ်

တစ်ခါတုန်းက ဆင်းရဲတဲ့အဖိုးအိုးကြီးတစ်ယောက်မှာ သားလေးယောက်ရှုံးတယ်။ တစ်နှေ့မှာ သူ့သားလေးယောက်ကိုခေါ်ပြီး “သားတို့ရဲ့ အခုခံမင်းတို့ဟာ လောကအကြောင်းနားလည်ရမယ့် အချိန်ရောက်ပြီး ဖေဖေကဆင်းရဲတို့ မင်းတို့ကိုဘာမှမပေးနိုင်ဘူး။ မင်းတို့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အတတ်ပညာတွေကို လျှော့လာရမယ်။ မင်းတို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ရပ်တည်နိုင်မယ်လို့ အဖေယုံကြည်ပါတယ်။” သားလေးယောက်လဲ လမ်းလျော်စွာကိုတုတ်ကိုကိုင်၏ အထုတ်ကိုယ်စိတမ်းကာ သူတို့ရဲ့ဖောင်ကို ပွဲဖက်နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ကထွက်ခွာလာကြတယ်။ ခရီးထွက်ပြီးမကြာမိမှာ လမ်းလေးခွဲဆုံးရာကို ရောက်လာသတဲ့။ သူတို့လေးယောက်ဟာ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ သွားကြမှာဖြစ်ကြတယ်။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးက “ဒါတို့ခွဲခြုံရမယ့်အချိန်ရောက်ပြီး တို့တွေတစ်ယောက်တစ်လမ်းစီသွားကြရမယ်။ လေးနှစ်စွဲရင် အားလုံးဒီနေရာကို ပြန်လာကြပါ။ လေးနှစ်မစွဲခေါင်ထိ ဒီကနေကိုယ်လမ်းကိုယ်ထွက်ပြီး အတွေ့အကြံယစ်တွေရာကြမယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ့်ရပ်တည်နှင့် အတတ်နိုင်ဆုံးကြီးစားကြုံ့”

ဒီလိုနဲ့ ညီအစ်ကိုလေးယောက်ကလဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ခံရီးဆက်ကြတယ်။ အတန်ကြာတော့ အစ်ကိုကြီးက ခရီးသည်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ အဲဒီလူက သူ့ကို “သူငယ်ချင်း မင်းဘာယ်သွားမလို့လဲ” အစ်ကိုကြီးက “ကျွန်တော် အတတ်ပညာရှုံး ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ခရီးသည်က “ဒါဖြင့် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပေတော့။ မင်းကို စောရာသူနှီးဖြစ်အောင် ငါသင်ပေးမယ်။” သူငယ်က “သူနီးအတတ် မသင်ချင်ပါဘူး၊ ဒါဟာနိုးရိုးသားသားအလုပ်မှုမဟုတ်ဘဲ အဆုံးတစ်နှေ့မှ ထောင်ကျလို့မယ်။” “မင်း ထောင်မကျရစွေား၊ ငါမင်းကို တရားမျှတဲ့ ရှိတဲ့နေရာမှာပဲ နိုးခိုင်းမှာပါကွာ့။ ဘယ်သူမှုမသိတဲ့နှီးနည်း မင်းကိုငါသင်ပေးမယ်။” နောက်ဆုံးလုလင်ဟာ ခရီးသည်ရဲ့စကားကို နားလည်သောပေါက်ပြီး သူနဲ့အတူလိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။

သူငယ်ဟာ အတတ်ပညာကိုလျှပ်မြန်စွာ တတ်မြောက်ပြီး သူခိုးချင်တဲ့ ဘယ်အရာ မဆို သူများမသိ၊ ဖမ်းချိုးမခံရအောင်ယူနိုင်တဲ့ စောရသူနဲ့ဖြစ်ခဲ့ပါရော့။

ဒုတိယသားဟာ လမ်းမှာ အခြားခရီးသွားတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီး စကားစမ်းပြည် ပြောဆိုကြရင်း ဘယ်လိုအတတ်ပညာသင်ကြားရမယ်ဆိုတာ မသိတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ “ဒါဖြင့်ငါနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပေတွေ့။ မင်းကို နက္ခတ်ပညာရှင်ဖြစ်စုံ ပါသင် ပေးမယ်။ ဒီပညာဟာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတယ်။ ငါရဲ့မှန်ပြောင်းဟာ ဘယ်သူ မှုမတွေ မြင်နိုင်တဲ့အပိုင်တွေကို ထူးဆန်းဆန်းကြယ်စွာ မြင်ရတယ်။”

သူငယ်ဟာ သဘောကျပြီး အဲဒီလူနောက်လိုက်သွားပြီး နက္ခတ်ဘာရာအတတ်ကို ပညာပြည့်စုံတဲ့အထိ သင်ကြားသတဲ့။ ကျမ်းကျင်တဲ့ နက္ခဖော်ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဆရာဖြစ်သူက ထူးခြားတဲ့မှန်ပြောင်းတစ်ခုကို ပေးရင်ဆိုတယ်။ “ဒီထူးခြားတဲ့ မှန်ပြောင်းဟာ ကမ္ဘာလောကမှာဘဲဖြစ်စေ၊ စကြောဝှေ့လောကမှာ ရော ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ဘာမဆိုတွေ့မြင်နိုင်တယ်။”

တတိယသားက မူဆိုးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့သတဲ့။ ဥာဏ်ပညာထက်မြေကိုတဲ့ သူငယ် ဖြစ်လို လေးပစ်အတတ်ကို တစ်ယက်ကဗိုးခံပိတ်အောင် သင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ နောက် ဆုံးဆရာဖြစ်သူကို နှစ်ဆက်ထွက်ခွာမဲ့အချိန်ရောက်ပြီပေါ့။ ဆရာဖြစ်သူက ခိုင်ခန့် တဲ့လေးတစ်ခုကို ပေးပြီး “ဒီလေးဟာ မင်းပစ်လိုက်တဲ့ စက်ကွင်းအမြတ်မှန်အောင် ပစ်ခတ်နိုင်တယ်။ ဘယ်တော့မှုမလွှဲချော်ဘူး”

အထွေးဆုံးသားလဲ ခရီးသွားတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး ခရီးသွားကာ သူဘာလုပ်ချင် သလဲဆိုတာမေးသတဲ့။ ခရီးသွားက “ငါလိုအကျိုးချုပ်သမားမဖြစ်ချင်ဘူး လား”လို့မေးတယ်။

“ဟာ မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ နေ့တိုင်းစားပွဲမှာထိုပြီး ချုပ်လုပ်နေတာပဲ၊ အကျိုးချုပ်ရတာ ပျင်းစိုးကောင်းလှပါတယ်။ ကျွန်ုတော်သဘောမကျော်း”

“ဘာလို့သဘောမကျေရတာလဲ၊ မင်းကို အခြားအကျိုးချုပ်သမားတွေနဲ့ မတူအောင်

ထူးထူးခြားခြား သင်ပေးမယ်။” နောက်ဆုံးသူငယ်ဟာ ထိုသူရဲကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး အပ်ချုပ်ပညာကို သင်ယူတယ်။ သူကကြိုးစားတဲ့သူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

ခွွာရမယ့်အချိန်ရောက်တော့ ဆရာဖြစ်သူက အပ်တစ်ချောင်းပေးပြီး “ဒီအပ်ဟာ သံမဏီလို မာရကြာတဲ့အရာပုံဖြစ်စာ ကြက်ဥလိုနဲ့သုတဲ့အရာပုံဖြစ်စာ ချုပ်နိုင်တာမို့ မင်းယူသွားပေတော့။ မင်းချုပ်တဲ့ အပ်ချုပ်ရာချုပ်ရိုးကို တစ်ချောင်းလေးမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့လေးနှစ်ရွေ့တဲ့ အချိန်ရောက်ပြီပဲ။ ညီအစ်ကိုလေးယောက်ဟာ လမ်းလေး ခွင့်မှာ ပြန်လည်တွေ့ကြသတဲ့။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြိုလိုနဲ့ဆက်ကပြီး နောက်ယခင်ရွှေအီမိုက် အတူတက္ခ၊ သွားကြတယ်။ ဖင်ကသူတို့ကို စမ်းသာစွာ စောင့်မျှော်ဖော်တယ်။ သူငယ်လေးယောက်ဟာလ သူတို့သင်ကြားခဲ့ရတဲ့ ပညာတွေအကြောင်းကို ပြောပြကြတယ်။

တစ်နှဲအိမ်ရွှေမှာရှိတဲ့ သစ်ပစ်မွှုံးကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတုန်း ဖခင်ကြီးက သားများကိုကြည့်ကာ “မင်းတို့ပညာကို ဝါစမ်းကြည့်ချင်တယ်။” ဒါနဲ့ ဒုတိယသား ဆီကိုကြည့်ကာ “ဒီသားက ကမ္ဘာ လောကမှာရော စကြာဝါဌာမှာရော ကြည့်နိုင်တဲ့အတတ် တတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသစ်ပင် ထိုင်ဖျားက ငှက်သိုက်ထဲက ဥတွေမြှင့်နိုင်သလား” နက္ခတ်ပညာရှင်သားက မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ပြီး သစ်ပင်ဆီကြည့်လိုက်တယ်။

“အသိကိုထဲမှာငြေကြောင်းလုံးရှိတယ်။”

“ကောင်းပါပဲ”

ဖင်က ပထမသားကြီးကိုကြည့်ကာ “ဒီသားက ဘာမဆို လိုချင်တဲ့အရာမှန်သမှု ခိုးယူနိုင်တဲ့အစွမ်းရှိတယ်။ ဟိုဥုပါးလုံးပေါ်ဝိုင်နေတဲ့ ငှက်မ မသိအောင် ဥတွေကို မင်းတိတ်တဆိတ်ယူနိုင်မလား” စောရသူခိုးသားကြီးက သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့တယ်။ သူလက်ထဲမှာ ငှက်ဥုပါးပါလာလေရဲ့။ ငှက်မကတောင် ဒါကိုမသိရှာပဲ ဉာဏ်မြတ်ငြင်းဝပ်နေသတဲ့

အဲဒီနာက်ဖင်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှာ ငါက်ဥပါးလုံးကို တင်လိုက်တယ်။ စားပွဲစွန်းလေး ဘက်မှာ ဥတစ်လုံးစိန့် စားပွဲအလယ်မှာ ဥတစ်လုံးချထားလိုက်တယ်။

“ဒီသားက ငါက်ဥအားလုံးကို မြားတစ်ချက်တည်းနဲ့ ထက်ခြမ်းခွဲအောင် ပစ်နိုင်မလား” လေးသမားသားထောက မြားတစ်ခုတည်းနဲ့ ငါက်ဥပါးလုံးကို ထက်ခြမ်းကဲ့အောင်ပစ်ကာ သူ့အစွမ်းကို ပြလိုက်တယ်။

“ကောင်းပါပေါ့”

ဖင်က သားထွေးဆိုကြောက်ဥကာ “က မင်းအလှည့်ရောက်ပြီး၊ ဒီငါက်ဥတွေကိုချပ်ရှိမထင်အောင် ပြန်ချုပ်နိုင်မလား”

အကြီးချုပ်သမားထောက အပ်ကိုထုတ်ပြီး ငါက်ဥတွေကို မြန်ဆန်သေသပ်စွာ ချုပ်လိုက်သတဲ့။

ဖင်ကသားလက်ရာကို ဆောက်တစ်ဦးပြုပြီး စောရသူနဲ့အတတ်တတ်ထားတဲ့သားကြီးကို ငါက်ဥတွေငါက်မသိအောင် ပြန်ထားခိုင်းတယ်။ စောရသူနဲ့သားကြီးဟာ ဥတွေကို အသိက်ထဲ ပြန်ထားလိုက်တာကို မိခင်ရှုက်မကတောင်ဘာမှုမသိပါ ဥတွေအားလုံးကို ဆက်ဝင်နေတာပေါ့။ နှစ်ရက်သုံးရက်ကြားတဲ့အခါ ငါက်ကလေးတွေပေါ်ကလာပါလေရော့။ ငါက်ကလေးတွေရဲ့ လည်ပင်းမှာရှိတဲ့ အနီ ရောင်အစက်ကလေးတွေကလွှဲရင် အားလုံးအကောင်းပါပဲ။

“ကောင်းပြီးသားတို့ရော သားတို့လေ့လာခဲ့တဲ့အတတ်ကို သားတို့ကောင်းမွန်စွာ အသုံးချုပ်တိပြီး၊ ဒါပေမဲ့ သားတို့အတွက်ဘယ်လိုအကျိုးရှိမလဲဆိုတာ မသိသေးဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ မင်းတို့ရဲ့အတတ်ပညာကို အသုံးချုပ်မှာပဲ့” ဖင်ဒို့ဟာ သားတွေအပေါ် အလွန်ရှုက်ယူနေသတဲ့။ သားလေးယောက်ရဲ့အစွမ်းတွေကြာ့င် တစ်နေ့သူတို့ ထင်ပေါ်ကျော်စောလာမှာပေါ့လေ။

မကြာမိ တိုင်းပြည်မှာကြာက်မက်ဖွယ်တေးအစွဲ ရာယ်တစ်ခု ကြံ့လာပါရော့။ မကြာက်စရာကောင်းတဲ့ နဂါးကြီးတစ်ကောင်က ဘုရင့်သမီးတော်ကို ချိသွားသတဲ့။ ဘယ်သူမှုမင်းသမီးကို မကယ်ဆယ်ခုံကြလို့ ဘုရင်ကြီးလည်း ပူဇွဲးသောကရောက နေတော့တာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ ဘုရင်ကြီးက သူ့ရဲ့သမီးတော်ကို ကယ်တင်နိုင်သူကို

သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်ထိများခွင့်ပြုမယ်လို့ ကတိပြုသတဲ့။ သူငယ်လေးယောက် ကြားတဲ့အခါ မှတ်နာချင်းဆိုင်တို့ပို့ပြီး “ကောင့်ဗြီး၊ ဒါဟာတို့အတွက် အခွင့်အ လမ်းတစ်ခုပဲ ကြိုးစားကြည့်မယ်။”

နက္ခပညာရှင်သားဟာ မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ပြီး မင်းသမီးဘယ်မှာရှိတာကိုကြည့်လိုက် တယ်။ “ဟော – မင်းသမီးကိုတွေ့ပြီး သူဟာ ပင်လယ်ထဲကကျောက်ဆောင် တစ်ခု ပေါ်မှာထိုင်နေတယ်။ နါးကြိုးကအနားမှာနေပြီး မင်းသမီးကိုစောင့်ကြပ်နေတယ်။” ညီအစ်ကိုလေးယောက်ဟာ ဘုရံ့ကြိုးထံအစားဝင်ကာ လျော့တစ်စင်းတောင်းပြီး မင်းသမီးကိုရှာဖွေဖို့ သွားကြသတဲ့။ သိပ်မကြာ့ခံမှာပဲ ကျောက်ဆောင်ရှိရာ ရောက် လာကြတယ်။ နါးကြိုးက မင်းသမီးရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ ဦးခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ပျော်နေသတဲ့။ ဒုတိယသားမှခိုးထိုက “ကျွန်တော်ထိအောင်ပစ်နိုင်တယ်၊ တကယ်လို့သူ့ကိုပစ် လိုက်ရင် မင်းသမီးလဲမြားချက်ထိမှန်ပြီး သေဆုံးရလို့မယ်။ ဒါကြောင့် မပစ်ရဘူး။” စောရသူခိုးသားကြိုးက “မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မင်းသမီးကို အစ်ကိုသွားခေါ်လာခဲ့ မယ်။” သူဟာ ကျောက်ဆောင်ဆီရေရှုးသွားပြီး နါးကြိုးရဲ့ခေါင်းအောက်က မင်းသမီးကို ကြိုးကြိုးစားစား တိတ်တဆိတ်ယူဆောင်လာသတဲ့။ မင်းသမီးနဲ့ စောရ သူနိုးသားကြိုးက လျော့ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ကျွန်တဲ့ညီအစ်ကိုတွေ့က ဝမ်းသာ စွာဆီးကြိုးကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ နါးကြိုးနဲ့လာပြီး မင်းသမီးလျော့နဲ့ ထွေက်ပြေးမှန်း မြင်လိုက် ပါရော။ နါးကြိုးလဲ လျော့နောက်အတင်းလိုက်ပြီး ဟိန်းဟောက်ကာ ပါးစံပေါ်ကိုးတွေ့နဲ့ မှတ်သတဲ့။ နါးကြိုးကမင်းသမီးလေးကို သတိရပြီး ပြန်လို့ချင်တာကိုး ဒီတော့ လေး သမားညီကလေးက လေးနဲ့ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်လိုက်တဲ့အခါ မြားတံ့က ရင်ဘတ်ကို တွင်း ဖောက်သွားတဲ့ နါးရဲ့ ကိုပ်ခန္ဓာကြိုး ရေပြင်ထဲဝန်းကနဲ့ကျသွားတဲ့အခါ လျော့ဟာ ထက်ခြမ်းကွဲအက်သွားပြီး ပင်လယ်အောက်ကို နစ်မြှုပ်သွားတယ်။ ညီအစ်ကိုတွေ့နဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ ပျော်ပြားတွေ့ကို တွယ်ဖက်လျက် ပင်လယ်ထဲမှာ များနေကြတယ်။ ဒီတော့ အပ်ချုပ်သမား သားထုတ်ဟာ တန်ခိုးရှိတဲ့အပ်ကို ထုတ်ပြီး ရေမှာမျှားနေတဲ့ ပျော်ပြားပျော်ချပ်တွေ့စုံယူပြီး လျော့ပျက်ကို ချုပ်လိုက်သတဲ့။ ခဏချင်းမှာပဲ လျော့ကိုပြန်

လည်တည်ဆောက်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့လဲ လျှပ်ပါတက်ပြီး သူတို့ရဲ့တိုင်းပြည်ကို
ပြန်လာကြတယ်။

ဘုရင်ဗြို့ဟာ သူရဲ့သမီးတော်လေး ဘေးမသီးရန်မခဲ့ အသက်ရှင်လျှက်ပါလာခဲ့လို့
ဝမ်းသားအားရနဲ့သမီးတော်ကို ဖွဲ့ဖက်ဆီးကြုံပြီးနောက် “အသင်တို့ ထဲက တစ်
ယောက်ယောက်သမီးတော်ကို လက်ထပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူနဲ့လဲဆိုတာ
ကိုတော့ အသင့်တို့ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ရမယ်။” ဒီတော့ ညီအစ်ကိုတွေ ခေါင်းချင်း
ဆိုင်ပြီးဆွေးနွေးကြတယ်။ နက္ခတ်ပညာရှင်သားထောက “ကျွန်တော်မင်းသမီး
လေးကို အရင်ဆုံးတွေ့တယ်။ ကျွန်တော်သာမမြင်ရင် သူ့ကိုရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ကွန်တော်သာလျှင် သူ့ကိုလက်ထပ်သင့်တယ်။”

စောရုဏ္ဍာနီးကြီးက “နါးကြီးမထိပဲ မင်းသမီးကို ကျောက်ဆောင်ပေါ်က တိတိတ ဆိတ်ယူခဲ့တာ အစ်ကိုကြီးပဲ။ ဒါကိုဘယ်သူတတိနိုင်လို့လဲ။ ဒါကြောင့်ကိုကြီးသာ သမီးတော်ရဲ့ကြုံယာဘက်ဖြစ်သင့်တယ်။”

ဒါကိုကြားတော့ မုဆိုးသားငယ်က သဘောမတူဘူး။ “နါးကြီးကို ကွန်တော်သာ မရှိရင် နါးကြီးဟာ မင်းသမီးနဲ့အားလုံးကို အစိတ်စိတ်အမြှာမြှာဖြစ်အောင် ကိုက် ပစ်မှာ သေခြားတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသမီးကို ကွန်တော်လက်ထပ်ရလို့မယ်။”

“ကွန်တော်သာလျှေကို စပ်ပြီးမချုပ်ခဲ့ရင်အားလုံး ရေနစ်သေကုန်မှာ၊ ဒါကြောင့် ကွန်တော်သာ မင်းသမီးရဲ့ ခင်ပွန်ဖြစ်သင့်တယ်”လို့ သားငယ်ကဆိုလာတယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ ညီအစ်ကိုလေးယောက်မပြေမလည်ဖြစ်နေမှန်းသိတော့ သူ့အကြံ အစည်းကြိုပြေပြသတဲ့။ “မင်းတို့လေးဦးစလုံးဟာ ငါးသမီးတော်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သူ တွေ့ ဒီစွန်းစားမှုမှာ မင်းတို့အားလုံး အရေးပါတဲ့အခန်းတွေကနေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးတော်ဟာ မင်းတို့လေးယောက်စလုံးကို တစ်ပြုင်တည်းလက် မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါကြောင့်အကောင်းဆုံးက သူ့ကိုမြင်းတို့တစ်ယောက် မှ လက်မထပ်ဖို့ပဲပေါ့။ မင်းသမီးလေးလ သူ့နဲ့လက်ထပ်ရှိ ကြုံယာဘက်ရှိနေပြီ။” ဆုလာဘ်အစား မင်းတို့ကိုဝါရဲ့တိုင်းပြည်မှာ နယ်မြေတစ်ခုစိုက်တစ်ခုအဖြစ်ပေးပါမယ်။” ညီအစ်ကိုလေးယောက်က ဆက်လက်ငြင်းခံမနေကြတော့ပဲ ဘုရင်ကြီးပေးတဲ့ဆိုကို လက်ခံလိုက်ကြတယ်။ မင်းသမီးလေးက သူတို့လေးဦးစလုံးကို လက်ထပ်ဖို့ ဆိုမဖြစ် နိုင်မှန်းသောာပေါက်တဲ့အပြင် မင်းသမီးလေးကိုယ်တိုင်လက်ထပ်ရှိ ကြုံယာဘက် ရှိတာဘကိုလဲ သိတဲ့အတွက် “မင်းသမီးကို တို့အရင်တစ်ခါ တွေ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့သူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့ရင်တော် ပျော်ရွင်ရမယ်လို့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါမလဲ”လို့အချင်း ချင်းပြောကြတယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ သူတို့ကိုနယ်မြေတွေ့ခဲ့ပေးပြီး ရဲတိုက်တစ်ခုစိုက် မှုံးမှာ နေစေသတဲ့။ သူတို့အားလုံးဟာ ဖင်နဲ့အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျော်ပျော်ရွှေ့ရွှေ့နေသွားကြတော့ သတဲ့။

ဧရာဝတီ

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးခဲ့နှစ်းတော်မှာ လှပတဲ့ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုရှိသတဲ့။ အဲဒီ ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိတဲ့သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဟာ ရွှေသီးတွေသီးတယ်။ ဘုရင်ကြီးကသစ်ပင်မှာ အသီးဘယ်နှစ်လုံးတို့တာကို နေ့တိုင်းရေတွက်တယ်။ သစ်သီးတွေ မှုဉ်းလာတဲ့အချင်နေရာက်တိုင်း တစ်ညာတစ်လုံး ပျောက်တတ်လေတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးလ အမျက်အောင်သွေကိုပြီး ဥယျာဉ်ကို တစ်ညာလုံးစောင့်ကြည့်ဖို့ မှာကြားတော်မူတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲပုံယျာဉ်မှားက သူ့သားအကြီးဆုံးကို ရွှေပန်းသီး အိပ်စောင့်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညာန်းခေါင်မှာ သားကြီးအိပ်လိုက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဒုတိယသားကို အိပ်စောင့်ခိုင်းတော့လ သန်းခေါင်ယံမှာ အိပ်ပျော်သွားပြန်တဲ့အတွက် မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါမှာ ရွှေပန်းသီးနောက်ထပ်တစ်လုံး ထပ်ပျောက်ပါလေရော့။ ဒါနဲ့ပဲ တတိယသားလေးက ပန်းသီးတွေကိုစောင့်ဖို့ သူ့ရဲ့ဖောင်ကို ခွင့်တောင်းတယ်။ ပထမတော့ သူ့အဖော်သားကလေးကို စိတ်မချတဲ့အတွက် အ

ခွင့်မပေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးသူတတိယသားကို စောင့်ဖို့အခွင့်ပေးလိုက်တဲ့အ တွက် သားထွေးဟာ သစ်ပင်အောက်မှာကျေဆန်းပြီး စောင့်ကြည့်လေတယ်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသံကြားတာတစ်ပြိုင်နက် လေတိုးသံကိုကြားပြီး ကြည့်လိုက် တော့ တစ်ကိုယ်လုံးဝါဝင်းနေတဲ့ ရွှေ့ကြုံကြီးတစ်ကောင်ပျုံလာပြီး ရွှေပန်းသီးတစ်လုံး ကို သူ့ချွဲနှစ်သီးနဲ့ ထိုးဆိတ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ပုံပျော်ချွဲသားဟာ သူ ကျေဆန်းနေရာမှ ထထိုင်လိုက်ပြီး ငုက်ကိုမြှားနဲ့ ပစ်ခွင့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့မြှား က ငုက်ကိုမထိပဲ ငုက်ချွဲအမြို့က ရွှေ့ကြုံများတစ်ခုသာကျေလာပြီး ငုက်လအဝေးကို ပုံသန်းသွားလေတယ်။ မနက်မိုးလင်း တဲ့အချိန်မှာ ရွှေ့ကြုံများကို ဘုရင့်ဆီဆက် သပြီးတော့ ဘုရင်ကသူ့ချွဲမှားကြီးမှတ်ရာထွေကို ဆင့်ပေါ်လိုက်တယ်။ မှားကြီးမတ်ရာ များက ရွှေ့ကြုံများတစ်ခုဟာ တစ်တိုင်းပြည့်လုံးရှိ ဓနဉ�ာဏ်များထက် တန်ဖိုးများ တာကို ထောက်ခံကြပေမဲ့လဲ ဘုရင်ကြီးကမဲ့ “ငုက်များတစ်ချောင်းဟာ ရဲ့အတွက် ဘာ မှအကျိုးမရှိဘူး။ ငုက်တစ်ကောင်လုံးကို ဝါဝင်ဆိုင်ရမယ်။” လို့မိန့်တော်မှုတယ်။

ဥယျာဉ်မှားချွဲသားအာကြီးဆုံးဟာ ငုက်ကိုလွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ပဲ ဖမ်းနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေ့နဲ့ ခရီးထွေက်သွားတယ်။ သူခရီးစထွေက်တာ မကြာခင်မှာပဲ တော်ပေါ်တစ်ခု အနားကို ရောက်လာတယ်။ တော်ပေါ်မှာ မမြှေ့ခွေးတစ်ကောင်ထိုင်နေတာကို တွေ့ တဲ့အတွက် မြှားနဲ့ပစ်ဖို့ချိန်ရွှေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ မမြှေ့ခွေးက “အကျွမ်းကိုမပေါ်ပါနဲ့ သင်ရွှေ့ကြဖမ်းလို့ လာတဲ့ကိစ္စကိုသိတဲ့အတွက် သင့်ကိုအကြံကောင်းတစ်ခုပေး လိုပါတယ်။ ဒီကနေသွားရင် ညာနေစောင်းအချိန်မှာ သင်ရွာတစ်ရွာကိုရောက်မယ်။ ရွာထဲမှာ မျက်နှာချင်းခိုင်ဆောက်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်းနှစ်လုံးကို တွေ့ရမယ်။ တစ်လုံး ကလွပြီး ဓနချင်စရာကောင်းမဲ့ပုံပေါ် ပေါ့လည်း အဲဒီတည်းခိုခန်းမှာ မတည်းပါနဲ့၊ အခြားစုတ်ပြတ်နေပြီး သိပ်မလုံ့ခြို့ဘူးလို့ထင်ရတဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းပါ။” သားကြီးကလည်း “ဒီမမြှေ့ခွေးကဘာများသိလို့လဲ” လို့တွေ့ပြီး မမြှေ့ခွေးကိုမြှားနဲ့ပစ်လိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့မြှားက မမြှေ့ခွေးကိုမထိပဲ ထွက်ပြေးလွှာတဲ့မောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ သားကြီး လဲခရီးဆက်ခဲ့ပြီး ညာနေစောင်းအချိန်အရောက်မှာ မမြှေ့ခွေးပြောခဲ့တဲ့တည်းခိုခန်းနှစ် လုံးရှိတဲ့ရွာကို ရောက်သွားတယ်။ တည်းခိုခန်းအသစ်တစ်လုံးထဲမှ လူတွေဟာ သီ ချင်းဆိုကြာ ကက္ခန်ကြပြီး စားသောက်ပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပနေတာပဲ့။ ဒါပေမဲ့ အ

ခြားတည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာတော့ ဉာဏ်ပတ်ပေပြီး စုတိပြတ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ “အင်း လွှဲပြီး အစာရောစာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့တည်းခိုခန်းမှာ မတည်းပဲ ဉာဏ်ပတ်ပေရေ တဲ့တည်းခိုခန်းမှာ သွားတည်းရင်တော့ ငါတုံးသလိုဖြစ်သွားနေမှာပဲ့။” ဟူမှတ်ချက် ချုပြီး လွှဲပဲတဲ့တည်းခိုခန်းထဲ ဝင်သွားလေရော့။ တည်းခိုခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အစားအစာ တွေ စားရင်းသောက်ရင်း ရွှေ့ကြနဲ့သူ့ရဲ့တိုင်း ပြည်အကြောင်းတွေကို အားလုံး မေ့သွားတယ်။

အချိန်ကြောညာင်းသွားပြီး သားကြီးပြန်မလာ၊ သတင်းလဲ မကြားရတော့တဲ့အ တွက် သားလတ်ကခို့စတင်လိုက်တယ်။ သားကြီးလိုပဲ တောစပ်မှာရှိတဲ့ မမြန္တေးကြီး အကြံကောင်းသွာက်ကောင်းပေးတာကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာထဲရောက်ပြီး တည်းခိုခန်းနှစ်လုံးရှိရာကို ရောက်လာတယ်။ လွှဲပဲတဲ့တည်းခိုခန်းရေ့မှာ သူ့ရဲ့အစ် ကိုကြီးကိုတွေ့ရပြီး အစ်ကိုကြီးကသူ့ကို ဝိုင်းသာမျိုးတူးပိတ်ခေါ်တဲ့အတွက် မြေ ခွေးစကားကိုမေ့သွားပြီး တည်းခိုခန်းထဲကိုဝင်သွားတဲ့အတွက် ရွှေ့ကြနဲ့ သူ့တိုင်း ပြည်အကြောင်းအား လုံးကိုမေ့သွားပြန်သတဲ့။

အစ်ကိုကြီးနဲ့အစ်ကိုလတ်နှစ်ပေါ်လာက်စလုံး ပြန်ရောက်မလာတဲ့အတွက် ညီငပ်က လဲ အစ်ကိုတွေ့ နောက်ကိုလိုက်ပို့ပြင်ဆင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖောင်ဥယျာဉ်များက စိတ်မချ လို့ မသွားစေချင်ဘူး။ ဥယျာဉ်များကြီးဟာ သူ့သားကို သိပ်ချိပ်ပြီး အစ်ကိုကြီးတွေလို ပြန်မပေါ်လာမှာကို စိုးရိမ်ရှာပေမဲ့ နောက်ဆုံးသူ သားထွေးက အလွန်သွားချင် တဲ့အ တွက် ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သားထွေးလဲခရီးထွက်လာပြီး တောစပ်နားကို ရောက်လာတယ်။ အခြားအစ်ကိုတွေလိုပဲ မမြန္တေးကြီးကသူ့ကို ကောင်းတဲ့အကြံပေး တယ်။ ဒါပေမဲ့သားထွေးဟာ မမြန္တေးကြီးကို ကျေးဇူးတိုင်ပြီး အစ်ကိုတွေလို သတ်ပို့ မကြိုးစားဘူး။ မမြန္တေးက သားထွေးကိုကြည့်ကာ “အဆွဲကျွန်ုပ်ရဲ့အမြိုးပေါ်တိုင် ပါ။ အဆွဲရောက်ချင်တဲ့နေရာရောက အောင်အမြန်ဆုံးပို့ပေးမယ်” ဟု ပြောတဲ့ အတွက် သူလဲမမြန္တေးကြီးရဲ့ အမြိုးပေါ်မှာထိုင်လိုက်တယ်။ မမြန္တေးကြီးဟာ တော့ တောင် ကျောက်ဆောင်တွေအပေါ်မှာ လျှင်မြန်စွာ ဖြတ်ပြေးတဲ့အတွက် သူ့တို့ရဲ့ ဆံပင်တွေဟာ လေထဲမှာပုံပုံဖော်တဲ့အထိပါ။

ရွှာကိုရောက်တဲ့အခါ သားထွေးက မြေခွေးအကြံးပေးတဲ့အတိုင်း စုတ်ပြတ်ဟောင်း နှစ်းနောက်တဲ့ဘည်းနိုင်သွားပြီး တစ်ညလုံးသက်တောင့်သက်သာ အနားယူအိပ် ပျော်သွားတယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ သားထွေးခရီးဆက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း မြေ ခွေးရောက်လာပြီး သူ့ကို “အဆွဲသင့်အရှေ့တည့်တည့် ခရီးဆက်ရင် နှစ်းတော် ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရမယ်။ နှစ်းတော်ရှေ့မှာ အစောင့်တပ်သားတွေ အတုံးအရုံး အိုပ်မောကျနေတာကို တွေ့ရမယ်။ အစောင့်တတ်သားတွေကို ဂရှုမစိုက်ပဲ နှစ်းတော် ထဲကို ဝင်သွားပြီး တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွေ့ကိုပြီး ရွှေ့ကြံးလျှောင်ထားတဲ့အခန်းအထိ ရောက်အောင်သွားပါ။ အခန်းထဲမှာ စုတ်ချာနေတဲ့နှုံးလျှောင်အိမ်ထဲမှာ လျှောင် ထားတဲ့ရွှေ့ကြံးကိုတွေ့ရမယ်။ အနားမှာလုပ်တဲ့ရွှေ့ကြံးလျှောင်အိမ်တစ်ခုကို တွေ့ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေ့ကြံးကိုစုတ်ချာနေတဲ့ လျှောင်အိမ်ထဲထုတ်ပြီး ရွှေ့လျှောင်အိမ်ထဲ မထည့်လိုက်ပါနဲ့၊ ထည့်လိုက်ရင်နောင်တရသွားမယ်။” စကားပြောပြီးတာနဲ့ မြေခွေးက သူ့အမြို့ကို ဖြန့်လိုက်တာနဲ့ လုလင်ပျို့လဲမြေခွေးအမြိုးပေါ်တက်ထိုင်ပြီး တော့တော်ကျောက်ဆောင်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဆံပင်တွေလေထဲမှ ပုံပဲတဲ့အထိ တဟုန်ထိုးပြီးထွေ့ကြံးသွားတယ်။

နှစ်းတော်ရှေ့ရောက်တာနဲ့ မြေခွေးပြောတဲ့အတိုင်း အားလုံးတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့လဲ ငှက်လျှောင်အိမ်ရှိတဲ့အခန်းထဲ သွားကြည့်တဲ့အခါ သစ်သားလျှောင်အိမ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ရွှေ့ကြံးရယ်၊ လုပ်တဲ့ရွှေ့လျှောင်အိမ်တစ်လုံးရယ်၊ ပျောက်သွားတဲ့ရွှေ့ပန်းသီး သုံးလုံးလဲ ဘေးမှာရှိနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့လုလင်ပျို့က “အင်း ဒီလောက်လုပ် တဲ့ ရွှေ့ကြံးကို စုတ်ချာတဲ့သစ်သားလျှောင်အိမ်ထဲမှာ ယူသွားရင် တော်တော်ရယ် စရာကောင်းမှာပဲ” ဟုဆိုပြီး လျှောင်အိမ်တံ့ခါးကိုဖွံ့ဖြိုးကာ ရွှေ့ကြံးကိုထုတ်ပြီး ရွှေ့လျှောင်အိမ်ထဲထည့်လိုက်တယ်။ မထင်မှတ်တဲ့အခါန်မှာပဲ ရွှေ့ကြံးကျယ်လောင်စွာ ထပြီး အော်လိုက်တဲ့အတွက် အစောင့်တပ်သားအားလုံး နိုးလာပြီး လုလင်ပျို့ကို ဖမ်းဆီးကာ ဘုရင့်ရှေ့တော်များကိုသို့ ပို့ဆောင်တော်မူတယ်။

နောက်တစ်ရက်မှာ တရားသူကြိုးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြဲ့ လုလင်ပျို့ကိုသေမိန့်ချုလိုက်တယ်။ “ခွင့်ချက်အနေနဲ့ လေလိုတာဟုန်ထိုး လျှပ်မြန်စွာပြီးနိုင်တဲ့ရွှေ့မြင်းကို ဘုရင်ကြိုးအား

ဆက်သိမ်ရင် ဘုရင်ကြီးက ထိုရွှေကိုကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပြန်ပေးမည်” ဟုမိန့်တော်မူတယ်။

လုလင်ပျိုလဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ နန်းတော်ထဲမှတွက်ပြီး ရွှေကိုရှာဖို့ခိုးစတွက် လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာတင် သူ့ရဲ့သူ့ယေယာမြေရွေးကို တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတဲ့အတွက် မြေရွေးက “အသင်ကျွန်ုပ်အကြံပေးတာကို နားမထောင်တဲ့အတွက် ဒုက္ခတွေ့ပြီး မဟုတ်လား။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာရင် ရွှေမြင်းဘယ်လိုရှာရမယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်။ ဒီကနေ အရှေ့တည့်တည့်သွားရင် ရဲ့တိုက်ကြီးတစ်ခုကိုတွေ့မယ်။ ရဲတိုက်ကြီးရဲရောမှာ ရွှေမြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်း အောင်းထဲမှာ မတိတတ်ရပ်နေတာကို တွေ့ရမယ်။ မြင်းရဲဘေးမှာ မြင်းထိန်းတစ် ယောက် နှစ်နှစ်ခြိကိုခြိုက်ခြိုက်အပါပ် ပျော်နေတာကို တွေ့ရမယ်။ မြင်းကိုတိတ်ဆိုတို့စွာဆွဲပြီး အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်လာပါ။ ဒါပေမဲ့ မြင်းကုန်းနှင့် တင်တဲ့အခါ သားရေမြင်းကုန်းနှင့်ကို ရွှေးတင်ပါ။ အနားမှာရှိတဲ့ရွှေမြင်းကုန်းနှင့်ကို မသုံးပါနဲ့။”

မြေရွေးက အမြို့ကိုချလိုက်တာနဲ့ လုလင်ပျိုဟာ မြေရွေးမြို့ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်တော့ တစ်ခါတည်း မြေရွေးကြီးက ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးကြီးဆွေ့ကို ကျော်ဖြတ် ကာ ဆံပင်လေမှာ တဖွားဖွားလွှင့်တဲ့အထိ ပြေးလာခဲ့ကြတယ်။

ရဲတိုက်ရှေ့ရောက်တော့ မြေရွေးပြောတဲ့အတိုင်း မြင်းနဲ့ရွှေကုန်းနှင့်ကိုရိုးပြီး တခေါ် ခေါ်နဲ့ အိပ်မောကျနေတဲ့ မြင်းထိန်းကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ပြုမြင်းကိုအပြင်သို့ ရှာရော ရှာရှာ၍ ခေါ်ထုတ်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ လုလင်ပျိုလည်း အလွန်လျော့ပတဲ့ရွှေမြင်းကြီးကိုတစ် လှည့် ဟောင်းနှင့်စုတိပြတ်နေတဲ့ သားရေကုန်းနှင့်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်စုတိကိုပြီး “အင်း ဒီမြင်းဟာ သားရေကုန်းနှင့်မတန်ဘူး၊ ပိုကောင်းတဲ့ရွှေကုန်းနှင့်ပဲတန်ပါတယ်။” လို့မှတ်ချက်ချပြီး ရွှေကုန်းနှင့်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ဒါအီမှာဘဲ မြင်းထိန်းနှားသွားပြီး ကျယ်လောင်စွာအောင်လိုက်တဲ့အတွက် အစောင့်တွေ့ရောက်လာပြီး လုလင်ပျိုကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာပဲ သူ့ကို ဘုရင့်ရှေ့မောက် တော်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ရွှေမြင်းကို နိုးတဲ့အတွက် သေမိန့်ချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့

လုလင်ပျောက လုပေတ္တမင်းသမီးလေးတစ်ပါးကို ပြန်လာဆက်သနိုင်လျှင် သေမိန့်မှ အလွယ်တော်ပေးပြီး ရွှေ့ကိုနဲ့ရွှေ့မြင်းကို အပိုင်ပေးသနားတော်မူမယ်လို့ အမိန့်ချတယ်။

လုလင်ပျော် ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ရဲတိုက်အပြင်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေခွေးလဲ သူ့ဆီလာပြီး “အဆွဲ ဘုံးကြောင့်ကျွန်ုင်ပြောစကားကို နားမ ထောင်တာလဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်ုင်စကားကို နားထောင်ခဲ့ရင် ရွှေ့ကိုနဲ့ရွှေ့မြင်း နှစ် ကောင်စလုံး အပိုင်ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့အဆွဲကို အကြံတစ်ခုထပ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒီကနေအရောက်တွေ့ဆက်သွားရင် ညာနေပိုင်းမှာ နောက်ရဲတိုက် တစ်ခုထပ်တွေ့ မယ်။ ညာသယ့်နှစ်နာရီတိုးတဲ့အခါ မင်းသမီးလေးဟာ ရချိုးခန်းကိုသွားလိမ့်မယ်။ မင်းသမီးဆီကိုသွားပြီး သူ့ကိုနမ်းလိုက်ရင် အဆွဲနောက်ကိုလိုက်ဖို့ သဘောတူ လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးလေးကို သူရဲ့မိဘတွေကို သွားတွေ့ဖို့အခွင့်မပေးပါနဲ့” လို့ပြောပြီးတာနဲ့ သူအမြီးရည်ကို ဖြန့်လိုက်တယ်။ လုလင်ပျော် မြေခွေးမြှုပ်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး တောတောင်ကျောက်ဆောင်များဖြတ်ကျောက် လေထဲမှာ ဆံပင်တဗ္ဗားဖွား လွင့်သည်အထိ ထွက်ပြီးသွားတော့တယ်။

ରୁତ୍ଥିଗର୍ଭିରୂଗର୍ଭିତ୍ତାବି ମେଘେଃପ୍ରାଵଲଦିଆଃଲ୍ଲ୍ୟନ୍ତିଫେତାଗି ତୈଁରତାଯି॥ ଲୁ
ହୟୁଷକ୍ଷଣାଶିତ୍ୟଃତ୍ତାବି ମନ୍ଦଃଚକ୍ରଃଲେଃ ରେତ୍ରୀଃଏକ୍ଷଃଯେତ୍ତାଃଫେତାଗିତୈଁତୈଁ
ଲୁଲାଙ୍ଗପ୍ରିୟିଲେ ରେତ୍ରୀଃଏକ୍ଷଃଯେତ୍ତାଃପ୍ରିୟି ମନ୍ଦଃଚକ୍ରଃଲେଃଗିନ୍ଧନଃଲିଙ୍ଗିତାଯି॥ କିମେତ୍ତା ମନ୍ଦଃଚକ୍ରଃ
ଲେଃଲେ ଯୁଦ୍ଧାଗର୍ଭିଲିଙ୍ଗିତ୍ତି ଚାହୋତ୍ତାଲିଙ୍ଗିତାଯି॥ ତିପେଷୁ ଯୁଦ୍ଧାଗର୍ଭିତ୍ତାତୈଁନ୍ଦ୍ରି
ହାଗିତ୍ତି ଆଶ୍ଵଦ୍ଧିବେଃତାଯି॥ ପତମରତ୍ତା ଯୁଦ୍ଧମନ୍ଦଃଚକ୍ରଃଲେଃନ୍ତି ଶୃଦ୍ଧମପ୍ରାପ୍ତାଃ॥ ତିପେଷୁମନ୍ଦଃ
ଚକ୍ରଃଲେଃଗ ଦିଯ୍ବିପ୍ରିୟି ଆତମିତରିତାବିଶି ତୋରିପକ୍ଷତ୍ତାଅତ୍ତାଗ ଫେତାଗିଶ୍ଵର୍ଦ୍ଧିପ୍ରି
ଲିଙ୍ଗିତାଯି॥ ମନ୍ଦଃଚକ୍ରଃଲେଃଯୁଦ୍ଧାଗର୍ଭି ଏମନ୍ତିତେରିତାପିଲିତ୍ତାଃଶିଗନମ୍ଭୁବା ଆତୋଦ୍ଧିତାବିଶି
ତୈଁ କ୍ଷିଳାପ୍ରିୟି ଲୁଲାଙ୍ଗପ୍ରିୟି ଅନ୍ତଃଶିଗନମ୍ଭୁବା ଏମନ୍ତିତେରିତାଃଶିଗନମ୍ଭୁବା ଆତୋଦ୍ଧିତାବିଶି

နောက်တစ်နေ့မှာ လူလင်ပျိုဂို ဘုရားရွှေတော်မှာက်သွေ့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးက “ရှစ်ရက်အတွင်းမှာ ဝါရွှေတံ့ခါးပေါက်အမြင်ကျင်းကို ပိတ်ဆိုနေတဲ့ တောင်ကိုမျယ်နိုင်ရင် ငါ့သာမီးကိုဖာသွေ့အားမပေးနိုင်ပါ။” တောင်ကြီးဟာ အလှန်

မှပဲ ကြီးမားလွှာတဲ့အတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှရှိတဲ့လူတွေအားလုံးကို ရွှေခိုင်းရင်တောင် ရွှေခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လုလင်ပျို့မှာ ခန့်ကျင်တိုင်တိုင် အလုပ်လုပ်ဖြီးပေါ့လည်း တောင်ကြီးကို ရွှေခိုင်မည်မပြောနဲ့ တောင်အောက်ခြေရှိမေတ္တား အနည်းငယ်ကိုသာ တူးနိုင်တယ်။ မြေခွေးကသူ့ဆီလာပြီး “အခွေအေးအေးဆေးဆေးဘိဝါ။ အခွေ ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်အလုပ်လုပ်မယ်” ဟု ပြောသဖြင့် လုလင်ပျို့လောမောနဲ့ အိပ်ပျော် သွားတော့တယ်။ မနက်မိုးလင်းဘိဝါရာထတော့ တောင်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဖျော်ရွှေ့မြှုံးတူးစွာနဲ့ ဘုရင်မှုံးမြှုတ်ဆီသွားပြီး တောင်ကြီးကို ရွှေပြီးတဲ့အ တွက် ကတိအတိုင်း မင်းသမီးလေးကို ပေးရမယ်လို့ တောင်းဆိုတယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲ ကတိအတိုင်း သူ့သမီးတော်ကို ပေးလိုက်တဲ့အတွက် လုလင် ပျို့လဲ မင်းသမီးလေးနဲ့အတူ နှစ်းတော်ကထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာမြေခွေးရောက် လာပြီး “မင်းသမီးလေးရော ရွှေမြင်းနဲ့ရွှေကြုံသုံးမျိုးစလုံး အခွေရကို ရရ စွေ့မယ်” လုလင်ပျို့က “ကောင်းတာဖော့ ဒါပေမဲ့ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။” မြေခွေးက “ကျွန်ုပ်စကားနားထောင်ရင် အားလုံးပိုင်းဆိုင်ရစွေ့မယ်။”

ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီ အခစားဝင်တဲ့အခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က “ချောမေလှပတဲ့မင်းသမီး လေးဘယ်မှာလ” လို့မေးရင် “ဒီမှာပါ” လို့ပြန်ဖြေပါ။ အဲဒီအခါန်မှာ ဘုရင်ကြီးက အလွန်ကျေနှင်းအားရတော်မူမှာဖြစ်ပြီး သင့်ကိုရွှေမြင်းတစ်ကောင်ပေးလိမ့်မယ်။ ပြီးတာနဲ့ မြင်းပေါ်တက်ပြီး မင်းသမီးလေးကို နောက်ဆုံးလက်ဆွဲနှင့်ဆက်ဟန်ပြပြီး မင်းသမီးလေးကို မြင်းပေါ်ဆွဲတပ်ပြီး မြှင့်းရွှေသေးကို အသားကန်လိုက်ပြီး ရတိကိုကြီးကနေ သုတေသနတွေတိုင်ပြီးနိုင်သလောက် ပြီးထွေကိုခဲ့ပါ။”

မြေခွေးပြောတဲ့အတိုင်း အရာအားလုံးအဆင်ပြခဲ့တယ်။ တစ်ဖန်မြေခွေးက ရွှေကို ရှိတဲ့နောက်ရဲတိုက်တစ်ခုရောက်တဲ့အခါ ကျွန်ုပ်ကမင်းသမီးလေးနဲ့အတူ တံခါးဝမှာ ရပ်နေမယ်။ သင်ကရဲတိုက်ထဲမြင်းစီးဝင်သွားပြီး ဘုရင်ကိုအခစားဝင်ရမယ်။ ဘုရင် ကရွှေမြင်းကိုတွေ့တဲ့အခါ သူကတိပေးတဲ့အတိုင်း ရွှေကြုံကို ထုတ်ယူလာမယ်။ ဒါပေ မဲ့ သင်မြင်းပေါ်မှာပဲ ပြီးပြီးထိုင်နေပါ။ ရွှေကြုံရောက်လာတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးကို ရွှေ

ငှက်အစစ်ဟုတ်မယ့်တဲ့ ကြည့်ပါရတေလို့ အခွင့်တောင်းပါ။ သင့်လက်ထဲရွှေကို
ရောက်လာတဲ့အခါ ရွှေကိုကိုယူပြီး မြင်းကိုမောင်းထွက်ပါ။”

ဒီလိန့်ပဲမြေဇွေးပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ပြီး တံခါးဝမှာ ပြန်ပြေးလာကာ မင်းသမီးကို မြင်း
ပေါ်တက်ထိုင်ခိုင်းပြီး တောနက်ထဲသို့ထွက်ပြေးသွားလေတယ်။ ပြီးနောက် မြေဇွေး
ကသူ့ဆီလာကာ “အခွေ ကျွန်ုပ်ကို သတ်ဖိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲခေါင်းနဲ့ခြေထောက်ကို
ဖြတ်လိုက်ပါ။” ဒါပေမဲ့ လုလင်ပျို့က သူ့ကိုသတ်ဖို့ ပြင်းတဲ့အတွက် ပြောချွေးက “ဘယ်
လို့ဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုသတိပေးချင်တောကတော့ ကြိုးစောင်တော်အသတ်ခံရမဲ့သူကို ငွေပေး
ပြီးမကယ်ပါနဲ့၊ နောက်တစ်ချက်ကတော့ မြစ်ကမ်းဘေးမှာ မထိုင်ပါနဲ့”
လုလင်ပျို့လဲ “အင်းမြေဇွေးပေးတဲ့အကြံကတော့ လိုက်နာဖို့သိပ်မခက်ပါဘူး” ဟု
တွေးလျက် အဝေးကိုထွက်ချိသွားတော့တယ်။

လုလင်ပျိုလည်း မင်းသမီးလေးနဲ့အတူ ရွှေမြင်းကိုစီးပြီးခရီးနှင်းရဲ့ရာ နောက်ဆုံး သူရဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းခဲ့တဲ့တည်းနဲ့ခန်းရှိရာရွာသို့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ရွာထဲ ကိုဝင်ဝင်ချင်းပဲ ကျယ်လောင်စွာ ဆူဆူလုပ်ညံအောင်သံတွေကိုကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အနားမှာရှိတဲ့လူကို အကျိုးအကြောင်းများကြည့်တဲ့အခါ အဲဒီလူက လူနှစ်ယောက် ကို ကြိုးစောင်တင်သတ်ဖို့လုပ်နေကြတာ” လို့ဖြေတဲ့အခါ သူအနီးကိုတိုးပြီး ကြည့် လိုက်တော့ ကြိုးစောင်ခံရပဲလူနှစ်ယောက်ဟာ သူအစ်ကိုတွေဖြစ်တော်ကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ သူအစ်ကိုတွေက ခဲ့ပြဖြစ်ပြီး ဆိုးသွေးတိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် လူတွေက ဖော်မီပြီး သတ်ဖို့ကြိုးစားကြတာပဲ့။ လုလင်ပျိုက သူအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သနား တဲ့အတွက် လူအုပ်ကြိုးဆီသို့လှည့်ပြီး “ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ကျနှင့်ကူညီနိုင်မဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုရရှိပါသလား။”

“သူတို့ကိုထိုက်သင့်တဲ့ငွေပေးပြီးရွေးရင် အသက်ချမ်းသာပေးမယ်။”

လုလင်ပျိုလဲ ရှည်ရည်ဝေးဝေးတွေးမနေတော့ပဲ တောင်းသမျှငွေကိုပေးပြီး သူအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ရွှေးထုတ်ပြီးအိမ်ကို အတူပြန်လာခဲ့တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ မမြေခွေးကိုတွေ့ခဲ့တဲ့ တော့အုပ်ထဲရောက်လာကြတယ်။ တော်ကိုး ထဲမှာ ရာသီးတုသာယာပြီး သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တွေနဲ့အေးမြှုလွန်းတဲ့အတွက် အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်က “စားဖို့သောက်ဖို့အတွက် မြစ်ကမ်းဘေးမှာ ခကာတစ်ဖြတ်ထိုင်ကြ ရအောင်” လို့အကြံးပေးတယ်။ လုလင်ပျိုဟာလ သူအစ်ကိုအကြံးပေးတဲ့အတိုင်း မြစ်ကမ်းဘေးမှာ အနားယူကြတယ်။ မမြေခွေးစကားကိုလဲ သတိမရတော့ဘဲ စိတ်ချ လက်ချထိုင်ပြီး အနားယူတဲ့အတွက် သူအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အနောက်ကလာပြီး သူကိုမြစ်ထဲတွေနဲ့ချလိုက်တယ်။ လုလင်ပျိုလည်း သတ်မထားမိတဲ့အတွက် ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ပဲ မြစ်ထဲထိုးကျသွားတော့တာပဲ့။ အစ်ကိုကြိုးနှစ်ယောက်လဲ မင်းသမီးလေး နဲ့ ရွှေ့ကိုယူပြီးရွှေ့မြင်းစီးကာ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ကြတော့တယ်။ အိမ်ကိုပြန်ရောက် တဲ့အခါ ဘုရင့်ရွှေတော်အခစားဝင်ပြီး အရာအားလုံးကို ယင်းတို့ရဲ့အစွမ်းအစနှင့် လုပ်ဆောင်ပြီး ယူလာကြောင်းလျှောက်တင်တယ်။ ဘုရင်ကိုးလည်းလွန်စွာ စမ်း မမြာက်ဝင်းသာတော်မှတယ်။ ဒါပေမဲ့ရွှေ့မြင်းက အစာမစား၊ ရွှေ့ကိုကလဲသီချင်း မဆိုတော့ပဲ မင်းသမီးလေးလ တစ်ချိန်လုံး ဗိုလ်တော့သတဲ့။

သားထွေးလဲမှစ်ထဲကို မြုပ်ဆင်းသွားပေမဲ့ နွေရာသီဖြစ်တဲ့အတွက် မြစ်ရေသိပ်မများ လို့ကံကောင်းသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူအရိုးတွေအားလုံး ကျိုးပဲသလို ခံစားရတယ်။ မြစ်ကမ်းပါးကလဲ မတ်စောက်တဲ့အတွက် သူဘယ်လို့ကုတ်တွယ်ပြီး ပြန်တက်မလာ နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မမြေစွေးအို့က သူဆီလာပြီး သူပြောစကားနားမ ထောင်လို့ ဆူဗုပါလေရော့။ ဒါပေမဲ့ လုလင်ပျို့ကိုလဲသနားတဲ့အတွက်, “အဆွဲကို ကျွန်ုပ်မထားခဲ့နိုင်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့အမြို့ကို မြှုမြေကိုင်ထားပါ။” လို့ပြောပြီး အရို့နှင့်ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့အတွက် ကမ်းပေါ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။

မမြေစွေးကသူ့အား, “သုတေသနအစ်ကိုတွေက သုတေသနပြီးစားမှာ” လို့သတိပေးတဲ့အတွက် လုလင်ပျို့လဲ ဆင်းရေားအသွင်ရပ်ပျက်ပြီး ဘုရင့်ရဲ့နှင့် တော်ဆီကိုသွားတယ်။ လုလင်ပျို့နှင့်တော်ထဲကို ရောက်ရောက်ချင်း ရွှေမြင်းက အစာစတင်စားပြီး ရွှေင်္ကကလဲသီချင်းဆိုကာ မင်းသမီးလေးလဲ အနိတိတိသွား တော့တယ်။ လုလင်ပျို့လဲတိတိတော်ဆီတဲ့ ဘုရင့်ရော့မှာ အစားဝင်ပြီး အကြောင်းစုံကို လျောာက်တင်တဲ့အတွက် ဘုရင်ကအစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက်ကို ဆင့်ခေါ်ပြီးအပစ်ပေး လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးလုလင်ပျို့ကိုလဲ မင်းသမီးလေးနဲ့ ထိမ်းများပေးပြီး ဘုရင်ကြီးနှစ်ရွှေ့စုံတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ လုလင်ပျို့ကို ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ကြတယ်။

မကြောင်မှာပဲ ဘုရင်ကြီးဟာ တော့ထွေ့ကစားပြီး မမြေစွေးအို့ကြီးတွေ့တယ်။ မမြေစွေးက မျက်ရည်မျက်ခွက်နဲ့ သူ့ကိုသတ်ပြီး ခေါင်းနှင့်ခြေထောက်ဖြတ်ပစ်ဖို့ တောင်းပန်တယ်။ ဘုရင်လဲ သူ့ကိုသနားတဲ့အတွက် သတ်ဖို့သဘောတူလိုက်တယ်။ သူ့ကို သတ်၍ ပြီးပြီးချင်း မမြေစွေးက လုလင်တစ်ယောက်အသွင်ပြောင်းသွားပြီး ပျောက်သွားတဲ့မိဘုရားရဲ့အစ်ကို မင်းသားကြီးဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဘုရင်နဲ့ မိဘုရားလဲ သူ့ရဲ့အစ်ကိုကို နှင့်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အသက်ထက်ဆုံးအေးချမ်းစွာ နေထိုင်သွားကြတယ်။

နင်းစက်ပြော

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကတစ်
ခုသောဆောင်းရာသီမှာ
နှင်းတွေတအားကျေနေ့
တယ်။ ပြုဖွေးနေတဲ့နှင်းခဲ့
အဆုပ်အဆုပ်လိုက်ဟာ
နေရာအနဲ့ရှုနေတယ်။ အဲ
ဒီအချိန်မှာ မိဘရားကြီး
တစ်ပါးက ပြတင်းပေါက်
အနီးမှာထိုင်ရင်းအပ်ချုပ်
နေတယ်။ ပြတင်းပေါက်
ဘောင်တွေကို သစ်နက်
ပင်ရွှေအသားတွေနဲ့
ဆောက်ထားတယ်။ အပ်
ချုပ်နေရင်း နှင်းကျေနေတာ
ကို လုမ်းမျှော်လိုက်မိတဲ့
အတွက် သူ့လက်ကိုအပ်
ထိသွားတဲ့အတွက် သူ့
သွေးသံးစက်ကျလာတယ်။ အနီးရောင်သွေးစက်တွေနဲ့ အပြုံးရောင်နှင်းခဲ့ တွေ့ပေါ်မှာ
သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် မိဘရားကြီးက နစ်သက်သော ကျပြီး
“ငါမွေးလာတဲ့ကလေးတွေဟာ နှင်းတွေလိုပြုဖွေးပြီး ပါးအို့နှိန်ကလေးနဲ့ ဆံပင်
နက်နက်ကလေးဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” လို့စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းမိသွားတယ်။
ဒါကြောင့်မကြာခင်မှာပဲ မိဘရားကြီးမှာ သမီးကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်လာ
တယ်။ သမီးကလေးဟာ နှင်းလိုပြုဖွေးကာ သွေးစက်ရောင်ပါးအို့နှိန်ကလေးတွေရှိပြီး

ဆံပင်ကလည်းသစ်နက်လိမ့်နက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူကလေးကို နှင့်စက်ဖြူ၍ လေးလို့ အမည်ပေးတယ်။

မကြောင်မှာပဲ မိဘုရားကြီးဟာ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ဒီတော့ဘူရိလို့က နောက် ထပ် မိဘုရားတစ်ပါး ထပ်ယူလိုက်တယ်။ အဲ့သည်မိဘုရားက သိပ်ချောသိပ်လှ တယ်။ ဒါပေမဲ့မာနကြီးတယ်။ ကွန်းပေါ်မှာ သူသာလျှင် အလှဆုံးဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ မာနရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ သူမှာ ထူးဆန်းတဲ့မှန်တစ်ခုပုံရှိတယ်။ သူကမှန်ရှုမှာ ရပ်လိုက်ပြီး

“မှန်ကလေး မှန်ကလေး၊ ကွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့မိန်းမအားလုံးထဲမှာ ဘယ်သူအ လှဆုံးလဲ” လို့မေးတယ်။ မှန်က “သခင်မအလှဆုံးပါ” အမြဲအဖြေပေးတယ်။

ဒီလို့ပဲ နှင့်စက်ဖြူ၍ ကလေးဟာ အရွယ်ရောက်လာတယ်။ သူ့ကလေးအသက်ခုနှစ် နှစ်အရွယ်မှာ ထောက်ပုံတဲ့ နေရောင်ခြည်ထက် ပိုလှနေဖြီး လက်ရှိမိဘုရားထက် လည်း ပိုလှနေတယ်။ တစ်နေ့မှာ မိဘုရားက သူ့မှန်ကို ကြည့်ပြီး ကွန်းပေါ်မှာ ဘယ်သူအလှဆုံးလဲဆိုတာ မေးပြန်သတဲ့။

အဲဒီတော့ မှန်ကလေးက “အသင်မိဘုရားက လှမြှုလှဆဲပါ။ ဒါပေမဲ့ နှင့်စက်ဖြူ၍ ကအဆပေါင်းများစွာ ပိုလှတယ်။”

ဒီစကားကိုကြားတဲ့အခါ မိဘုရားက ရုတ်တရက်ဒေါသထွေကိုပြီး မနာလို မှန်းတီးလွန် တဲ့အရှိန်ကြောင့် သွေးဆုတ်မတတ်ဖြစ်သွားတယ်။ နှင့်စက်ဖြူကိုလဲ မှန်းသွားတဲ့ အတွက် သူရဲ့ကျေးကျွန်းများကိုခေါ်ပြီး “ဒီကောင်မလေးကို တော့ထဲခေါ်သွားကြ။ ငါသူမျက်နှာကို နောက်တစ်ခါထပ်မမြင်ချင်ဘူး။” ကျေးကျွန်း မှဆိုးကြီးလဲ မိဘုရား စကားကို နားထောင်ပြီး နှင့်စက်ဖြူကို တော့ထဲခေါ်သွားတယ်။ တော့ထဲရောက် လို့ ခဲ့ကိုထိတ်ပြီး သတ်မယ်လုပ်တော့ နှင့်စက်ဖြူ၍ လေးက သူ့ကိုင့်ယိုပြီး တောင်း ပန်တဲ့အတွက် မှဆိုးလဲသူ့ကိုသနားသွားပြီး “ကလေးရယ် မင်းကိုဝါမသတ်ပါဘူး ကွယ်” လို့ကတိပေးလိုက်တယ်။ နှင့်စက်ဖြူ၍ ကလေးကို တော့ထဲမှာထားခဲ့ရင် သား ရိုင်းတွေသတ်စားမှာကို သိပေမဲ့ မိန်းကလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်မသတ်တဲ့အတွက် စိတ်

နှစ်ပဲ့သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင်းစက်ဖြူ၍လေး ကံကောင်းရင် တစ်ယောက်က သူ့ကို
တွေ့ပြီး ကူညီမှာပဲလို့ တွေးမိသတဲ့။

သနားစရာကောင်းတဲ့နှင်းစက်ဖြူ၍ကလေးက တောထမှာကြောက်ကြောက်နဲ့ တစ်
ယောက်တည်း ယောင်လည်လည် လျှောက်သွားနေတယ်။ တောကောင်တွေက
သူ့အနီးအနားတစ်ရိုက် အော်ကြပေမဲ့လည်း သူ့ကိုဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဒီလိုပြီးရင်း
လျှောက်ရင်း ညမှာင်ခါနီမှာ တောင်တွေကြားမှာရှိတဲ့ အမိမေးသေးလေးတစ်
အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့သေးငယ်တဲ့ခြေထောက်ကလေးများကို မသယ်နိုင်
တော့အတွက် အိမ်ကလေးထဲမှာအနားယူဖို့ ဝင်သွားတယ်။ အိမ်ကလေးက သေး

ပေမဲ့လည်း ထားပုံသိပုံကလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တယ်။ စားပွဲခုံသေးသေးကလေး ပေါ်မှာ စားပွဲခင်းဖြူဖြူကလေးခင်းထားပြီး၊ ပန်းကန်သေးသေးလေးခုနစ်ချို့တယ်။ တစ်ချပ်စီမှာ ဇွန်းသေးသေးကလေး တစ်ချောင်းစီရှိပြီး ခက်ရင်း၊ ပါးခုနစ်စုံနှင့် ခွက်ခုနစ်လုံးရှိတယ်။ ခုတင်သေးသေးကလေး ခုနစ်လုံးကို နံရုံမှုတန်းစီပြီး အီပ်ရာ စင် အဖြူကလေးတွေခင်းထားတယ်။ နှင့်စက်ဖြူလေးလဲ ရေသိပ်ဆာပြီး ရေဂလ္ဗတ် တဲ့အတွက် ပန်းကန်တစ်ပန်းကန်စီမှ ပေါင်မျိန့်တစ်ဖုံးစီနဲ့ ခွက်ခုနစ်လုံးထဲက ဂိုင်ကိုနဲ့ နှစ် ယူသောက်တယ်။ အရမ်းမောပန်း နေတဲ့အတွက် အီပ်စို့ ခုတင်တစ်လုံးစီ ပေါ်မှာ လျောက်အိပ်ကြည့်တယ်။ ခုတင် ပထမတစ်လုံးကရှည်လွန်းပြီး အခြားတစ်လုံးက တိုလွန်းကာ တစ်လုံးမှအဆင်မပြောဘူး။ ဒါကကြောင့် နောက်ဆုံးခုနစ်လုံးမြောက် ခုတင် မှာ အဆင်ပြေတာနဲ့ အဲဒီခုတင်မှာပဲ အီပ်လိုက်တယ်။

ညာမှာ်တော့ အီမ်ရှင်တွေ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အီမ်ရှင်တွေက လူပုံကလေး ခုနစ် ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒီလူပုံကလေး ခုနစ်ယောက်ဟာ တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့မိုင်းမှာ ရွှေတွေတူးတယ်။ အီမ်ထဲကိုရောက်လာတာနဲ့ လူပုံကလေး ခုနစ်ယောက်ဟာ သူတို့ ရွှေမြို့ခွက်ကိုယ်စီထွန်းညှိလိုက်တယ်။ အလင်းရောင်ရလိုက်တာနဲ့ အီမ်ထဲမှာ လူစိမ့် တစ်ယောက် ရောက်နေပြီးဆိတာ နားလည်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ထားခွဲတဲ့အထား သို့တွေယိုယွင်းနေတာကို သတိပြုလိုက်မိတယ်။ ဒါကကြောင့် ပထမတစ်ယောက်က “ငါ့ကုလားထိုင်မှာ ဘယ်သူလာထိုင်သွားလဲ”

ဒုတိယတစ်ယောက်က “ငါ့ပန်းကန်ထဲကဟာတွေ ဘယ်သူစားသွားသလဲ”

တတိယတစ်ယောက်က “ငါ့အသီးအရွက်တွေ ဘယ်သူစားသွားသလဲ”

စတုတွေတစ်ယောက်က “ငါ့ဖွန်းဘယ်သူသုံးသွားသလဲ”

ပဋိမှတစ်ယောက်က “ငါ့ခေါ်ရင်းကို ဘယ်သူသုံးသွားသလဲ”

ဆင့်မှတစ်ယောက်က “ငါ့ခေါ်ကိုဘယ်သူကိုင်သွားသလဲ”

သတ္တုမှတစ်ယောက်က “ငါ့ခွက်ကိုဘယ်သူသောက်သွားသလဲ”

အဲဒီလိုအသီးသီးပြောဆိုကြပြီး ပထမ လူပုံကလေးဟာ တစ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ သူအီပ်ရာမှာ ခြေရာလက်ရာ ပျက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရလို့

“ဟေ့ ငါခုတင်ပေါ်မှာဘယ်သူအိပ်သွားသလဲက္ခ” လို့မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ကျို့လူပုကဗေးတွေလဲ ကိုယ်ခုတင်ဆီကိုယ်ပြီးလာပြီး “တို့ခုတင်တွေမှုလည်း အိပ် သွားတယ်” လို့ပြောကြတယ်။ သတ္တုမ မြောက်လူပုကဗေးက သူခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ နှင်းစက်ဖြူ။ ကို တွေ့လိုက်ရလို့ အခြားအဖော်တွေကို လှမ်းခေါ်တယ်။ လူပုခြောက်ယောက်ကလဲ တအုံတယော်ဟန်ပြီး နှင်းစက်ဖြူ၍ရှာကို မီးခွက်ကိုယ် စီနဲ့ ရောက်လာတယ်။ အားလုံးတစ်ပြိုင်တည်း “ဘုရား၊ ဘုရား သိပ်လှတဲ့ကဗေးမ ကလေးပါလား” လို့ ပြောလိုက်ကြပြီး ဝမ်းသာအားရလည်းဖြစ်သွားကြတယ်။ နှင်းစက်ဖြူ၍ကိုလဲ မနိုးတော့ပဲ သတ္တုမမြောက်တစ်ယောက်က အစ်ကိုတွေ့နဲ့ တစ် ယောက်တစ်နာရီ အလှည့်ကျအတူအိပ်လိုက်ကြတယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ နှင်းစက်ဖြူ။ အိပ်ရာကနိုးလာပြီး သူ့မိတ္ထုးက သူ့ကိုသတ်ခိုင်းပဲ မုဆိုးက သူ့ကိုမသတ်ပ တော့လဲလွှာတဲ့လိုက်ပဲ တစ်နေ့ကုန်ပြီးလွှားရင်းက နောက် ဆုံးဒီဇိုင်ကဗေးကိုရောက်လာခဲ့ပဲ တွေ့ကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ လူပုကဗေးတွေ ကလဲ သူ့ကိုသနားသွားပြီး “မင်းဒီမှာနေပြီး တို့ရဲ့အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်ပေးမယ်။ တို့အ တွက်ချက်ပြတ်ပေးမယ်။ အိပ်ရာခင်းပြင်ဆင်ပေးမယ်။ လျှော့ဖွံ့ဖြိုးပေးမယ်။ အာဝတ်ချုပ် ပေးမယ်။ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို သန့်သန့်ရှုံးရှင်းဖြစ်အောင် သိမ်းသီးထားသိပေး မယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် လိုလေသေးမရှိစေရဘူး” လို့ပြောတယ်။ နှင်းစက်ဖြူ။ ကလဲ သူ့ကိုနေဖို့ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ နှင်းစက်ဖြူ။ ဟာ သူတို့နဲ့ပဲနေပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်ပေးတယ်။ လူပုကဗေးတွေကလဲ တစ်နေ့လုံး နှီးလင်းတာနဲ့ တောင်ပေါ်သွားပြီး ရွှေငွေတွေလျောက်တူးတယ်။ တစ်နေ့လုံး နှင်းစက်ဖြူ။ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေ တဲ့အတွက် လူပုလေးတွေက “မိဖုရားရဲ့ရှုံးကိုလည်း သတိထားလို့ မင်းရှိတဲ့နေရာကို တစ်နေ့နေ့တွေ့သွားပြီး နှုက္ခပေးလိမ့်မယ်။ အိမ်ထဲ ဘယ်သူကိုမှ အဝင်မခံနဲ့” လို့ အမြဲတမ်းမှာခဲ့တယ်။

မိဖုရားက နှင်းစက်ဖြူ။ သေဆုံးသွားပြီလို့ ထင်တဲ့အတွက် တစ်လောကလုံးမှာ သူသာအလှဆုံးလို့ တထစ်သတ်မှတ်ထားတယ်။ ဒီလိုနဲ့သူမှန်ကဗေးရေးမှာပါပြီး

အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာသိသွားတယ်။ တကယ်လို့သာ နှင်းစက်ဖြူ။ အသက်ရှင်နေမယ်ဆိုရင် တစ်လောကလုံးမှာ သူ့အလှဆုံးဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့အသိကြာင့် စိတ်မချမ်း မသာဖြစ်တဲ့ နှင်းစက်ဖြူ၍ ကို ဘယ်လိုရှင်းပေါ်ရမလဲ ဆိုတာ ထပ်တလဲတေားနေတယ်။ နောက်ဆုံးမှ သူ့အကြံတစ်ခုရလာတယ်။ သူ့ ကိုယ်သွားရပ်တကာလှည့်ပြီး တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ လူပုက္လေးဒေါမိကို ရောက်လာ တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ တံခါးခေါက်ပြီး “ပစ္စည်းလှလှကလေးတွေ ပစ္စည်းဆန်း ဆန်းကလေးတွေရောင်းဖို့လာပါတယ်။” လို့အော်လိုက်တယ်။ နှင်းစက်ဖြူကလေး ကလဲ ပြတ်င်းပေါက်မှာ ထွက်ကြည့်ပြီး “အမယ်အိုကြီးဟာတွေ ရောင်းဖို့ရှိသလဲ။” မိဖူရားတဖြစ်လ အမယ်အိုကြီးက “ပစ္စည်းလှလှကလေးတွေပါတယ်။ ဖိုးလည်ဆွဲ အရောင်အမျိုးမျိုးပါတယ်။” လို့ပြောပြီး အရောင်အမျိုးမျိုးကိုပြတယ်။

“မှန်ကလေး မှန်ကလေး၊
ကမ္မာပေါ်မှာရှိတဲ့မိန်းမတွေ
အားလုံးထဲမှာ ဘယ်သူအလှ
ဆုံးလဲ”
အမှန်တရားအမြဲတမ်းပြော
တဲ့မှန်က “သခင်မ သင်ဟာ
အလှဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဟိုးအဝေးတောင်ပေါ်က လူပု
ခုနှစ်ယောက်အိမ်မှာနေတဲ့
နှင်းစက်ဖြူဟာ သခင်ထက်
ပိုလုပါတယ်။”

ဒီတော့မိဘရားလ စိတ်ညွဲ
သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ မှန်ကမှန်တဲ့စကား
ပြောတဲ့အတွက် မဆိုတောက
သူ့ကို လိမ်ညာပြီး နှင်းစက်ဖြူ။

နှင်းစက်ဖြူကလ “အင်း ဒီအဖွားကြီးကတော့ ရှိပါတယ်။ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်မယ်လဲ” လို့စိတ်ထဲမှတွေးလိုက်ကာ အောက်ကိုပြေးဆင်းသွားပြီး တံခါးပေါက်ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အမယ်အိုကြီးက “အောင်မယ်လေး ကလေးမလေးရယ် မင်းရဲ့ ဆွဲကြီးတွေက မလှတော့ပါလား။ မင်းဂိုဏ်လိုလှပတဲ့ လည်ဆွဲကလေး ဆွဲပေးချင် လိုက်တာ” လို့ပြောတယ်။ ယုံမှားသံသယစိတ်လုံးမဟန်တဲ့ နှင်းစက်ဖြူလေးက ရှိုးရှိုးသားသားပဲထင်ပြီး အိမ်ကထွက်ပြီး လည်ဆွဲအသစ်ကလေးဆွဲပေးမဲ့ အမယ် အိုရှေ့မှာရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ အကြံသမားမိဖုရားက လည်ဆွဲအသစ်ကို အ တင်းပတ်ပြီး တအားချည်လိုက်တဲ့အတွက် နှင်းစက်ဖြူလေးခမာအသက်မရှုနိုင် တော့ပဲ လဲကျသွားတယ်။ အဲဒီတော့ မိဖုရားက “အလှဆုံး မိန်းမရဲ့ အဆုံးကဒီလို့” ဟုဆိုကာ အဝေးကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။

သိပ်မကြာလိုက်ပဲ ညာနေခင်းတဲ့အခိုန်မှာ လူပုကလေးခုနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာ တယ်။ သူတို့ရဲ့အခင်ဆုံး နှင်းစက်ဖြူကလေး မလုပ်မယ်ကိုနဲ့ အိမ်ဝါယဉ်လဲနဲ့ အိမ်ဝါယဉ်လဲနဲ့ အသက်မရှုနိုင်ဖြစ်နေတာကို သိ တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် အဲ ပြုထိတ်လန်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ သူကလေးကို မထူးလိုက်တယ်။ လည်ဆွဲက တင်းကြပ်လွန်းလို့ အသက်မရှုနိုင်ဖြစ်နေတာကို သိ လိုက်ရလို့ လည်ဆွဲကို ပြုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ တဖြည်းဖြည်းချင်း သတိ ရလာတယ်။ အကြောင်းစုံကို ကြားလိုက်တော့ လူပုကလေးတွေက “ဒီရေးသည် အမယ်အိုကြီးဟာ မင်းရဲ့မိထွေး မိဖုရားပဲဖြစ်ရမယ်။ နောက်ကို တို့မရှိတဲ့အခါမှာ ဘယ်သူမှအင်မခံပါနဲ့” လို့ထပ်မှာကြတယ်။

မိဖုရားကြီးဟာ နန်းတော်ပြန်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူမှန်ရှေ့မှာ သွားရပ်ပြီး မှန်က အရင်အတိုင်း မေးပြန်တယ်။ မှန်ကလဲ သူ့ကို ဖြေမြေအတိုင်းဖြေတဲ့အတွက် သူ့စိတ် သောကရောက်ပါလေရော့

“သခင်မဟာ အလှဆုံးဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ဟိုအဝေးတောင်ပေါ်က လူပုရှုနှစ်ယောက် အိမ်မှာနေတဲ့နှင်းစက်ဖြူဟာ သခင်မထက်ပိုလှပါတယ်” လို့ပြန်ဖေကြတယ်။

နှင်းစက်ဖြူမသေားလို့ သိတဲ့အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးပွာက်ပွာက်ခူးသွားသလို ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် အမယ်အိုကြီးအသွင် ရပ်ဖျက်လိုက်ပြီး ဒီတစ်ခါမှာတော့

အကြိုအသစ်တစ်ထည် လဲဝတ်လိုက်တယ်။ သူ့နဲ့အတူ အဆိပ်ဘီးတစ်ချောင်းပါ ယူသွားတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ကြားထဲမှာ ရှိတဲ့လူပုဂ္ဂလေးတွေအိမ်ကို ရောက် လာတဲ့အခါ တံခါးခေါက်ပြီး “ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းတွေ ရောင်းဖို့ပါတယ်” လို့အော် လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင်းစက်ဖြူ၍လေးက “ကျွန်မဘယ်သူကိုမှ ဝင်ခွင့်မပေးရတဲ့” လို့ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ မိဖုရားက “အထဲကိုမဝင်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဒီဘီးကလေး ကို ကြည့်ရုံကလေးတော့ ကြည့်ပါအဲ့း” လို့ပြောပြီး အဆိပ်ဘီးကလေးကို ထုတ်ပြ လိုက်တယ်။ ဘီးကလေးက အရမ်းလှတဲ့အတွက် နှင်းစက်ဖြူ၍က ဘီးကို ပြီးကြည့် တယ်။ ဒါပေမဲ့ဘီးက သူ့ခေါင်းကိုထိလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နှင်း အဆိပ်က များလွန်းတဲ့ အတွက် အဆိပ်သို့ပြီး သတိမှုလဲကျသွားတာပဲ့။ အဲဒီတော့ မိဖုရားက “ဒီတစ် ခါတော့ ကိစ္စတုံးပြီးပဲ့” လို့ကြိမ်းဝါးပြီး ထွက်ခွာသွားတယ်။ ကံအားလျော်စွာပဲ လူပုဂ္ဂလေးတွေက အဲဒီညနေပိုင်းမှာ အီမီကိုစောစောပြန်လာကြတယ်။ နှင်းစက်ဖြူ၍ လဲကျနေတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ မိဖုရားကြီးလက်ချက်ပဲ ဆိုတာကို သိနေတဲ့ လူပုဂ္ဂလေးတွေက နှင်းစက်ဖြူ၍ကို သေသေချာချာ ကြည့်ရစစ်ဆေးက တဲ့အခါ အဆိပ်ဘီးကိုတွေ့တယ်။ အဲဒီအဆိပ်ဘီးကို ပြန်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ မှ နှင်းစက်ဖြူ၍သတိပြန်ရတယ်။ အကြာ်ငါးစုံကိုကြားသိလိုက်ရတဲ့အတွက် မိတွေး လက်ချက်ဆိုတာကို နားလည်လိုက်တယ်။ လူပုဂ္ဂလေးတွေက နောင်ကိုဘယ်သူ လာလာ တံခါးဖွင့်မပေးဖို့ ပြောဆိုသတိပေးတယ်။

နှန်းတော်ပြန်ရောက်တော့ မိဖုရားက သူမှန်ရွှေသွားရပ်လိုက်ပြီး ဘယ်သူအလှ ဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေးပြန်တယ်။ နှင်းစက်ဖြူ၍သာ အလှဆုံးဆိုတဲ့အဖြေကို ထပ် ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ဒေါသတွေ့နဲ့ဆတ်ဆတ် တွေ့နွေ့သွားတယ်။ နှင်းစက်ဖြူ၍ နင် သေကိုသေရမယ်၊ ငါ့အသက်နဲ့ကို လဲပစ်မယ်” လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး တစ်ယောက်တည်း သူ့အဆန်းထဲဝင်သွားပြီး ပန်းနှီးရောင်သန်းပြီး အင်မတနွှေ့မက်စရာကောင်းတဲ့ အ ဆိပ်ပန်းသီးတစ်လုံးကို လုပ်ယူတယ်။ ပန်းသီးဟာ စားချင်စရာကောင်းပေမဲ့ စား မိတဲ့လူကတော့ သေမှာမလွှာတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူယာသူမကြီးတစ်ယောက် အသွင် ရပ်ပြောင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တောင်တန်းများကြားရှိတဲ့ လူပုဂ္ဂလေး

အိမ်ဆီကိုသွားပြီး တံခါးခေါက်လိုက်တယ်။ နှင်းစက်ဖြူက ပြတင်းပေါက်ကနေ ခေါင်းပြုလာပြီး

“ဒီအိမ်ထဲကိုဘယ်သူကိုမှ ဝင်ခွင့်မပြနိုင်ဘူး။ လူပုက္လေးခုနှစ်ယောက်က တားမြစ်ထားတယ်။” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ယာသူမှကြိုးက “ရပါတယ်၊ ဝါကပန်းသီးသည်ပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟောဒီမှာ နင့်အတွက်ပန်းသီးလာပေးတာ” လို့ပြောပါတယ်။

“အိုနေပါစေ ကျွန်မာဘာကိုမှ လက်မဆံပါရတေနှင့်”

“ဘာလ၊ အဆင်သင့်မှုကြောက်လို့လား၊ နှင့်ပါပန်းသီးတစ်ယောက်တစ်ခွမ်းစားကြည့်မယ်။ တစ်ကယ်တော့ ပန်းသီးက တစ်ခွမ်းကအဆိပ်ရှိပြီး တစ်ခွမ်းက အကောင်းဖြစ်တယ်။ ပန်းသီးကိုမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ နှင်းစက်ဖြူလုပ်အရမ်းစားချင် နေတယ်။ မိဖုရားကလဲ ဖြိန်ရေယှက်ရောကိုစားပြတဲ့အတွက် သူလဲမနေနိုင် မထိုင် နိုင်ပဲ ပန်းသီးကိုယူစားလိုက်တယ်။ ပန်းသီးတစ်ကိုက စားလိုက်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နှင်းစက်ဖြူလုပ်ကျသေဆုံးသွားတယ်။ မိဖုရားလဲ သူ့ကိုစုံရုံးဝါးဝါးကြည့်ပြီး “ဒီတစ်ခါ တော့ မင်းကို ဘယ်သူမှုမှုကယ်နိုင်တော့ဘူး” လို့မှန်းတီးစွာပြောပြီးပြန်သွားတယ်။ နှင်းတော်ကိုပြန်ရောက်တော့ သူ့မှန်ရှုမှာ ရပ်လိုက်ပြီး “အားလုံးထဲမှာ ဘယ်သူ အလှဆုံးလဲ” လို့မေးနေကျအတိုင်းမေးတော့ ဒီတစ်ခါမှန်က “သခင်မအလှဆုံးပါ” လို့ပြန်ဖြေတဲ့အတွက် မိဖုရားလဲ စိတ်ကျေနှစ်သွားတယ်။

ညနေဘက်ရောက်တော့ လူပုက္လေးခုနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာတယ်။ လဲကျ နေတဲ့နှင်းစက်ဖြူကို တွေ့လိုက်လို့ စိုင်းထူးမရပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ နှင်းစက်ဖြူဟာ လှပ်လဲမလှပ်တော့ဘူး၊ အသက်လဲမရှုံးတော့ဘူး။ လူပုက္လေးတွေက နှင်းစက်ဖြူကလေး သေမှာစိုးရိုးမြတ်တဲ့အတွက် သူကလေးရွှေခံပဲပို့ကို ဖြီးပေးတယ်။ မျက်နှာကို ရေနှင့်တစ်ခါ ပိုင်အရက်နှင့်တစ်ခါ ဖွှတ်သပ်ဆေးပေးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းမထူးဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ နှင်းစက်ဖြူကလေး သေဆုံးသွားပါပြီး၊ ဒါကြောင့် လူပုက လေးတွေက နှင်းစက်ဖြူအတွက် နေရာတစ်ခုကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြင်ဆင်ထားပြီး ချထားလိုက်တယ်။ နှင်းစက်ဖြူခြဲနားမှာ စိုင်းအံပြီး သုံးရက်တိတိ စိုကြုံးတမ်းတကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို မေမြှေပို့သရှိလိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့

သူကလေးဟာ ပါးအို့ကလေးတွေနဲ့ပြီး အသက်ရှိသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ လွှာပနေသေးတဲ့အတွက် “ပါတို့သူကိုတော့ မြေကြီးထဲထည့်မဖြုပ်ရက်ပါဘူး။” လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ ပြီး မှန်ခေါင်းကြီးတစ်ခုပြုလုပ်ပေးတယ်။ ပြီးနောက် နှင့်စက်ဖြုံကို မှန်ခေါင်းထဲထည့်ပြီး အပေါ်မှာ ရွှေစာလုံးနှင့် သူ့နာမည်ကိုရေးထားပြီး ဘုရင့်သမီး တော်တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီခေါင်းကို သူတို့တောင်ပါ သယ်သွားပြီး အလှည့်ကျေတစ်ယောက်စီ တာဝန်ယူစောင့်ကြပ်ပေးတယ်။ ငါက ကလေးတွေလည်း နှင့်စက်ဖြုံဘေးမှာ လာရှိကြတယ်။ ပထမဆုံး ဒီဂုဏ်တွေလာပြီး ကျိုးကန်းတွေလာကြတယ်။ နောက်ဆုံးချိုးငါက်ကလေးတွေ ရောက်လာပြီး သူမရဲ့ ဘေးမှာ ငိုယ့်ကြတယ်။

မှန်ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားတာကြာဖြုံဖြစ်ပေမဲ့လည်း နှင့်စက်ဖြုံချက်ပျောင်း လဲမှုမရှိဘူး။ အသားလေးတွေကလဲ နှင့်ခဲလိုဖြုံဖွေးပြီး ပါးအို့ကလေးတွေကသွေး ရောင်သမီးနေပြီး ဆံပင်ကလဲ မည်းနေတုန်းပဲ အသက်မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘဲ အိပ်ပျော်နေတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ တူနေတယ်။ တစ်နေ့မှာ မင်းသားလေး တစ်ပါးဟာ တော်လည်ထွက်ရင်း လူပုံကလေးတွေအိမ်ရောက်လာတဲ့အခါ နှင့် စက်ဖြုံကလေးကိုတွေ့သွားတယ်။ နှင့်စက်ဖြုံကလေးကိုတွေ့တဲ့အခါ ချစ်ခင်နှစ် သက်သွားပြီး လူပုံကလေးတွေကို “အဲဒီခေါင်း ကျွန်တော်ကိုပေးပါလား၊ ခင်ဗျားတို့ တောင်းသလောက် ရွှေဇွဲတွေပေးပါ မယ်။” လို့ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ လူပုံ ကလေးတွေက “တစ်လောကလုံးမှာ ရှိသမျှ ရွှေတွေနဲ့လဲရင်တောင် မပေးနိုင်ပါဘူး” လို့ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ မင်းသားလေးလဲ အထပ်ထပ်အခါခေါ်တောင်းတဲ့အတွက် နောက်ဆုံး လူပုံကလေးတွေက သူ့ကိုသနားသွားပြီး ယူသွားခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

မင်းသားလေးက မှန်ခေါင်းကိုမယူလိုက်တဲ့အခါ နှင့်စက်ဖြုံကိုက်ထားတဲ့ပန်းသီး ပြတ် ကျသွားပြီး မရေးမနောင်းမှာ သူ့မျက်လုံးတွေဖွင့်လာပြီး အသက်ပြန်ရှင်လာတယ်။ နှင့်စက်ဖြုံလေးကလဲ ထထိုင်လိုက်ကာ “ဘုရား၊ ဘုရား ဝါဘယ်ကိုရောက်နေပါ လိမ့်” လို့မေးတဲ့အခါ မင်းသားလေးက “သင်ကျွန်ပဲနဲ့အတူရှိနေပါတယ်။” လို့ ဝမ်းသားအားရပြန်ပြောပြီး အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်

“ကမ္မာလောကမှာ ရှိရှိသမျအရာအားလုံးထက် ကျွန်ုပ်သင့်ကို တွယ်တာမြတ်နိုင်တယ်။ ကျွန်ုပ်ယခိုက်ကြီးနှင့်တော်ကို လိုက်ဖွဲ့ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သင့်ကို လက်ထပ်ယူပါမယ်” လို့လည်းပြောတယ်။ နှင်းစက်ဖြူဗော်လေးကလည်း မင်းသားလေးကို ချစ်ခင်စုံမက်တဲ့ အတွက် မင်းသားကလေးနဲ့လိုက်ပါသွားတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို ကြိုးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနာကျင်းပါကြတယ်။

အဲဒီမဂ်လာပွဲမှာ နှင့်စက်ဖြူဗော်မိထွေးကိုလဲ တက်ရောက်ဖို့ဖိတ်ကြောတာတယ်။ အဲဒီ ကြောင့် မိဖုရားဟာ ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး သူ့ရဲ့မှန်ရှုံးမှတစ်ခါ လာရပ်ပြန်တယ်။ ပြီးမှန်ကလေး ကို “မှန်ကလေး မှန်ကလေး ကမ္မာပေါ့၍ မိန်းမ တွေထဲမှာ ဘယ်သူအလှဆုံးလဲပြော” ဟု ပေးတဲ့အခါ အမှန်ကိုပြောတဲ့မှန်က “သခင်မ သင်ဟာလှပပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုမဂ်လာပွဲက မိဖုရားလေးက သင့်ထက် ပိုလှပပါတယ်။” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီလိုကြေားလိုက်ရတဲ့အတွက် မိဖုရားက သိပ်ကိုဓောက်ချားတွင်လှပ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမဂ်လာပွဲကို မသွားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာလဲ ဘယ်လိုမှန်တ၏ပြိုမှမရှိတဲ့ပဲ ဒီမိဖုရားကိုတော့ ကြည့်ဖြစ်အောင်သွားကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မဂ်လာပွဲကိုရောက်တော့ သူထက်လှပတဲ့ မိဖုရားလေးက နှင့်စက်ဖြူဗော်မှန်းသိလိုက်ရတဲ့အတွက် သူမတစ်ကိုယ်လုံးအေးစက် တောင့်တင်းသွားတယ်။ နှင့်စက်ဖြူဗော်သွားတာကြားပြုလို့ထင်ပေမဲ့ အခုတွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ဒေါသတွေနဲ့ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားပြီး လဲကျသေဆုံးသွားတယ်။ နှင့်စက်ဖြူဗော်မှန်းသားလေးဟာလဲ ဘုရင်နဲ့မိဖုရားဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ တိုင်းပြည်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အုပ်ချုပ်သွားတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ တောင်ပေါ်သွားပြီး သူကိုကူညီခဲ့တဲ့ စိတ်ဆွေလှပကလေးတွေဆီလဲ အလည်သွားကြလေသတဲ့။

မြို့မြို့

ရှေးလွန်လပြီးသောအခါက ညက်အမြို့အမြို့ကြီးပြီး ပညာရှိတယ်လို့ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားတဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်။ တိုင်းပြည်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာကို အား လုံးသိပြီး သူ့ကိုဘယ်လို့မှ ဖုံးကွယ်လို့မရဘူး။ လျှို့ဝှက်နက်နဲ့တဲ့ သတင်းတွေကို သူ့ ဆိုလေက သယ်ဆောင်လာတယ်လို့ တောင်တင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ကြီးမှာ ထူး ခြားတဲ့အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ သူညစာစားပြီး စားပွဲသိမ်းပြီးတဲ့နောက် ဘယ်သူမှာ မ ရှိတော့တဲ့အခါ သူ့ရွှေလူယုံတော်ကျေးကွန် လုလင်ပျို့တစ်ယောက်က သူ့အတွက် အစားအသောက် တစ်စန်းကန် ယူလာပေးပြန်တယ်။ ဒီပန်းကန်ကို အမြှုအပ်ထားပြီး အထမှုံး ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို သူ့ရွှေလူယုံတော်လုလင်ပျို့ကတောင် မသိဘူး။ ဒီလို ပဲ ဘုရင်ကြီးဘာစားနေတာလဲဆိုတာကို အခြားဘယ်သူမှုမသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လ ဆိုတော့ ဘုရင်ကလူတွေရှုမှာ ဘယ်တော့မှထမင်းအပ်ကို ဖွံ့ဖြိုးမစေဘူး။

ဒီလိုပဲနှစ်လပေါ်းများစွာကြားတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးရွှေထမင်းအပ်ကို လာသိမ်းတဲ့ လူယုံ တော်လုလင်ပျို့က သူ့ရွှေသိချင်တဲ့စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ထမင်းအပ်ကို သူ့အခန်း ထ ယူသွားတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ထမင်းအပ်ကို ဖွံ့ကြည့်လိုက်တာတစ် ပြိုင်နက်မြှေဖြူ။ တစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ မြှေဖြူကို တွေ့တွေ့ချင်း စားချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်

မထိန်းနိုင်

စားလိုက်

ကသူ့ရွှေလူာ

ပဲတံခါးအ

အသံသေး

များတီးတိုးပြောနေသံကို ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် သူလဲတံခါးတေးကို တိုးသွား ပြီးနားထောင် ကြည့်လိုက်တော့ စာကလေးတွေ တီးတိုးစကားပြောသံကို ကြား

လာပြီး သူ့ရွှေစိတ်ကို

တော့ပဲ တစ်ပွဲဖဲ့

တယ်။ မြှေသား

ကို ထိထိချင်း

ပြင်ဘက်က

သေးကလေး

ရတယ်။ စာကလေးတွေက တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် လယ်ကွင်းပြင်ကြီးနဲ့ တော့ အုပ်တွေပေါ်ဖြတ်သန်းပုံသွားတုန်း ကြားခဲ့ရတဲ့အတွေ့အကြံတွေကို အချင်းချင်း ဝေမျှပြောနေကြတယ်။ လူယုံတော်ကျေးကွန်က မြှုပြုကြီးကို စားလိုက်တဲ့အတွက် တိရှိနှုန်းစကားတွေကို နားလည်တဲ့တန်းကိုရလာတယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ မိဘရားကြီးရဲ့လွယ်တဲ့လက်စွမ်းတစ်ကွင်း ပျောက်သွားပြီး နှုန်းတော်အနဲ့သွားနိုင်တဲ့ လူယုံတော်ကျေးကွန်ကလေးခိုးယူတယ်လို့ အထင်မှားကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးလည်း လူယုံတော်ကို သူ့ရှေ့မှောက်ခေါ်ယူပြီး ဒေါသကြီးစွာနဲ့ မနက်ဖြန်မှာ သူခိုးမဖမ်းနိုင်ရင် လူယုံတော်ကိုအပြစ်ရှိတယ်လို့ မှတ်ချက်ချုပြီး အဆုံးစိရင်မှာဖြစ်တယ်လို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။

လူယုံတော်လဲ မျက်ရည်မျက်ခွက်နဲ့ တော့စပ်ဘက်လမ်းလျောက်ထွက်ပြီး စိတ်ထဲမှာလဲ ဒီအခက်အခဲက ဘယ်လိုရန်းထွက်ရမယ်ဆိုတာကို အမြဲစဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒီမှာ ဘဲတစ်အုပ်ဟာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခါဘားမှာ အနားယူနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘဲတွေ့ဟာ သူတို့ရဲ့နှစ်သီးတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့အတောင်ပံ့တွေ့ကို ချောမွေ့အောင်လျှပ်ပြီး လျှို့ဝှက်အစဉ်းအဝေးတစ်ခုကို ကျင်းပနေကြတယ်။ လူယုံတော်လဲ ဘဲအုပ်ဘားမှာပျော်ပြီး ဘဲတွေ့ရဲ့ပြောစကားကို ပျော်ပြီးနားထောင်နေတာပေါ့။ ဘဲတွေ့ဟာ အချင်းချင်းဘယ် နေရာမှာအစာသွားရှာတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဘာအစာတွေ တွေ့တဲ့အကြောင်း အချင်းချင်းပြောကြတယ်။ ဘဲတွေ့အထဲမှတ်စေကောင်က အသံသနားကမားကလေးနဲ့ “ငြို့ချုပ်ထဲမှာ တစ်ခုချေလေးသလိုခံစားရတယ်။ ဒီမနက် ပါအလောတကြီး အစာရှာစားနေတုန်း မိဘရားရဲ့တဲ့ခေါ်အောက်မှာရှိတဲ့ လက်စွမ်းတစ်ကွင်းကို မျိုးချုပ်လိုက်မိတယ်။” လူယုံတော်လဲ ဒီလိုကြားလိုက်တာနဲ့တစ်ပြီးနှင်း ဘဲကိုလည်းမျိုးကိုင်ပြီး စားဖိမျှူးရှိရာယူသွားပြီး စားဖိမျှူးကို “ဒီဘဲကတော်တော်ရှုတဲ့ဘဲပဲ ချက်စားရင်အရမ်းကောင်းမှာပဲ” စားဖိမျှူးကလဲ ဘဲကိုသူ့လက်နဲ့ ကိုင်ကြည့်ပြီး “ဟုတ်တယ်၊ ဒီဘဲတော်တော်ခုရှုတာဘဲ၊ သူအပေါင်းစားခံရဖို့ စောင့်နေတာကြောပြီး” ပြောပြောဆိုဆို ဘဲရဲ့ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ထက်ခြမ်းခွဲထုတ်လိုက်တဲ့အခါ မိဘရားရဲ့လက်စွမ်းကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

လူယုံတော်လဲ သူမှာအပြစ်မရှိကြောင်း သက်သေပြလို့ ရသွားပြီ။ ဘုရင်ကြီးလဲ သူရဲ့အမှားကို သိသွားကာ လူယုံတော်လိုတဲ့အရာကို တောင်းနိုင်ပြီး နှစ်တော်ထဲရှိ အကောင်းဆုံးနေရာမှာဖော်ပြီး ပေးသနားတော်မှတယ်။ လူယုံတော်က ဘုရင်ပေးတဲ့ ဆုလာသံအားလုံးကို ငြှင့်ပယ်ပြီး မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ငွေအသပြာအချို့ကို တောင်းဆိုပြီး တိုင်းပြည်အနဲ့ခိုးထွက်လေ့လာရန် အသနားခံတော်မှတယ်။ ဘုရင်လဲ လူယုံတော်လိုချင်တဲ့အရာအားလုံးကို ပေးသနားတော်မှတဲ့အတွက် လူယုံတော်လဲ ခိုးစတင်ထွက်ခဲ့ရာ လမ်းမှာရေကန်တစ်ကန်ကိုတွေ့ရတယ်။ ရေထမှာ ဝါးသုံးကောင်ဟာ ကျူးပင်ကျူးရှိုးတွေ့ကြားထဲမှာ ညျှပ်နေပြီးဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်နဲ့ အသက်ရ။ နေတာကို တွေ့ရတယ်။ လူယုံတော်ဟာ ဝါးကလေးတွေ့ကိုကြည့်ပြီး သနားတဲ့အတွက် မြင်းပေါ်ကနေဆိုပြီး ဝါးကလေးတွေ့ကိုဖမ်းပြီး ရေထဲပြန်လှုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဝါးကလေးတွေ ရေထဲပျော်ရွင်စွာကူးခတ်ယင်း သူ့ကိုမေ့ကြည့်ကာ “တို့ကိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကျောင် အသင့်ကျေးဇူးကိုပြန်ဆပ်ပါမယ်”

လူယုံတော်လဲ မြင်းကိုဆက်စီးပြီး တစ်နေရာအရောက်မှာ သူရဲ့ခြေဖဝါးအောက် သဲတွေ့ထဲမှာ အသံတစ်သံကို ကြားရတယ်။ သူသေသေချာချာနားထောင်ကြည့်တဲ့ အခါ ပျောက်ဆိတ်ဘုရင်ရဲ့ပြီးထွားသံကို ကြားရတယ်။ “ဘာမကြာ့နဲ့ ဒီခြေထောက်တွေဟာ တို့ကိုမန်းပဲမနေနိုင်ရတာလဲ၊ ဒီမြင်းကြီး သူရဲ့ခြားကြီးတွေနဲ့ တို့ကိုမညှာ မတာန်းနေတာပဲ ကြည့်ပေတော့” လူယုံတော်လဲ ပျောက်ဆိတ်လေးတွေကို သနားတဲ့အတွက် မြင်းကိုလမ်းဘေးဘက်သို့ လျောက်ခိုင်းတဲ့အတွက် ပျောက်ဆိတ်ဘုရင်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ “အဆွဲကိုမမေ့ပါဘူး၊ ကောင်းမှုပြုတဲ့သူဟာ ကောင်းမှုရရှိကို ပါတယ်”

လမ်းကြားကလေးထဲသွားယင် မကြာခင်မှာ တော့အုပ်ကြီးတစ်ခုထဲရောက်သွားတယ်။ တော့အုပ်ထဲမှာ ကျိုးကန်းဘူးကြီးနှစ်ကောင်ဟာ သူတို့ရဲ့အသိကိုဘေးမှာ ရပ်နေပြီး ငြက်ပေါက်စကလေးတွေကို အောက်ကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ပစ်ချေနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ငြက်ဘူးကြီးနှစ်ကောင်က ငြက်ကလေးများကို ထိုးဆိတ်

ရင်း “မင်းတို့တွေဘာမှအသုံးမကျဘူး၊ အခုမင်းတို့ကြီးလာပြီး မင်းတို့အတွက် အစာမရှာပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်အစာသွားရာကြပေတော့” လို့ပြောပေမဲ့ ကျိုးကန်းပေါက်ကလေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့အတောင်ပံ့ကလေးတွေကို တဖျတ်ဖျတ်ပုတ်ခါရင်း “တို့တွေအကူအညီမဲ့ပြီး ငြက်ဒုံးတွေက တို့ကိုအစာရှာခိုင်းပေမဲ့ တို့မပုံတတ်သေးဘူး၊ ဒီမှာလဲပြီး အစာတ်သေဖို့ကလွှာရင် တို့ဘာမှမထတ်နိုင်ဘူး” ဒီတော့လူယုံတော်လဲ ငြက်ကလေးတွေကို သနားပြီး သူ့ရဲ့ခြားရှည်ကိုထုတ်ကာ မြင်းကို သတ်ပြီး ငြက်ကလေးများကိုကျွေးလိုက်တယ်။ ငြက်ကလေးတွေကလဲ မြင်းသေကောင်ဘေး ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲလာပြီး လူယုံတော်ကို “အသင်ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင်ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါမယ်” လို့ အောင်ပြောတယ်။

အခုတော့ ယုံတော်လုလင်ပျိုခဲများ ခြေကျင်းနဲ့ ခရီးဆက်ရတော့တာပေါ့။ ခရီးအတော်တဲ့အခါ ဖြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိရာကို ရောက်သွားတယ်။ လမ်းပေါ်များ လူတွေရှုပ်ထွေးပြီး အသံတွေကလည်း ဆူညံနေတာပေါ့။ မြင်းစီးစစ်သည်တစ်ဦးက မြင်းစီးပြီး အသံကျယ်လောင်စွာနဲ့ “ဖြို့သူဖြို့သားအပေါင်းတို့ ဘုရင်ကြီးရဲ့သမီးတော်ကြိုင်ယာဖက်ရှာပွဲကို ကျင်းပနေပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ခက်ခဲတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို နိုင်းမှာဖြစ်တယ်။ ဘုရင့်သမီးတော်ပေးတဲ့အလုပ်ကို အောင်မြှင့်စွာမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် သေဒဏ်ချာအပြစ်ပေးခံရမှာဖြစ်တယ်” လူတွေဟာ ဘုရင့်နှင့်သမီးတော်ဆီသွားပြီး မင်းသမီးလေးနဲ့ လက်ဆက်ဆိုကြီးစားပေမဲ့လည်း တစ်ယောက်မျှမအောင်မြှင့်ကြဘူး။ လူယုံတော်လုလင်က ဘုရင့်သမီးတော် မင်းသမီးလေးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အစွဲရာယ်အားလုံးကို မေ့မျာက်သွားပြီး ဘုရင့်ရှုတော် အခစားဝင်ရောက်တော့သတဲ့။

ဘုရင်လဲ လုလင်ပျိုကို ပင်လယ်ရှိရာကို ဆောင်သွားပြီး ရွှေလက်စွဲတ်တစ်ကွုင်းကို ပင်လယ်ထဲသို့ လွှဲင့်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်လုလင်အား “အသင်လုလင် ခုန် ပါကိုယ်တော်မြတ်လွှဲင့်ပစ်လိုက်တဲ့ လက်စွဲပို့သွားယူလာခဲ့ပါ။ လက်စွဲပို့သွားယူလာနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် သင့်ကိုလိုင်းထဲပစ်ချုပြီး အဆုံးစီရင်မယ်” လို့ အမိန့်ပေးတော်

၈၄။(ခ)ညီနောင်ပုံပြင်များ

မူတယ်။ လူထွေအားလုံးကလဲ ဒီချောမောတဲ့လုလင်ပျိုအတွက် စိတ်သောကရောက် ပြီး အဝေးကိုထွေက်သွားကြတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ လုလင်ပျိုတစ်ယောက်တည်း သာ ကျွန်းခဲ့တော့သတဲ့။

လုလင်ပျိုလဲ ကမ်းစပ်မှာပျိုပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာစဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒီအခိုက် မှာပဲ ငါးသုံးကောင် သူ့ဆီကူးလာနေတာကိုတွေ့ရပြီး ဒီငါးသုံးကောင်ဟာ သူကယ် ထားတဲ့ငါးတွေဖြစ်နေတာကို သိလိုက်တယ်။ ငါးသုံးကောင်ထဲက အလယ်မှာရှိတဲ့

ငါးတစ်ကောင်က ပါးစပ်မှာခရာတစ်လုံးကိုက်လာပြီး လုလင်ရွှေခြေထောက်ရှုမှ ချ လိုက်တယ်။ လုလင်လဲခရာကိုယျပြီး အခွဲနှစ်ခွမ်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရှုလက်စွတ် တစ်ကွဲးကိုတွေ့လိုက်ပြီး ဒီလက်စွတ် ဘုရှင်ကိုဆက်သရင် ဘုရင်က ကတိတော်အ တိုင်း မင်းသမီးနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပေးမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။

ဒါပေမူ့မာနတိုးတဲ့မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ကိုယ်သူလုလင်ပျို့နဲ့မတန်ဘူးဆိုပြီး လှလင်ပျို့ကို နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုထပ်နိုင်းပြန်တယ်။ မင်းသမီးဟာ ဥယျာဉ်ထဲကိုသွားပြီး နံစားပြောင်းဆယ်အိတ်ကို မြေပေါ်လောင်းချလိုက်ကာ “အသင်လုလင် မနက်ဖြန် နေမတက်ခင် ဒီနှစ်စားပြောင်းတွေကို အကုန်လုံး ပြန်သိမ်းလိုက်ပါ။ မြေပေါ်မှတစ်စွဲမှ မကျန်ခဲ့ပါစေနဲ့” လို့ပြောပြီးပြန်သွားတယ်။

လှလင်ပျို့လဲ ဥယျာဉ်ထဲမှာ လိုက်ပြီးနံစားပြောင်းတွေကို ဘယ်လိုပြန်ကောက်ရမလဲ ဆိုတာ အထပ်ထပ်အခါခါစဉ်းစားပေမဲ့ ဘယ်လိုမှုလမ်းရှာလို့မတွေ့ဘူး။ ဒုံးကြားနှင့် မိုးလင်းလာမဲ့အခါန်ကိုစော့လို့ပြီး သေဒါက်ခံယူလို့ပြင်ဆင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေထွက် ထွက်လာချင်းမှာပဲ ပြောင်းဖူးအိတ်ဆယ်အိတ် ဘေးမှာထောင်ထားတာတွေရပြီး အိတ်တွေပြည့်ကာ ပြောင်းဖူးတစ်စွဲမှ ပျောက်ပုံမပေါ်တာကို တွေ့ရတယ်။ ညတူန်းက ပျောက်ဆိတ်ဘုရင်နဲ့ ထောင်သောင်းများစွာရှိတဲ့ အပေါင်းအပါတွေရောက်လာပြီး နံစားပြောင်းများကို တစ်လုံးမကျန်ကောက်ယူကာ အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပေးထားတာကို သိလိုက်ရတယ်။

မနက်မိုးလင်းခို့မှာ ဘုရင့်သမီးတော်လဲ ဥယျာဉ်ထဲကို ပျော်ရွင်စွာဆင်းလာပြီး လှလင်ပျို့က နံစားပြောင်းအားလုံး ပြန်ကောက်ထားနိုင်တာကို တွေ့တော့အရမ်းအုံသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မာနကို မချို့နိုင်သေးတဲ့အတွက်သူက “အမောင်ဟာ ကျွန်ုပ်နှင့်တဲ့အရာကို လုပ်နိုင်ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်အတွက် ထာဝရသမ်းပိုင်က ပန်းသီးတစ်လုံး ယူမလာပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် အမောင့်ကို ကြင်ယာဘာက်အပြစ်မရွေးနိုင်ပါ။” လှလင်ပျို့ဟာ ထာဝရပုံးသီးပင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မသိပေမဲ့ ခရီးစတွက်ခဲ့တယ်။ ခရီးတစ်လောက်မှာ ထာဝရသစ်ပင်ကို ရှာပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ တိုင်းပြည်သုံးပြည်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဥာနေခင်းတစ်ခုမှ တော့အုပ်ကလေးတစ်ခုထဲရောက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သစ်ပင်တစ်ပင်ရွှေအပိုင်းအောက်မှာအိုင်စွဲ ခြေပျက်လက်ပျက်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကြားထဲက အသံတစ်သံကြားရပြီး သူ့လက်ထဲ ရွှေပန်းသီးတစ်လုံးကျလာတာတွေ့ရတယ်။ တစ်ချို့တည်းမှာပဲ ကျိုးကန်းသုံးကောင် သူ့ဆီကို ပုံဆင်းလာပြီး သူ့ရဲ့အူးပေါ်မှုဆင်းသက်ကာ “အဆွဲ

ကျွန်ုပ်တို့ကို မှတ်မိခဲ့လား သင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကို တော်မွတ်ခြင်း ဘေးကကယ်ခဲ့တဲ့
အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တယ်။ သင်ဒါထာဝရရွေပန်းသီးကို ရှာတာသိတဲ့အ
တွက် တို့တွေဟာ ကမ္မာကြီးခဲ့အဆုံးမှာရှိ
တဲ့ ထာဝရသစ်ပင့်ရှိရာသွားပြီး ပန်းသီးကို
ယူလာပေးတာဖြစ်တယ်။” လူလင်လည်း
ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဘုရင့်နန်းတော်ဆီ ပြန်ပြီး
လှပတဲ့ မင်းသမီးလေးဆီကိုသွားကာ
ရွှေပန်းသီးကို ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါ မင်း
သမီးလေးလဲ ဘာမှဆက်မပြင်းနိုင်တော့
ဘူး။ ဒါနဲ့သူတို့ဟာ ပန်းသီးကို နှစ်ခြမ်းခွဲပြီး တစ်ယောက်တစ်ဝက်စားလိုက်တဲ့အခါ
မင်းသမီးလေးက လူလင်အပေါ် ချစ်သက်ဝင်လာပြီး အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ
နေထိုင်ပေါင်းသင်းသွားကြတယ်။

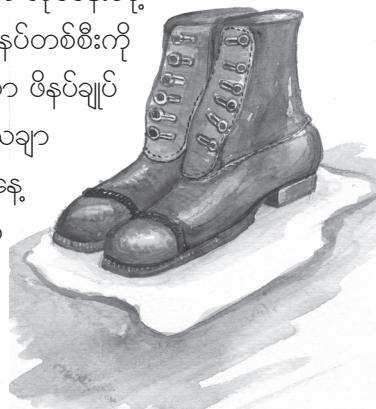

• • • • • • • •

ပိဋကဓိချုပ်သမားရဲ့မင်္ဂလာလေး

တစ်ခါတုန်းက ဖိနပ်ချုပ်သမားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူဟာရိုးသားကြီးစားစွာနဲ့ အလုပ်လုပ်ပေမဲ့လည်း သူဝမ်းစာအတွက်မလုံလောက်ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ဆီမှာ ဘာမှမကျန်တော့ပဲ ဖိနပ်တစ်ရုပ်ဖို့အတွက်သာ လုံလောက်တဲ့သားရေတစ်ပြားပဲ ကျန်တော့တယ်။

သူလဲဖိနပ်ချုပ်ဖို့အတွက် သားရေပြားကို လို့ဖြတ်ရင်း မနက်ဖြန် စောစောထချုပ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားတယ်။ သူရဲ့စိတ်ဟာရှင်းလင်းပြီး အပူအပင်ကင်းမဲ့တဲ့ အတွက် အိပ်ရာထဲအေးအေးဆေးဆေးဝင်အိပ်ကာ အပူအပင်အားလုံးကို ဘုရားလက်ထဲအပ်လိုက်တဲ့အတွက် မကြာခင်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တယ်။ မနက်စောစောအိပ်ရာထဲပြီး ဘုရားရှိခိုးပြီးတဲ့နောက် လုပ်ငန်းစတို့ ဖိနပ်ချုပ်ခန်းထဲသွားတဲ့အခါ ချုပ်ပြီးသားဖိနပ်တစ်စီးကို အုံသွားတွေ့ရတယ်။ ဖိနပ်ချုပ်သမားကြီးဟာ ဖိနပ်ချုပ်ရိုးကိုကြော်လုပ်တဲ့အခါ ချုပ်ရိုးတွေ့ဟာ သပ်ရပ်သေချာပြီး အမှားတစ်ခုမှုမရှိတာကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ လူတစ်ယောက်ဟာ ဆိုင်ထဲမှ ရှိတဲ့တစ်စုံတည်းသော ဖိနပ်ဝတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ့စီးလို့ကောင်းပြီး သူ့ခြေထောက်နဲ့ အနေတော်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖိနပ်ကိုရေးကြီးကြီးပေးပြီး ဝယ်သွားတယ်။ ဖိနပ်ချုပ်သမားလဲ သူရတဲ့ ငွေနဲ့ ဖိနပ်နှစ်ရုပ်စရာအတွက် သားရေပြားကိုဝယ်ပြီး ပြန်လာတယ်။ ညာနေပိုင်းရောက်တော့ ဖိနပ်နှစ်ရုပ်အတွက် သားရေပြားကို ညျှပ်ပြီးမနက်စောစော အခါန်မိုးထချုပ်ဖို့အတွက် အိပ်ရာစောစောဝင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့မနက်ပိုင်းမှာ သူ့အလုပ်တွေ့အကုန်ပြီးပြီး ဖိနပ်အသစ်နှစ်ရုပ်စရာသွေ့ရှိနေတာကို တွေ့ရပြန်တယ်။

မကြာခင်မှာ ဖိန်ပိုင်ယွဲသူများရောက်လာပြီး သူ့ကိုစျေးကောင်းကောင်းပေးပြီး ဝယ်သွားတယ်။ ဒါ ကြောင့်ဖိန်ချုပ်သမားလဲ ဖိန်ပေးလေးရုံချုပ်နိုင်မဲ့ သားရေပြားကို ဝယ်ပြီး ညတွင်းချပ်ညှပ်ကာ မနက်ပိုင်းမှာ ယခင်ကလိုပဲ ချုပ်ပြီးသားဖိန်ကို တွေ့ရပါန်တယ်။ ဒီလိန့် ညပိုင်းမှာသွေပဲ မနက်ပိုင်းဖိန်ချုပ်ပြီးသားတွေ့ရတာ ရက်ပေါင်း များစွာကြာလာတဲ့အခါ ရိုးသားတဲ့ဖိန်ချုပ်သမားလဲ တဖြည့်ဖြည့်ကြီးပွားချမ်း သာလာတာပေါ့။

ခရစ်စမတ်ညတစ်ညမှာ ဖိန်ချုပ်သမားနဲ့ သူ့ရွှေနှီးသည်နှစ်ယောက်ဟာ မီးလင်း ဖိဘေးမှ ထိုင်စကားပြောရင်း ဖိန်ချုပ်သမားက “ပါရွှေဖိန်တွေ့ကို ဘယ်သူလာချုပ် ပေးတာလဲဆိုတာ ဒါဒီညချောင်းကြည့် ချင်တယ်။” သူ့နှီးသည်ကလဲ သဘောတူ တဲ့အတွက် မီးလင်းစိတဲ့ မီးထည့်ထားပြီး သူတို့ကအန်းထောင့်ကန်းလန်းကာ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်တွေ့ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ချောင်းကြည့်ထော့တာပေါ့။

ညသန်းခေါင်အချိန်မှာ အဝတ်ပလာနှင့် လူပုကလေးနှစ်ယောက်လာပြီး ဖိန်ချုပ် သမားရွှေထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ကာ ညျှပြီးသားသားရေတွေ့ကို သူတို့ရွှေလက်သေးသေး ကလေးတွေနဲ့ကိုင်ပြီး ဖိန်စချုပ်နေတယ်။ သူတို့ဖိန်ချုပ်တာမြန်လွန်းတဲ့အတွက် ဖိန်ချုပ်သမားကြီးကတောင် အုံသွေ့ပြီး မှင်သက်စွာကြည့်နေတော့တာပေါ့။ ဖိန် အားလုံးချုပ်ပြီးတာနဲ့ မီးလင်းခါနီးဖြစ်တဲ့အတွက် လူပုကလေးတွေ့ဟာ လျှပ်စီးလက် သလိုပဲ အဝေးကိုထွေက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဖိန်ချုပ်သမားရွှေနှီးက “ဒီအကောင်ကလေးတွေက တို့ကိုချမ်း သာလာအောင် လုပ်တဲ့အတွက် သူတို့ကိုကျေးဇူးတင်ရမယ်။ တတ်နိုင်ရင်သူတို့ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရမယ်။ သူတို့အဝတ်ပလာနဲ့ ကြည့်ရတာကျွန်မစိတ်မချမ်းသာဘူး။ သူတို့တော်တော်အေးမှာပဲနော်။ ကျွန်မသူတို့တစ်ယောက်စီအတွက် ရှပ်အကြီး အပေါ်ခဲ့အကြီး။ ကုတ်အကြီးနဲ့ ဘောင်းသီတစ်ထည်စီ ချုပ်ပေးပြီး ရှင်ကဖိန်တစ် ယောက်တစ်ရုံစီ ချုပ်ပေးပါ။”

ဖိနပ်ချုပ်သမား လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့အတွေးကိုယ်စိန့် ဝင်းသာပါတီ
ဖြစ်နေတယ်။ မှင်စာကလေးနှစ်ယောက်အတွက် အဝတ်အစားနဲ့ ဖိနပ်ချုပ်ပေးပြီး
အားလုံးအသင့်ဖြစ်တဲ့အခါ သားရေပြားများအစား အဝတ်အစားတွေကို ခုံပါ၍သွား
တင်ထားပေးပြီး ကွယ်ရာမှာ ချောင်းကြည့်ကြတယ်။

ညသန်းခေါင်ယံမှာ မှင်စာကလေးနှစ်ကောင်ဟာ ကရင်းခုန်ရင်း ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲနဲ့
အခန်းထဲဝင်လာပြီး သူတို့ရဲ့အလုပ်စားပွဲမှာ သွားထိုင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဝတ်

၈၄၃:(၆)ညီနောင်ပုံဖြင့်များ

အစားတွေတွေတဲ့အခါ ပျော်ရွင်စွာနဲ့ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်မောက္ခတယ်။ သူတို့ရဲ့မျက်
စိတွေက ကြယ်ရောင်လေးတွေလို တောက်ပြီး အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ကြည့်ကာ
အခန်းထဲမှာ ဝမ်းသာပျော်ရွင်စွာ ကခုန်ကြရင်၊ တံခါးပေါက်အထိ ရောက်သွား တဲ့အ
ခါ အဝေးကိုပျော်ရွင်စွာ ထွက်ခွာသွားတော့တယ်။

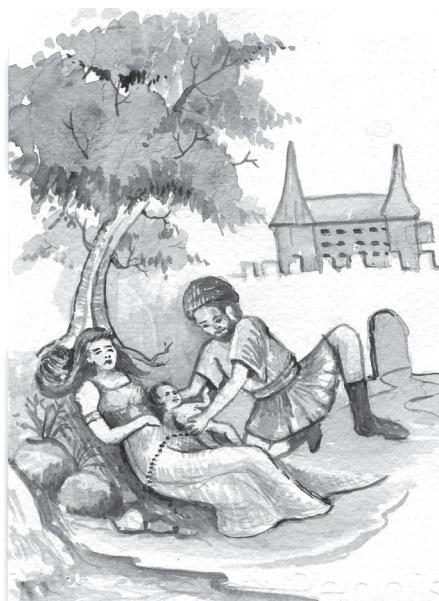
စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ စိနပ်ချပ်သမားအနီးမောင်နှုန်းယောက်ကလဲ အဲဒီအချိန်ကစပြီး
မှင်စာကလေးနှစ်ကောင်ကို ဘယ်တော့မှမတွေ့ရတော့ဘူး။ သူတို့လဲမမြှောင့်မကျ
အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွင်စွာနေထိုင်သွားကြတော့သတဲ့။

• • • • • • • • • • • • •

လိုတရမင်းသားနှင့်ပန်းမင်းသမီး

တစ်ရုံရောအခါက ကလေးတစ်ယောက်မှုမထွန်းကားတဲ့ မိဖုရားတစ်ပါးရှိတယ်။ ဒါပေါ်ဘင့်မနက်တိုင်းပဲ ဥယျာဉ်ထဲသို့သွားကာ သူမကိုသား ဒါမှုမဟုတ် သမီးတစ်ယောက်ပေးဖို့ ဘုရားသခင်ခံဗုံးမှာ ဘုရားရှိခိုး တောင်းခံတယ်။ တစ်နေ့မှာ ကောင်းကင်တမန်တစ်ပါးပေါ်လာပြီး မိဖုရားလေး မိဖုရားကို သားတော်တစ်ပါး ပေးသနားတော်မူမယ်။ ဒီသားတော်မှာ လိုတရတန်နိုးရှိပြီး သူလိုချင်တဲ့အရာ မှန်သမျှ ရရှိစေရမယ်” လို့ဆိုတယ်။ ဒီတော့ မိဖုရားလဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဘုရင့် ဆီသတင်းကောင်းပါးပြီး မကြာခင်မှာပဲ သားတော်လေးတစ်ပါး ဖွားမြင်လာတဲ့အ တွက် ဘုရင်ကြီးလဲ အလွန်ပဲ ဝမ်းမြောက်တော်မူသတဲ့။

မိဖုရားဟာ နေ့တိုင်းပဲ သားရဲတရိစ္ဆာန်တွေထားတဲ့ ဥယျာဉ်ဆီသွားပြီး စမ်းချောင်း ကလေးမှာ ရေသွားချိုးသတဲ့။ သားကလေးကြီးလာတဲ့အခါ သူလဲ ဥယျာဉ်ထဲသွားပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ သား ကလေးကိုချို့ရင် အဲပို့မောကျနေသ တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ စားပိုမျှူးအိုကြီး တစ်ယောက်ဟာ သားတော်လေး မှာလိုတရတန်နိုးတွေရှိကြောင်း သိတဲ့အတွက် သားတော်လေးကို နှီးယူသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကြော တစ်ကောင်ကိုယူပြီး အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်ကာ မိဖုရားရဲအကြိုဂါဝန် ပေါ်မှာ လောင်းချလိုက်တယ်။ စား ပိုမျှူးက သားတော်လေးကို ကလေး ထိန်းတစ်ယောက်ဆီယူသွားပြီး ကည့်ထားခိုင်းတယ်။ အဲဒီနာက်

စားဖိများလဲ ဘုရင့်ထံကို ဖို့သိပေါ်သော ပြန်ပြေးလာပြီး မိမိရားကြီးဟာ သူ့ရွှေသား တော်လေးကို ကောင်းကောင်းမကြည့် တဲ့အတွက် သားရဲတရိုက္ခာနဲ့တွေ့နဲ့စားသွား တယ်လို့ ပြန်လျောက် တင်ပါလာရော့။ ဘုရင်လည်းမိမိရားရဲ ဂါဝန်အကြံ့ပေါ်က သွေးတွေ့တွေ့တော့ စားဖိများပြောတာ ယုံ သွားပြီး အမျက်ဖော်ထွက်တော်မူသတဲ့။ ဒါကြောင့် မိမိရားအတွက် နေမမြင်လ မမြင် ရတိုက်မြင့်ကြီးတစ်ခု ဆောက်ခိုင်းပြီး အဲဒီရတိုက်ထဲမှာ ချပ်နောင်ထားလိုက်တယ်။ မိမိရားကိုလည်း ခုနစ်နှစ်အတွင်း အစားအစာနဲ့ သောက်ရေ့မပေးပဲထားပြီး အဆုံးစိရင်ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်က ခိုင်ပြုကလေးနှစ် ကောင်အသွင်နဲ့ ကောင်းကင်တမန် နှစ်ပါးကို မိမိရားဆီး အစားအသောက်တွေ့ပေးဖို့ စွဲလွှာတော်မူတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ခိုင်ကလေး နှစ်ကောင် တစ်ရက်နှစ်ခါ မိမိရား ဆီကိုလာပြီး အစားအသောက်လာပေးတာ ခုနစ် နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီပေါ့။

စားဖိများလဲ “မင်းသားလေးကြီးလာပြီး လိုတရတန်ခိုးရှိတာမှန်ရင် ငါတော့ ဒီမှာနေ လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူငါ့ကိုဒုက္ခကောင်းကောင်းပေးနိုင်တယ်” ဒါကြောင့်သူလဲ နှစ်း တော်ကထွက်ခွာပြီး သူငယ်ကလေးရှိတဲ့ နေရာကို သွားလေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သားငယ်ကလေးက စကားပြောတတဲ့အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် စားဖိများက “သူငယ်လေးရော မင်းအတွက်နှစ်းတော်တစ်ဆောင်နဲ့ အပေါင်းအပါ တွေ့ရှိ လာဖို့ တောင်းလိုက်ပါ။”

သားတော်ကလေးကလဲ သူငါ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို တတွေတိတွေတိရွှေတိလိုက်တဲ့အတွက် နှစ်းတော်ကြီးတစ်ဆောင်နဲ့ အပေါင်းအပါတွေ့ ဘွားကနဲ့ပေါ်လာတယ်။

ဒီတော့စားဖိများကလဲ “မင်းတစ်ယောက်တည်းနေရတာမဖြစ်ပါဘူး။ မင်းအတွက်အ ဖော်ရှိ မိန်းကလေးလှလှတစ်ယောက် တလိုက်ပါ။” ဒီလိုနဲ့ သားတော်လဲ သူလိုချင် တာကို တလိုက်တော့ သူ့ရွှေမှာဘယ် ပန်းချိုဆရာမှိုအောင် မဆွဲနိုင်တဲ့အလှပိုင်ရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ကလေး နှစ်ယောက်က ပျော်ရွှင်စွာကစားကြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသက်နှင့် လပြီး ထပ်တူထပ်မှုချစ်ကြတယ်။ စားဖိများအိုကြီးကတော့ လူကြီးလူကောင်းတစ်

ယောက် အသွေးဖွဲ့ တော့ထွက်ကစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စဉ်းစားမိတာကတော့ တစ်နေ့မှာ ဘုရင့်သားတော်ဟာ သူ အဖော်အတူ နေချင်ပါတယ်လို့ တလိုက်ရင်သူတော့အုက္ခရာကိုတော့မှုပဲ။

တစ်နေ့သူအပြင်ထွက်ရင်း မိန်းကလေးကိုခေါ်သွားပြီး “ဒီညသူငယ်ကလေးအိပ်တဲ့ အခါ သူ့ရွှေအိပ်ရာဆီသွားပြီး ခါးနဲ့သူ့ရွှေအသဲနှစ်လုံးနှင့်လျှောကို ငါဆီယူလာခဲ့ပါ။ တ ကယ်လို့ နှင်မလုပ်ရင် နှင့်ကိုဝါသတဲ့မယ်” လိုကြိမ်းမောင်းပြီး ထွက်သွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့၊ စားဖိများပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ မိန်းကလေးကသူငယ်ကိုမသတ်ရသေးဘူး။ သူစိတ်ထဲမှုပဲ “ပါဘာကြောင့်အေပစ်မရှိတဲ့သူကို ဘာလို့သတ်ရ မလဲ” စားဖိများမရှိတဲ့အချင်မှာ မိန်းကလေးကိုလူတွေ့က သမင်မလေးတစ်လက်ဆောင်လာ ပေးတယ်။ ဒါကြောင့်မိန်းကလေးက သူ့ရွှေအစွဲတွေကို သမင်မလေးအား သတ်ခိုင်းပြီး သမင်ရွှေအသည်းနှင့်လျှောကိုယူပြီး ပန်းကန်ထဲထည့်ထားတယ်။ အဖိုးကြီးဝင် လာတာကိုတွေ့တဲ့အခါ မိန်းကလေးကသူငယ်ကို “အိပ်ရာထဲအိပ်ပြီး စောင်ခြုံလိုက်ပါ” လိုပြောတယ်။ ကောက်ကျစ်တဲ့စားဖိများအိုကြီး ဝင်လာပြီး “က အသဲနှစ်လုံးနဲ့လျှောရပြီးလား”

မိန်းကလေးကို ပန်းကန်ပြားကိုပေးမယ်အလုပ်မှာ သားတော်လဲကသူခြိုထား တဲ့ စောင်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး “အဖိုးကြီး ဘာကြောင့်ငါကို သတ်ချင်ရတာလဲ။ ကျပ်က ခင်ဗျားကြီးကို အပစ်ပေးရမယ်။ လည်ပင်းမှာ ရွှေကော်လုံရှိတဲ့ဇွဲ့မဲတစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး အာခေါင်မှာ မီးတွေတောက်လောင်တဲ့အထိ မီးသွေးတွေ စားချင် နေပါစေ” သားတော်လေးက ဒီလိုဂျေတ်ခိုအပြီးမှာ အဖိုးကြီးဟာ အမွှေးပွှဲနဲ့ လည်ပင်းပေါ်မှာ ရွှေကော်လုံရှိတဲ့ဇွဲ့မဲတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြီး စားဖိများတွေကို မီးတောက်နေတဲ့ မီးသွေးတွေယူခိုင်းပြီး ကျွေးခိုင်းတော့ ဇွဲ့ကမီးသွေးတွေစားလိုက်တာ ပါးစပ်ထဲမှာ မီးတောက်တွေ ပေါ်လာ တဲ့အထိပါ။

သူငယ်လေးလဲ အဲဒီမှာဆက်နေရင်း သူ့မိခင်ကိုသတိရလာတယ်။ သူ့မိခင်အသက်ရှိသလား မရှိဘူးဆိုတာ တွေးမိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မိန်းကလေးကို “ပါကတော့ ငါ ရဲတိုင်းပြည်ကို ပြန်တော့မယ်၊ နှင်ငါးနဲ့ လိုက်မလား”

မိန္ဒာကလေးက “လိုက်တော့လိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ခရီးက အရမ်းဝေးတာပဲ။ နောက်ပြီး ဂုဏ်သာယ်သူ မှုသတိတဲ့ တိုင်းတစ်ပါးမှာ ဝါဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ။” မိန္ဒာကလေးက သိပ်မလိုက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လ မခဲ့နိုင် တဲ့အတွက် နောက်ဆုံး သားတော်လေးက မိန္ဒာကလေးကို လှပတဲ့ပန်းနှုရောင် ပန်း ကလေးတစ်ပွင့် အသွင်ပြောင်းလိုက်ပြီး သူနဲ့အတူ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ သူတို့ အနောက်မှာလဲ ခွေးမဲလေးက တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပါလာတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့သားတော်လေးလဲ သူ့ရဲ့မယ်တော်ကို ထားတဲ့ရဲတိုက်ဆီရောက်လာတယ်။ ရဲတိုက်က မြင့်လွန်းလို့ လျောကားတစ်စင်းလောက်လိုချင်တယ်လို့ တလိုက်တော့ လျောကားတစ်စင်းပေါ်လာပြီး အဲဒီလျောကားနဲ့ ရဲတိုက်ထိပ်ကို ရောက်အောင် တက် သွားတယ်။ အပေါ်ရောက်တော့အောက်ကိုင့်ကြည့်ပြီး “မယ်တော်၊ မယ်တော် မိဖုရား အသက်ရှင်ပါသေးရဲ့ဟား” လိုင့်အော်လိုက်တယ်။ မိဖုရားကောင်းကောင်တမန်တွေရဲ့ အသံလို့ထင်ပြီး “ကျွန်ုပ်ခုနပ်စားပြီးပြီ၊ မဆာ သေးပါဘူး”

သားတော်လေးက “ကျွန်ုတော်ဟာ မယ်တော်ရဲသားဖြစ်ပါတယ်။ သားရဲ တိရွှောန် တွေချီသွားတယ်လို့ ထင်တဲ့သားပါ။ အခုသားအသက်ရှင်နေဆဲပါ။ မကြာခင် အမေ့ ကို လွှတ်မြှောက်အောင် ကယ်ထုတ်မယ်။”

ထိသို့ပြောပြီး လျောကားပေါ်မှုဆင်းလာကာ သူ့ရဲဖေမည်းတော် ဘုရင်ကြီးဆီသွားပြီး သူ့ကိုယ်သူမှုဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ပြောပြီး ရွှေတော်ကိုအခစားဝင်တယ်။ ဘုရင်ကိုလဲ သူ့ကိုခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းနိုင်တယ်လို့ လျောာက်တော်မူတယ်။ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက “ကောင်းပြီး၊ သင်ကကျွမ်းကျင်တဲ့ မှုဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုရင် ငါအဲမောင် မစားရတာကြာပြီး။ ဒါပေမဲ့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ သမင်သားကောင်တွေ ရှာလို့မရ တာကြာပြီး”

သူ့လောက် “ကောင်းပါပြီးအရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးရဲ ပွဲတော်တည်တဲ့စားပွဲက သမင် အရယ်သားထွေနဲ့ ပြည့်လျှော့စွေ့မယ်။”

ဒါကြောင့်လ မှုဆုံးအားလုံးကိုခေါ်ယူပြီး တော်ထွေက်သွားကြတယ်။ တော် ရောက်တော့ ပါလာတဲ့ မှုဆုံးအားလုံးကို စက်ဝိုင်းပုံအိုင်းကြီးကြီး ပုံခိုင်းစေပြီး

အတိုင်းရဲအဆုံးမှာ ဟောင်းလောင်းအပေါက် ဖွင့်ထားပြီး သူကအဲဒီမှစုထြိုး သမင် ဒရယ်များလာရန် ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ ပြန်းကနဲ့သမင် ဒရယ် အကောင်နစ်ရာ ကျော်ဟာ ပိုင်းအတွင်းပြေးလာတဲ့အတွက် မူဆိုးများကို ပစ်ခတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး ဒီသမင် ဒရယ်သားကောင်တွေကို လျည်းအစီးခြောက်ဆယ်နဲ့ သယ်ပြီး ဘုရင့်နှင့်တော်ဆီကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဘုရင့်ထမင်းစားပွဲအတွက် အမ ကောင်တွေ ပြင်ဆင်နိုင်ပြီး။

ဘုရင်ကလဲ အရမ်းပျော်ရွှင်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် စားပွဲကြီးတစ်ခု ပြင်ဆင် နိုင်းကာ သူရဲအီမီ သူအိမ်သားအားလုံးကို ထမင်းအတူလာစားဖို့ ဖိတ်ဆော်တယ်။ ထမင်းစားပွဲမစားမီ လူစုံတာက်စုံဖြစ်တဲ့အခါ ဘုရင်က မူဆိုးငယ်ကို “သင်ဟာ အလွန် တော်တဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် ငါနဲ့အတူ ထမင်းအတူ လာထိုင်စားပါ။” မူဆိုးငယ်က “အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်ဟာ ဆင်းရဲတဲ့မူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ အရှင်ဘေးမှာ မထိုင်ရပါဘူး” လို့လျော်တင်တဲ့အခါ ဘုရင်ကစားခိုင်းတဲ့အတွက် သူလဲ ဘုရင် ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူဒီလိုထိုင်စားနေတုန်း သူရဲမိခင်ကို သတိရရှိကိုတဲ့ အတွက် စိတ်ထဲမှာ ဘုရင့်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ယောက်က ရဲတိုက်ကြီးထဲက မိဖုရားအခြေအနေဘယ်လိုလဲ၊ အသက်ရှင်ရဲ့လား၊ စတဲ့မေးခွန်းတွေကိုရဲ့မေးဖို့ ဆု တောင်းလိုက်တယ်။ သူဆုတောင်းပြီးပြီးချင်းမှာပဲ စစ်ဓိုလ်ချုပ်ကြီးက “အရှင်မင်း မြတ် ကျွန်ုပ်တို့က ဒီမှာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားကြသောက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဲတိုက်ကြီး ထဲက မိဖုရားကြီးရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ။ အသက်ရှင်သေးရဲ့လား ဒါမှုမဟုတ် သေသွားပြုလား။”

ဘုရင်မင်းမြတ်က “မိဖုရားကြီးဟာ ဂါရိုယ်တော်မြတ်ရဲ့သားကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်မကြည့်ပဲ သားရဲတိရွှေ့နှင့်တွေကိုက်စားသွားတဲ့အတွက် သူနာမည် ပါမကြား ချင်ဘူး” လို့ပြောတယ်။

မူဆိုးငယ်ကလည်း သူ့နေရာမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး “ဖခမည်းတော် မယ်တော်မိဖုရား အသက်ရှင်နေဆဲပါ ကျွန်တော် မျိုးဟာ မယ်တော်ရဲ့သားဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ကို ဘယ်သားရဲတိရွှေ့နှင့်မှ ဆွဲမသွားပါဘူး။ စားဖို့မှားက ကျွန်တော်မျိုးကို ယူသွားပြီး မယ်တော်ရဲ့အကို့ကို ကြက်သွေးနဲ့ လောင်းခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။”

မင်းသားလဲ ခွေးမဲလေးကိုယူလာပြီး တောက်လောင်နေတဲ့ မီးသွေးတွေ စားခိုင်းတာ ပါးစပ်ထဲမှာ မီးခိုင်းတောက်တဲ့အထိပေါ့။ သူ့ရဲဖခမည်းတော်ကိုလဲ “ဒီခွေးကို အခြားအသွင်တွေချင်ပါသလား” လို့မေးပြီး ခွေးကာအသွင်ပြန်ပြောင်းလိုက်တော့ အကြိုအဖြူနဲ့ ခဲ့ကိုင်ထားတဲ့ စားဖိုများအိုကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘုရင်လဲ အော်အကြီးအကျယ်ထွက်ပြီး စားဖိုများကို ပြောအောက်အကျဉ်းခန်းထဲ သွင်းခိုင်းလိုက်တယ်။

မူဆိုးယောက်လည်း ဘုရင်ကြီးကို “ဖခမည်းတော်၊ သားတော်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပြီး သူ့အသက်နဲ့လဲပြီး ကယ်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးကို တွေ့ချင်ပါသလား”
“တွေ့ချင်တာပေါ့”

သားတော်က သူ့ကိုလှပတဲ့ပန်းကလေးတစ်ပွဲ့အနေနဲ့ သယ်လာတယ်။ ဆိုပြီး ပန်းကလေးကို စားပွဲပေါ့ချလိုကတော့ ပန်းကလေးဟာ အခြားပန်းကလေးတွေနဲ့ မတူပဲ တမူထူးခြားလှပနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းကလေး ကို ဘယ်တော့မှမဟတွေ့ဖူးဘူးတဲ့။ သားတော်က ပန်းကလေးကို မိန်းကလေး အသွင်ပြန်ပြောင်းပါစေလို့ ဆေတာင်းတဲ့အခါ လှပတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက စားပွဲဘေးမှာရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မိန်းကလေးဟာ လှပလွန်းလို့ ဘယ်ပန်းချို့ဆရာ ဆွဲလို့ မမြိုင်တာကို တွေ့ရမယ်။

ဘုရင်က မောင်းမတော်နှစ်ယောက်နဲ့အတောင်နှစ်ယောက်ကို ရတိကိုသို့စေလွှတ်ပြီး မိဖုရားကို သွားခေါ်ထဲတို့ပဲ့တော်တည်စားပွဲကို ခေါ်လာဖို့အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ မိဖုရား ဘာကိုမှမစားပဲ မြင့်မြတ်ခြင်း နဲ့ သနားကြင်နာမှုနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ဘုရားသခင်က ကျွန်းမကို ရတိကိုထဲမှာ နေတုန်းက ကြည့်ရှုစောင့်မတော်မှုပြီး မကြာခင် ကျွန်းမကို လွှတ်လပ်ခွင့်ပေးတော့မှာ” လို့ပြောတယ်။ မိဖုရားဟာနန်းတော်ထဲမှ သံးရက်သာ နေပြီး ပျော်ရွင်စွာသေဆုံးသွားသတဲ့။ သူ့ကိုမော်မြှင်သြို့ဟိုတဲ့အခါ ချိုးငှက်အသွင်ပြောင်းပြီး သူ့ဆီအစားအစာယူလာပေးတဲ့ ကောင်းကင်တမန်နှစ်ယောက်ဟာ အသုဘာနဲ့အတူ လိုက်ပါသွားပြီး သီးချိုင်းရူပေါ်မှာ သွားနားနေတယ်။ အသက်ကြီး

လာတဲ့ ဘုရင်ကြီးလ စားဖို့မှူးကို အဆုံးစီရင်ပြီး လေးစိတ်စိတ်ဝိုင်းလိုက်စွဲ အမိန့်ပေး
လိုက်တယ်။ ဘုရင်ကြီးလ သူရဲ့မိဖုရားအတွက် စိတ်ထိခိုက်လွှန်းလို့ သေဆုံးသွား
တယ်။ သားတော်နဲ့ ပန်းမင်းသမီးလေး လက်ထပ်ကြပြီး တိုင်းပြည်ကို အေးအေး
ဆေးဆေး သာယာစွာ အုပ်စိုးသွားခဲ့တယ်။

• • • • • • • • •

ဒေါက်တာနိုးအော(လိ)အကျိုးသိပါရှု

တစ်ခါတုန်းက ခရက်(ဘိ)လို့ ခေါ်တဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ့ရွှေ့နားလှည်းပေါ်မှာ ထင်းတွေ့တပ်ပြီး မြှေ့ထဲမှာရှိတဲ့ ပါရရှုဆီသွားရောင်းတယ်။ ပါရရှုက သူ့ကို ထင်းပို့ပို့ကိုဆံရေ့တွက်ပေးနေတုန်း သူ့ရွှေ့စားပွဲပေါ်က အစားအသောက်တွေ့တွေ့ရလို့ စားချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ “ပါပါရရှုဖြစ် ချင်လိုက်တာ” လို့တွေးနေပြီး

ပါရရှုကို “ကျွန်တော် ပါရရှုဖြစ်နိုင်မလား” လို့ပေးတယ်။

ပါရရှုက “ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ပါရရှုဖြစ်အောင်လုပ်ယူလို့ရတာပေါ့”

ဒီတော့ ခရက် (ဘိ) က “ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပထမ္မားစွာ မင်းအတွက် အဆုံးပါတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ဝယ်ရလိမ့်မယ်။ ဒုတိယအနေနဲ့ မင်းရွှေ့နားနှစ်ကောင်နဲ့လှည်းကို ရောင်းလိုက်ပြီး အကျိုးအဝတ်အစားတွေနဲ့ ဆေးတစ်ချို့ဝယ်ပါ။ သုံးချက်တစ်ချက်ကတော့ ဒေါက်တာနိုးအော(လိ) အကုန်သိတဲ့ပါရရှု ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကို အိမ်ပေါ်ဝမှာချို့တ်ထားပါ။ လယ်သမားက ဆရာဝန်

ပေးတဲ့အကြံအတိုင်း အားလုံးလိုက်နာဆောင်ရွက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့လူတွေကို ကုစားပြီး မကြောင်မှာပဲ အရပ်တစ်ပါးက မြို့စားကြီးတစ်ပါးရဲ့ ပစ္စည်းညွာတွေကို သူခိုးတွေ အားလုံးခိုးသွားသတဲ့။ လူတွေက မြို့စားကြီးကို ဘယ်နေရာဘယ်အရပ်ဒေသက “ဒေါက်တာနိုးအော (လ်) အကုန်သိတဲ့ဆရာဝန်” ဆိတာရှိကြောင်းနဲ့ မြို့စားကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံကိုဘယ်သူခိုးသွားတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ကြောင်းပြောပြတယ်။

ဒီတော့ မြို့စားကြီးလဲ မြှင့်ရထားစီးပြီး ဒေါက်တာနိုးအော (လ်) ရှိတဲ့ရွာကို လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ခရာ(ဘ်) ကို တွေ့တဲ့အခါ “အသင်ဟာ ဒေါက်တာနိုးအော (လ်) အကုန်သိတဲ့ပါရဂျာ ဟုတ်ပါသလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။”

“ဒါဆိုရင် ငါနောက်လိုက်ခဲ့ပြီး ဘယ်သူတွေတဲ့ရဲ့ညွာပစ္စည်းတွေကို နိုးယူသလဲဆိုတာ သွားစုစမ်းပေးပါ။”

ခရာ(ဘ်)က “ကောင်းပြီး၊ ကျွန်တော်သွားပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့ဖနီးသည် ဂရိကိုလဲဆော်သွားရ မယ်။”

မြို့စားကြီးလဲ ခွင့်ပေးတဲ့အတွက် သူတို့မြှင့်ရထားပေါ် တက်ထိုင်ပြီး မြို့စားကြီးနဲ့ အတူ ထွက်ခွာသွားတယ်။ မြို့စားကြီးရဲ့တိုက်ရောက်တဲ့အခါ မြို့စားကြီးက အစား အသောက်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ ခရာ(ဘ်)က “ကျွန်တော်မိန်းမကိုလဲ ခေါ် ကျွေးရမယ်။”

ဒီလိုနဲ့ ခရာ(ဘ်) နဲ့သူမိန်းမလဲ စားပွဲတေားမှာထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ဒါနဲ့ကျွေးကျွန်တစ်ယောက်က အစားအစာတစ်ပွဲကို စားပွဲဆီယူလာပေးတာကို တွေ့တော့ သူမိန်းမကို လက်တို့ပြီး “အဲဒါပထမတစ်ယောက်ပဲ” လို့ပြောတယ်။ သူပြောချင်တာကတော့ အဲဒီလူက အစားအသောက်ယူလာတဲ့ ပထမလူဖြစ်တာကို ဆိုလိုချင်တာဖြစ်တယ်။ ကျွေးကျွန်က ဒိုးမလုံအုံပွဲပြီး ခရာ(ဘ်) ပြောတာကို “အဲဒါပထမသူ့ခိုးတစ်ယောက်ပဲ” လို့ထင်သတဲ့ကွာယ်။ တကယ်လသူကမြို့စားကြီး ရဲ့ပစ္စည်းညွာတွေ ခိုးယူတဲ့အတွက် သူအမေးကြောက်လနဲ့ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်သူခိုးသော်ခိုးဘက်တွေကို “ဒီဒေါက်တာနိုးအော(လ်) အကုန်သိတဲ့

ပါရဂျက ငါတို့ခိုးတာကိုသိသွားပြီး တို့တော့ဖုက္ခပဲ။ ငါကိုပထမတစ်ယောက်လို့ပြောတယ်။”

ဒီတော့ ဒုတိယလူက အစားအသောက်သွားချရာမှာကို လုံးဝမသွားချင်တော့ဘူး။ သူဝင်လာတဲ့အခါ ခရက်(၇)က “ရရှိအဲဒုတိလုပဲ” ဒုတိယကျော်နှင့်လ သူခိုးတာကို ဒီပါရဂျကြီးသိတယ်လို့ထင်ပြီး အပြင်ကိုလျှပ်မြန်စွာထွက်သွားတယ်။

တတိယလူကလဲ မသက်သာလှပောူး။ ဘာဖြစ်လို့လဆိုတော့ သူဝင်ဝင်လာချင်း ခရက်(၇)က သူအနီးကိုလက်တို့ပြီး အဲဒုတိယတစ်ယောက်လို့ပြောတယ်။ စတုတွေတစ်ယောက်က ဟင်းခွက်ကိုအဖွံ့အုပ်ပြီး ယူလာတယ်။ ဒီးတော့မြို့စားကြီးက ခရက်(၇)ဆီကိုကြည့်ပြီး “က ပါရဂူ အခုမင်းအစွမ်းကို ပြပေတော့ အဲဒီထမင်းအုပ်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲ။”

ဒီတော့ ခရက်(၇)လဲ အကြပ်ရိုက်သွားပြီး “ခရက်(၇) မင်းတော့ဖုက္ခပဲပဲ” လို့ပြီးတွားလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ သူဆုံးလိုချင်တာ သူဘာရှိတယ်ဆုံးတာ မသိလို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သူနာမည်သူခေါ်လိုက်တာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပန်းကန်ထဲမှာ တကယ်ပဲဖွဢန်လုံး (အိုလိပ်လို့ – ခရက်(၇)) တွေရှိနေတာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် မြို့စားကြီးက ဝမ်းသာအားရနဲ့ “ပူဇွန်လုံးရှိတာမင်းသိတဲ့အတွက် ငါ ပစ္စည်း ဘယ်မှာရှိတာလဲဆိုတာ မင်းသိမှာဘဲ။”

တံခါးအပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ကျော်ကျွန်းတွေက ခရက်(၇)ကို လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။ ခရက်(၇)အပြင်ထွက်သွားတဲ့အခါ ကျော်ကျွန်းလေးယောက်စင်လုံးက သူတို့မြို့စားကြီးရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ခိုးကြောင်းနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေပြန်ပေးချင်ကြောင်း ပြောပြီး သူတို့ခိုးတာကို မပြောဘူးဆိုရင် ပါရဂျကြီးကို နှစ်ပိတ်ခငွေပေးမယ်လို့ အပေးအယူလုပ်ကြတယ်။ တကယ်လို့ ပါရဂျကြီးကသာ သူတို့ခိုးတာလို့ ပြောရင် သူတို့ကြီးစာင်တင်ခံရမယ်လို့ပြောပြီး ဂုက်ထားတဲ့နေရာကို သွားပြလိုက်တယ်။ ပါရဂျကြီးလဲ ကျော်ကျွန်းတွေနဲ့ အပေးအယူလုပ်ပြီး ထမင်းစားပွဲရှိရာ ခုပ်တည်တည်ပဲပြန်လာထိုင်တာပေါ့။ မြို့စားကြီးကိုလဲ “မြို့စားကြီးခင်ပျား မြို့စားကြီးရဲ့ရွှေတွေငွေတွေ

ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ရဲစာအုပ်ထဲမှာ ကြည့်ပေးမယ်” လို့ပြောပြီး သူ ကြက်ဖုံးစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါန်မှာ ဘုရင်ငွေနီးတဲ့ ကျေးကျွန်း ယောက်တစ်ယောက်ကလဲ ဒီပါရဂျူ သူ့ကိုသိပိုမဲလားဆိုပြီး စမ်းကြည့်ချင်တဲ့သော နဲ့ မီးဖိုဘေးမှာ လာချောင်း နားထောင်နေတယ်။ ပါရဂျူလဲ သူစာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ကြက်ဖုံးဘယ်မှာရှိတာကို ရာနေတယ်။ သူကြက်ဖုံးကို မတွေ့တဲ့အတွက် “အင်း မင်းအဲဒီနားမှာ ရှိတာကို ဝါသိတယ်နော်။ ထွက်လာခဲ့” လို့ပြောသတဲ့။ မီးဖိုဘေးက သူခိုးက ပြောက်ပြောက်လန့်လန့်အပြင်ထွက်ပြီး “ဒီလူအကုန်သိတယ်” လို့အော်ပြီး ပြေးပါလေရော်။

ဒေါက်တာနိုးအော(လို) အကုန်သိတဲ့ပါရဂျူလဲ မြို့စားတိုးရဲ့ငွေဘယ်မှာရှိတာကို သွားပြီး ပြောမဲ့ ဘယ်သူခိုးတာလဲဆိုတာတော့ မပြောဘူး။ ဒဲ့ကြောင့် နှစ်ဦးနှစ် ဘက်ဆီက ငွေတွေ့ရပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့သူ ဖြစ်လာလေသတဲ့ကွယ်။

ကြောက်စိတ်ကင်းတဲ့သူငယ်ကလေး

တစ်ခါတုန်းက ဖခင်ကြီးတစ်ယောက်မှာ သားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ အကြီးတစ်ယောက်က ဥာဏ်ရည် ဥာဏ်သွေးနဲ့ ထက်မြေကြပြီး အလုပ်အားလုံးကိုလည်းနှင့်ပေမဲ့ အထုတစ်ယောက်က ထုတိဝင်းပြီး ဘယ်လိုမှုသင်လို့မရဘူး။ လူတွေကသူ့ကိုတွေ့ရင် “အဲဒီလူထုတ်က သူ့အဖောက် ဒုက္ခာပေးမှာပဲ” လို့ မှတ်ချက်ရှိကြသတဲ့။ လုပ်စရာတစ်ခု ခုရှိရင် အစ်ကိုကြီးကသာ လုပ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖောက သူ့ကို ညာကြီးမင်းကြီးမှာ ဘုရားကျောင်းသွားတဲ့လုပ်း ဒါမှမဟုတ် အခြားတစ်နေနေရာသွားနှင့် သူက “ဒုံး အား သားမသွားခဲ့ဘူး။ သားကြောက်တယ်” လို့ပြောတယ်။ ဒီလိုပါ ညာကြီးမင်းကြီးမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပုံပြင်တွေ ပြောပြုရင် ပုံပြင်နားထောင်တဲ့သူတွေက “ကြောက်သီးထစရာ ကောင်းလိုက်တာ” လို့အမြဲပြောကြတယ်။ သားထုတ်ကအခန်းထောင့် ထဲမှာ သူတို့နဲ့ ပုံပြင်အတူထိုင်ပြီးနားထောင်ပေမဲ့ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုနားမလည်ဘူး။ “သူတို့တွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာဘာ ကြောက်သီးထစရာကောင်းလိုက်တာလို့ အမြဲပြောကြတယ်။ ဝါကဘာမှမကြောက်ပါလား” လို့စဉ်းစားမိပြီး “ဒါဟာဝါဘာမှနားမလည်တဲ့အတွက် ဖြစ်နိုင်တယ်” လို့တွေးမိသတဲ့။

တစ်နေ့မှာ ဖခင်ကြီးက “ဟေ့ အခန်းထောင့်က ရှိသား မင်းအရွယ်ရောက်လာပြီး၊ အသက်မွေးဝင်းကြောင်းအတွက် တစ်ခုခုသင်ရမယ်။ မင်းအစ်ကို ဘယ်လောက်အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာကြည့်၍ မင်းကတော့ စားဖို့ဆားတစ်ပွဲင့်ရအောင်တောင် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး”

သားက “ကောင်းပြီး၊ သားတစ်ခုခုသင်ရမယ်ဆိုတာမှန်တယ် ဖြစ်နိုင်ရင် သားက ကြောက်လန့်ပြီး ကြောက်သီးထလာဖို့ သံပူးချင်တယ်။”

အစ်ကိုကြီးက ညီးယောက်စကားကိုကြေားတဲ့အခါ “အလိုလေး ဘုရားသခင်ငါးညီးက တော့ တော်တော်ထုတဲ့ လူပါလား၊ သူ့အသက်ရှင်သရွေ့တော့ ဘာမှအကျိုးရှိမှမဟုတ်ဘူး။ သူအိပ်နေတုန်း တံ့စွဲးကိုသူ့ဟာသာ သူကောက်ရိတ်ဖို့ လိုချင်နေတဲ့လူပဲ” လို့တွေးမိသတဲ့။

စခင်ကြီးက ခေါင်းတာညီတိညီတိနဲ့ “သားရယ် မင်းတော့ ဘယ်လိုကြောက်လနဲ့ရ တာလဲဆိတာ သင်ယူနိုင်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းဝမ်းစာရွာစားလို့ရမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်။”

မကြောခင်မှာပဲ သချိုင်းစောင့်ကြီးတစ်ယောက်က သူတို့ရဲ့အိမ်ကို အလည်လာတဲ့ အခါ အဖေကြီးက သူရဲ့အခက်အခဲတွေအကြောင်း သူရဲ့သားငယ်က ဘာမှမသိ၊ ဘာမှလသင်ချင်တဲ့လူမဟုတ်ပေါ်ကြောင်း ပြောပြုတယ်။ “ကြည့်သာစဉ်းစားပါတော့၊ ကျော်ကသူ့ကိုဘယ်လိုအသက်မွေးဝမ်းခေါ်ကြောင်းပြုမယ်လို့မေးတဲ့ အခါသူက ကြောက်လနဲ့ပြီး ကြိုက်သီးထံရာဟာဘာလဲ ဆိတာသင်ယူချင်တယ်တဲ့”

ဒီတော့ သချိုင်းစောင့်က “အေး သူအဲဒါပါပါသိချင်ရင် ကျွန်တော့ဆိပိုလိုကို ကျွန်တော် သင်ပေးမယ်” အဖကြီးက အနည်းဆုံး သူသားကို တစ်နည်းနည်းကောင်းအောင် သင်ပေးနိုင်မယ်လို့ တွေးမိပြီး ဝမ်းသာအားရ သားကိုလှုတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သချိုင်းစောင့်လဲ သူကိုခေါ်သွားပြီး ဘုရားကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးဖို့ တာဝန်ပေး သတဲ့။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာပြီးတဲ့နောက် သချိုင်းစောင့်က သူကိုယ်သန်းခေါင်မှာ နှိပ်ပြီး ဘုရားကျောင်းခေါင်းလောင်း စင်ရိရာသွားပြီး ခေါင်းလောင်းထိုးချိုင်းတယ်။ စိတ်ထဲမှာလဲ “မင်းတော့ ဘယ်လိုကြိုက်သီးထံမယ်ဆိတာ သိတော့မယ်” ဆိုပြီး သူနောက်တိတိတာဆိတ် လိုက်သွားတယ်။ သူငယ်က စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး ဘုရား ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးဖို့ ကြိုးကိုဆွဲမလို့လုပ်တဲ့နဲ့ သူရဲ့ရှေ့ဘက်မှာ ရှိတဲ့လေ့ ကားထစ်ပေါ်မှာ အရိပ်ဖြူဖြူတစ်ခုကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဒီတော့သူကအော်ပြီး “ဘယ်သူလဲ”

ဒါပေမဲ့အရိပ်ဖြူက သူကို ဘာမှပြန်မဖြေပဲ နေရာမှလဲမလှပ်၊ လွှေကားလဲဆက်မ တက်တော့ဘူး။

“ကျော်မေးနေတာကြားလား၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ၊ ကျော်ကိုအဖြောပေးရင် ဒီနေရာက ထွက်သွား၊ ပါကြီးမင်းကြီးဒီမှာလာစရာမလိုဘူး” ဘယ်လိုပါဖြစ်ဖြစ်သချိုင်းစောင့်က နေရာကနေမလှပ်ချေ။ သူငယ်ကသူကို သရဲတစွေအဖြစ်ထပ်ပြီး ကြောက်တတ်လာအောင်ပေါ့။

သူငယ်က ဒုတိယအကြိမ် “ဘာလာလုပ်တာလ” ပိုးရှိးသားသားနဲ့လာရင် ကျပ်ကိုအဖြေား ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျပ်ကလျေကားပေါ်က နေတွေန်းချပစ်လိုက်မှာနော်” သချိုင်းစောင့်က “ဒီသူငယ်က သူမပြောသလိုလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး” ဆိုတာစဉ်းစားပြီး ကျောက်ရပ်လို ရပ်နေသတဲ့။

သူငယ်ကလ တတိယအကြိမ်အော်မေးပေမဲ့ သူကဘာမှအဖြော်မေးဘူး။ ဒီတော့ သူငယ်လ လျေကားထစ်ရှိရာပြေးသွားပြီး အပိုပြုကြီးကို လျေကားထစ်ပေါ်က တွေန်းချလိုက်တယ်။ အရိပ်ဖြူကြီး

လဲ လျေကားထစ် ဆယ်ထစ် င လာက်ပေါ်က ဒလိုမ့်ခေါက် ကျွေးကျသွားပြီး ထောင့်မှာပုံ လျက်သား လဲကျသွားတယ်။ သူငယ်လ သူထိုးစရာရှိတဲ့ ခေါင်းလောင်းကိုထိပြီး အိမ်ပြန်ကာ ဘာမှမပြောပ အိပ်ရာဝင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သချိုင်းစောင့်ကြီးရဲ့ အနီးသည်က သူ့ယောကုံးပြန်အလာကိုစောင့်နေတယ်။ နောက်ခုံး သူမစောင့်နိုင်တော့ သူငယ်ကိုခေါ်နော်

“ငါ့ယောကုံးကိုတွေ့မိလား၊ မင်းရှေ့ကတင် ခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်စာက်သွားတာ” သူငယ်က “ကျွန်းတော်မသိဘူး ဒါပေမဲ့လျေကားအခြားတစ်ယက်မှာ လူတစ်ယောက်ရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်းတော်ကသူ့ကို အမျိုးမျိုးမေးပေမဲ့ သူကပြန်မပြောတဲ့အတွက် ကျွန်းတော်သူ့ကိုလျေကားပေါ်က တွေန်းချလိုက်တယ်။ အဲဒါမှာ သွားကြည့်ပါလား၊ တကယ်လို့သချိုင်းစောင့်ကြီးဖြစ်ရင် ကျွန်းတော်တော့အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပဲ။”

မိန်းမကြီးလ အပြင်ကိုပြီးထွက်သွားပြီး အခန်း ထောင့်မှာ ဖြီပြုနေတဲ့ သူ့ယောက်ဗျား ကို တွေ့လိုက်တယ်။ အပေါ်က ကျလာတဲ့ အရှိန်ကြောင့် သူခမှာ ခြေထောက်ကျိုး သွားရှာတာပဲ့။

မိန်းမကြီးလ သူ့ယောက်ဗျားကို အောက်သို့တွဲခေါ်လာပြီး အသံကျယ်လောင်စွာနဲ့ သူငယ်ရွှေဖောင်ဒေါ်ရှိရာသို့ “တော်ရေ လုပ်ပါအေး ရှင့်သားက ကျွန်မယောက်ဗျားကို လျေကားထစ်ပေါ်က တွေ့န်းချလိုက်လို့ ကျွန်မယောက်ဗျားခြေထောက်ကျိုးသွားပြီး၊ ဒီအသုံးမကျတဲ့ သူငယ်ကို ကျွန်မအိမ်မှာမထားနိုင်တော့ဘူး”

အဖော်ဗြိုးက ဒီကားကိုတွေားတော့ ကြောက်လန့်တွေ့ယ်စွာ သာရှိရာသွားပြီး သားကိုဆူပူပါတော့သတဲ့။

“မင်း ဘာလို့ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ရတာလဲ။ မင်းကို မကောင်းဆိုးဝါးဝင်ပူးတာဖြစ်ရမယ်”

သူငယ်က အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြရှာတယ်။

“အဘ သားပြောတာနားထောင်ပါအေး၊ သားမှာအပြစ်မရှိဘူး။ သချိုင်းစောင့်က လျေကားပေါ်ရပ်ပြီး မကောင်းမှုတစ်ခုခုလုပ်မဲ့လူလို့ ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မသိလို့ သူဘယ်သူဖြစ်တာဆိုတာ သုံးကြိမ်တိတိမေးယဲမဲ့ သူက ဘာမှပြန်မဖြေတဲ့ အပြင် ထွက်လဲထွက်မသွားဘူး၊ ဒါကြောင့်သူ့ကိုတွေ့န်းချလိုက်တာပါ။”

အဖော်ဗြိုးက သူ့ကိုစိတ်ဆိုးပါရောတဲ့။

“ထွက်သွားစမ်း၊ မင်းကိုနောက်ထပ်ပါမြှင့်ချင်တော့ဘူး”

“ကောင်ပါပြီးအဘာ၊ ဒါပေမဲ့မနက်မိုးလင်းရင် သားထွက်သွားပဲမယ်။ သားက ကြောက်လန့်ပြီး ကြောက်သီးထလာဖို့ သင်ချင်တာ၊ တစ်နေ့မှာ ဒီပညာကသားကို အထောက်အကူပြုမှာပါ။”

“ကြောက်လန့်ပြီး ကြောက်သီးထန့်ဟုတ်စ၊ မင်းသင်ချင်တာသင်၊ ဒီပိုက်ဆံငါးဆပ် ကိုယူပြီး သွားချင်တဲ့နေရာသွား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘယ်ကလာတယ်။ ဘယ်သူ့သားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကိုမှမပြောနဲ့ မင်းအတွက်ပါရှက်တယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဘာ၊ အဘမပြောစေချင်ရင် မပြောပါဘူး၊ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်။”

မနက်စိုးလင်းတဲ့အခါ သူယောက်ပိုက်ဆံဝါးဆယ်ကို သူအိတ်ထဲမှာထည့်ပြီး လမ်းမကြီး အတိုင်းထွက်သွားတယ်။ ပါးစပ်မှာလဲ တတ္တတ်တွေတ် “တကယ်ဆိုသာ ပါကြားက တတ်ရင်တော့၊ ပါကြားကသီးထဲတတ်ရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ” လို့ရော်တယ်။ အဲဒီမှာ ခရီးသွားတစ်ယောက်က သူငယ်ပြောတဲ့စကားကို ကြားလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုရောက်လာတဲ့အခါ ခရီးသွားလူကြီးက “သူယော ဒီသစ်ပိုင်ကြီးကိုကြည့် လူတွေက ဒီသစ်ပိုင်ကြီးအကြောင်းပြောစမှတ်ရှိတယ်။ လူနှစ်ယောက်ဟာ ကြိုးလုပ်သူသမီးနဲ့လက်ထပ်ပြီး အခုသူတို့ဟာ ဒီမှာဘယ်လိုပုံရမလဲဆိုတာ သင်နေကြတာပေါ့။ ဒီသစ်ပိုင်အောက်မှာထိုင်ပြီး ညရောက်တဲ့အထိစောင့်ပါ။ မင်းဘယ်လိုကြားက်ရမှာဆိုတာ သိလိမ့်မယ်။”

သူတယ်က “ကြောက်စို့ ဒီလောက်တောင်လွယ်ရင် ဦးကြီးဟို ကျွန်တော်ပိုက်ဆံ ဝါးဆယ်ပေးပိုမယ်။ မနက်ဖြန်မနက်စောစောကျေရင် ပိုက်ဆံလာပျော်လှုသုပါ။”

သူငယ်လဲ မြက်ခင်းပြစ်ရှိရာသို့သွားပြီး သစ်ပင်အောက်မှာ သွားစောင့်နေသတဲ့။ ညျေရောက်တော့ လေအေးလာတဲ့အတွက် မီးပုံပြီး မီးလုံးစောင့်နေတာပေါ့။ ညာသန်း ခေါင်ရောက်လာတဲ့အခါ လေကတာအားတိုက်တဲ့အတွက် သူချမ်းလာတယ်။ သစ်ပင် ထက်ကြည့်လိုက်တော့ ကြိုးဆွဲချသေနေတဲ့ လူခုနှစ်ယောက်ဟာ လေတိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တိုက်မိမြို့ဗီး ယိမ်းထိုးလှပ်ပျေားနေသတဲ့။ သူငယ်က “ငါကတောင်မီးဖိဘေးမှာနေပြီး ဒီလောက်ချမ်းနေရင် အပေါ်ကလူတွေ ကတော့ အေးလွန်းလို့အေးစက်တော့သွားနေမှာပဲ” ပြီးတော့ အဲဒီလူတွေကို သနားတဲ့အတွက် ဘေးကလျေကားကိုထောင်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်ဘက်ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကြိုးဖြေပေးကာ အောက်ကိုချေလာတယ်။ နောက်မီးပုံကို ကြိုးလာအောင်ပြီး အားလုံးကိုနေးအောင် ထားလိုက်တယ်။ သူသေကောင် တွေကထိုင်ပြီး သူ့ကိုလဲမကြည့်ဘူး။ မကြောခင်မှာပဲ သူတို့ရဲ့အဝတ်အစားတွေကို မီးဆွဲလာတယ်။ ဒါကိုတွေ့တဲ့အခါ သူငယ်ကလူသေကောင်တွေကို ဒီလို့ပြောသတဲ့။ “ဟေ့ လူတွေ ကိုယ့်ကိုယ်လဲဂရစိုက်ကြ၊ မဟုတ်ရင်ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုးနဲ့ပြန်ချည်မယ်။”

လူသေကောင်တွေက သူပြောတာတွေကို မကြေားပါဘူး။ သူတို့အသာ တိတိတိတိ ဆိတ်ဆိတ်ဆက်နေကြတယ်။ မီးတော်လဲ သူတို့ရဲ့အဝတ်စတော်ကို ဆက်လောင်နေ

သတဲ့။ ဒီတော့သူလဲ အေါသထွက်ပြီး ဒီလိုပြောသတဲ့။ “ဟေ့ လူတွေ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် ဂရမစိုက်နှင့်ရင် ခင်ဗျားတို့ကို မကူညီနှင့်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ မီးလောင်မခံနှင့်ဘူး။”

ဒီလိုနဲ့ပြောပြောဆိုဆို လူသေကောင်တွေကို သစ်ပင်ပေါ်တစ်ယောက်ချင်း ပြန်ဆွဲတင်ပြီး ယင်အတိုင်း ပြန်ကြိုးဆွဲချချည်လိုက်တယ်။ အားလုံးပြီးတော့ မီးဖို့ဘေးမှ ပြန်လာထိုင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားသတဲ့။

နံနက်မိုးလင်းတော့ အဲဒီလူကြိုးက ဘူးဆီပိုက်ဆံငါးဆယ်ယူဖို့လာတယ်။ “က ဂဲ ဂဲတူ ဘယ်လိုကြောက်ပြီး ကြောက်သီးထရတယ်ဆိုတာ သိပြီးလား”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။ ဒီလူတွေက ကျွန်တော်ကို ဘာမှမပြောဘူး။ ဘယ်လိုပြောရမလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလူတွေ တော်တော့ကို တဲ့တဲ့ လူတွေပဲ လို့ထင်တယ်။ ကိုယ့်အဝတ်အစားမီးလောင်တာကိုတောင် အေးအေး ဆေးဆေးကြည့်တဲ့လူတွေပဲ”

လူကြိုးလ သူငယ်မပြောတာကြေားလို့ ပိုက်ဆံငါးဆယ်မရဘူးဆိုတာ သိလိုက်ပြီး အ ဝေးကိုထွက်သွားတယ်။ “ဒီလိုသူငယ်မျိုး ငါတစ်ခါမှမတွေ့ဘူး” ဆိုလို့ပါးစပ်မှာလဲ တတ္ထတိတ္ထတိရေရှုတိသွားသတဲ့။

သူငယ်ကလ ခရီးဆက်သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ “အင်းဝါသာကြောက်တတ်ရင်၊ အင်းဝါသာ ကြောက်သီးထတ်ရင်လို့” တတ္ထတိတ္ထတိရေရှုတိသွားတယ်။ သူ့နောက်မှာ လှည်းမောင်းနေတဲ့ လှည်းမောင်းသမားတစ်ယောက်က ဘူးစကားကြားလို့

“ခင်ဗျားနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

သူငယ်က “မသိဘူး” လို့ပြန်ပြောတယ်။

လှည်းမောင်းသမားကသိချင်လို့ ဆက်မေးပြန်တယ်။

“ဘယ်ကလာတာလ”

“မသိဘူး”

“မင်းအဖေနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ခင်ဗျားကိုကျို်အဖေနာမည်မပြောဘူး”

“ခင်ဗျားသွားတွေကနေ ဘာတွေတတ္ထတိတ္ထတိပြောနေတာလ”

“အား ကွန်တော်အရမ်းကိုသိပ်ကြာက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကဗျာ ကွန်တော် ကို ကြောက်တတ်အောင်မသင်ဘူး”

လူည်းမောင်းသမားက “ဒီကောင် မင်းတော်တော်တုံးတာပဲကွာ၊ င့်နဲ့လိုက်ခဲ့ မင်းတည်းခိုဖို့နေရာ ရှာပေးမယ်။”

သူငယ်လဲ လူည်းမောင်းသမားနဲ့ အတူလိုက်သွားပြီး ညနေပိုင်းကျတော့ သူတို့ ညအိပ်တည်းခိုဖို့ နေရာရောက်ခဲ့တယ်။

တည်းခိုခန်းညွှဲခန်းအဝင်ဝရောက်တော့သူငယ်က “ငါသာကြာက်တတ်ရင်၊ ငါ သာကြာက်သီးထတ်ရင်တော့” ဆိုပြီး နဲ့လေးကျယ်လောင်အောင် ရွှေတ်သတဲ့။ ဒါကိုကြားတော့ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကရယ်ပြီး “မင်းကြာက်တတ်ချင်ရင်တော့ မင်း အတွက်အခွင့်ကောင်းပဲ။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နားထောင်၊ စပ်စချင်တဲ့ လူအများကြီး သေကုန်ပြီး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုလှပတဲ့မျက်လုံးရှိတဲ့ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကနေ မင်းကြီးရဲ့ အလင်းရောင်တွေကိုမြင်နိုင်တော့ဘူးခါ့ရင် အရမ်းကိုသနားစရာကောင်း မှာပဲ”

ဒါပေမဲ့ သူငယ်က “ဘယ်လိုပဲခက်ခပါစေ၊ ဒီအကြာက်တရားဆိုတာကြီးကို ကွန်တော်သင်ရမယ်။ ကွန်တော်ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခနီးထွက်လာတာဖြစ်တယ်။”

သူငယ်ကမေးပြီး ရင်းမေးတဲ့အတွက် နောက်ဆုံးတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က ဒီနေရာနဲ့မနီး မဝေးမှာ တစ္ဆေးခြောက်တဲ့ရဲတို့ကိုကြီးတစ်လုံးရှိတဲ့အကြားနဲ့ တစ်ယောက် ယောက်က အဲဒီရဲတို့ကိုမှာ သုံးရက်ဆက်တို့က်နေနိုင်မယ်ဆိုရင် အကြာက်တရား ဆိုတာဘာလဲကို ချက်ချင်းသိသွားမယ်လို့ပြောတယ်။ ဘုရင်ကြီး ဒီလိုအလဲစွဲနဲ့ လူကို သူ သမီးတော်နဲ့ပေးပြီး လက်ထပ်ပေးမယ်။ သမီးတော်ဟာ တိုင်းပြည်မှာအ လွှာဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ ရဲတို့က်အိုကြီးထဲမှာလည်း ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိပြီး အဲဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို စောင့်တဲ့စိညာဉ်ဆုံးတွေရှိတယ်။ တကယ် လို့သာ ဒီစိညာဉ်ဆုံးတွေဖော်ရှားနိုင် တဲ့လူဆိုရင် သူငွေးကြီးဖြစ်သွားမှာကျိုန်းသေ တယ်။ လူပျို့တွေက ရဲတို့က်ထဲကို အလဲစွဲနဲ့ပြုးဝင်သွားကြပေမဲ့ တစ်ယောက်မှာပြန်

မထွက်လာဘူး စတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြတယ်။ နောက်တစ်နာရီကို မနက်မှာ သူ ထိုကာဘူရင်ကြီးဆီသွားပြီး ဤကဲ့သို့လျှောက်တင်သတဲ့။

“ဘုရင်မင်းကြီးခွင့်ပြုရင် တစ္ဆေးတိုက်ကြီးကို သုံးရက်လောက် စောင့်ကြည့်ချင် တယ်။”

ဘုရင်ကြီးက သူငယ်ကိုကြည့်ပြီးသဘောကျတော်မျှပြီး ဒီလိုမိန့်ကြားသတဲ့။

“မောင်ရင် ရဲတိုက်အိုကြီးထဲသွားဖို့ပစ္စည်းသုံးခုယူသွားဖို့ အခွင့်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသုံးခုဟာသက်မဲ့ ပစ္စည်းတွေဖြစ်ရမယ်။”

ဒီတော့သူငယ်က သူလိုချင်တာတွေတောင်းသတဲ့။ “ကျွန်တော် ဒီးရယ်၊ တွင်စုတစ်ခု၊ ခါးပါတဲ့လက်သမားပျော်ပြားတစ်ခုပဲလိုတယ်။” ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးလဲသူလိုချင်တဲ့ဟာ တွေ ပေးလိုက်ပြီး နေ့အချိန်မှာဝင်သွားခိုင်းတယ်။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ သူငယ်လဲရဲတိုက်ထဲဝင်သွားပြီး အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ မီးပုံကြီး တစ်ပုံပုံပြီး သူဘေးမှာ ခါးရယ်၊ လက်သမားပျော်ပြားတစ်ခုပဲကို ချထားပြီး လည်ပတ် နေတဲ့တွင်ခုံဘေးမှထိုင်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်မှာလဲ “အား ပါဒီနေရာမှာသာ အ ကြောက်တရားဆိုတာဘာလဲကို လေ့လာနိုင်ရင်ကောင်းမှာပဲ” လို့ဆိုတယ်။

သုသန်းခေါင်နီးပါ သူထင်းထပ်ထည့်ပြီး မီးမှုတ်နေရင်းက အခန်းထောင့်ကနေ အော် သံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဟူး ဟူး တို့တွေချမ်းလိုက်တာ”

သူငယ်ကအန်းထောင့်ကိုကြည့်ပြီး ခမ်းရင်မီးအတူလာလုံးဖွံ့ဖြိုး ပိတ်ခေါ်သတဲ့။

“အာရုံးတွေ ဘာလို့အော်နေရတာလဲ၊ ခမ်းရင်မီးမှာမီးလာလုံပါလား”

သူပြောပြီးတာနဲ့တစ်ပြီးနောက် ကြောင်မဲကြီးနှစ်ကောင်ဟာ သူဘေးကိုခုန်လာပြီး သူကိုမီးလိုတောက် နေတဲ့မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ မီးလုံပြီး နွေးလာတဲ့အခါ ကြောင်ကြီးနှစ်ကောင်က သူကို ဖဲကစားဖို့ခေါ်သတဲ့။

“မိတ်ဆွဲဖဲကစားကြမလား”

သူငယ်က “ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လက်သည်းကျပ်ကိုအရင်ပြပါ။” ကြောင်တွေရဲ့လက်သည်းတွေ အရမ်းရည်တယ်။ “ကျွန်တော်နဲ့ဖြတ်ပေးမယ်။”

ဆိုပြီး ကြောင်တွေကို လည်မျိုးကနေကိုပြီး လက်သမားပျဉ်ချုပ်ပေါ်မှာတင်ကာ ဝက်အနဲ့တင်းတင်းရစ်လိုက်တယ်။ ကြောင်တွေကိုလဲ “ဝါမင်းတို့ရဲ့လက်တွေကို ကြည့်ပြီး ဖတောင်မကစားချင်တော့ဘူး” လို့ဆိုပြီး ကြောင်နှစ်ကောင်ကိုသေတဲ့ အထိထု ရိုက်ပြီး ရေတဲ့ပစ်ချလိုက်တယ်။ ကြောင်နှစ်ကောင်ကိုသတ်ပြီး မီးလင်းဖို့ဘေးမှာ ထိုင်ယယ်အလုပ်မှာ အခန်းထောင့်ရှိအပေါက်တွေက ကြောင်မဲတွေ၊ ခွေးမဲတွေ အသီး သီးထွေကိုလာပြီး လည်ပင်းမှာလဲ လည်ကြီးနှီးတွေတည်းထားတယ်။ သူ့ ဘေးရောက် လာကြတဲ့အခါ အသံခိုးတွေနဲ့ ရူးစူးဝါးဝါးအော်ပြီး မီးပုံကထင်းမီးတွေ ခွဲထုတိပြီး မီးပြိုးနေကြတယ်။ သူ့ထုက် ခွေးတွေ ကြောင်တွေကို ခဏကြည့်ပြီး ခွေးတွေ ကြောင်တွေထွက်သွားကုန်မှ သူ့ရဲ့ခါးကိုကိုင်ကာ “မကောင်းဆိုးဝါးတွေ သေပေ တော့” လို့ဆိုကာ အော်ဟန်ကြိမ်းမောင်းပြီး ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေခုတ်တော့သတဲ့။ တစ်ချို့ကထွက်ပြေးသွားပြီး ခုတ်သတ်တဲ့တစ်ချို့ကို ဝါးကန်ထဲပစ်ချလိုက်တယ်။ သူပြန်လာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ထင်းစတွေတစ်ခါပြန်စုပြီး ယပ်တောင်နဲ့ယပ်ခတ်ကာ မီး ဖို့လိုက်ပြီး နွေးအောင်မီးလှုံးလိုက်တယ်။

ဝမ်းသားအားရနဲ့ “ဒါဟာပါဒါမိစိုးချိုပြီး ကုတင်ပေါ်တက်ဒါမိလိုက်တယ်။” မျက်လုံး မပိတ်ခဲ့မှာပဲ ခုတင်ဟာ သူ့ဖာသာသူရဲ့တိက်ကြီးထဲမှာ ရွှေလျား သွားနေတာကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ သူ့ထုက်လဲ “ကောင်းပြီး မြန်မြန်ပြေးလို့ ပြောတဲ့အခါ မြင်း ဓမ္မာက်ကောင်အားနှစ်းနဲ့ လျှပ်မြန်စွာပြေးပါလေရော့။ ခုတင်က အထက်အောက် လျေကားတက်၊ လျေကားထစ်တွေပေါ်တက်လိုက်ဆင်းလိုက် ရှုပ်ကုန်တော့တာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှတော့ ပက်လက်လှုံးသွားပြီး သူ့ထုရဲ့အပေါ်မှာ တောင်ကြီးလိုပိုကျပါ လေရော့တဲ့။ သူ့ထုကခေါင်းအုံးမွှေ့ရာတွင် ကြားထဲကတိုးထွက်ပြီး “ကဲ့စီးချင်တဲ့ သူ့စီးက” ဆိုပြီး မီးပုံဘေးမှာပြန်လာလဲအိမ်နေသတဲ့။ မနက်မီး လင်းတော့ ဘုရင်ကြီးက ရဲတိက်ကိုလာတဲ့အခါ လူ့ထုကိုကြိမ်းပြင်ပေါ်ပြုလျက်သား လဲကျနေတာကို တွေ့တော့ မကောင်းဆိုးဝါးဝါးတွေက သူ့ထုလေးကို သတ်လိုက်ပြီးလို့ ပဲထင်ပြီး ဒီလိုမှုတ်ချက်ချတယ်။

“အင်း ဒီချောမောလှုပတဲ့သူ့ထုကိုလေးကတော့ သနားစရာပဲ။”

သူ့ထုကိုလေးက ဘုရင်ကြီးမှတ်ချက်ချလိုက်တာကိုကြားတော့ အိပ်နေရာက ထပ်ပြီး

“ကျွန်တော်သေဖို့ အချိန်မရောက်သေးဘူး” လို့ထပြာတယ်။ ဘုရင်ကြီးက အုံသိစိုးသာသွားပြီး ညတုန်းကအိပ်လို့ပျော်ရှု လားလို့မေးတယ်။

သူငယ်က “ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ပါတယ်။ တစ်ညာတော့ပြီးသွားပြီး နောက်နှစ်ညုံ လဲဒီလိုပါဖြစ်မှာပါ” လို့ပြန်ဖြေသတဲ့။ နောက်သူငယ်ဟာ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ရှိတဲ့နောက်သွားတော့ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က သူကိုမျက်လုံးအပိုင်းသားနဲ့ကြည့်ပြီး ပြောတာက “သူငယ်ရယ် မင်းကိုအသက်ရှင်လျှက်နဲ့တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ အခုပြောက်လန့်တတ်ဖို့သိပြီးလား။”

“မသိသေးပါဘူးဗျာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကြောက်လန့်တာဘာလဲဆိုတာ သိရင် ပြောပြောပါလား။”

ဒုတိယညာမှာလ သူငယ်ကရဲတိုက်အိုကြီးထဲဝင်သွားပြီး မီးပုံဘေးမှာထိုင်လိုက်ကာ “တကယ်လို့သာ ငါ ကြောက်တာတ်ရင်တော့” ဆိုပြီး ပြီးတွားနေသတဲ့။ ညသန်းခေါင်ရောက်တဲ့အခါ တုန်ယင်တဲ့ပြီးတွားသံ တွေ့ကို ကြားရတယ်။ ပထမတော့အသံက တိုးတိုးပဲကြားရတယ်။ ဒါပေမဲ့အကြာတော့ ပိုပြီးကျယ်လာသတဲ့ကွယ်။ ခဏကြာတော့ ကျယ်လောင်စုံရှင်တဲ့အောင်သံအတူ သူ့ရှေ့မှာကိုယ်တစ်ပိုင်းနဲ့လူဟာ မီးခိုးပြောင်းတိုင်က ကျလာပါလေရော့။ သူငယ်က “ဟဲလို ကိုယ်တစ်ပိုင်းပဲလား အခြားတိုင်းရော့။” လို့မေးသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အောင်ဟစ်ပြီးတွားသံတွေ့ကြားရပြီး အခြားကိုယ်တစ်ပိုင်းလ ပြုတ်ကျလာသတဲ့။ ဒါကိုတွေ့တော့ သူငယ်ကဆိုတယ်။ “ခဏစောင့်အုံး ခင်ဗျားအတွက်မီးရှိန်နဲ့မြှင့်လိုက်မယ်။” မီးစာထည့်အပြီးမှာပဲလူကိုယ်နှစ်ပိုင်းကဆက်သွားပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အရပ်ဆိုးလူသရဲကြီးတစ်ယောက်ဟာ သူ့နေရာမှာထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူငယ်က “ခင်ဗျားကွန်တော့နေရာမှာ ဘာလို့လာထိုင်နေတာလဲ။ အဲဒါကွန်တော့ခုပဲ” လို့ပြောတယ်။ လူသူရဲကြီးက သူ့ကိုတွေ့န်ဖယ်ချင်ပေမဲ့ သူငယ်ကမခံပဲ သူ့မှာရှိတဲ့အားတွေ့နဲ့သူရဲကြီးကို ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး မီးပုံဘေးက သူ့နေရာမှာပြန်လာထိုင်နေတော့သတဲ့။ နောက်တော့ လူသူရဲ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်ဆက် တိုက်ကျလာတယ်။ ဒီလူတွေ့ဟာ သူတို့နဲ့အတူ လူကိုးယောက်ရဲ ခြေထောက်ရှိတွေ့နဲ့ခေါင်းခွံနှစ် လုံးပါယူလာပြီး အရိုးတွေ့နဲ့ကစားကြတယ်။ သူငယ်ကလ သူတို့နဲ့ကစားချင်တဲ့အတွက် ဒီလိုခွင့်တောင်းတယ်။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ကစားလို့ရမလား”

“အင်းမင်းမှာပိုက်ဆံရှိရှင်ကစားလို့ရတယ်”

“ကျွန်တော်ပိုက်ဆံလောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးခေါင်းခွံတွေက ဘော်လုံးလိုသိမှတ်ငါး
ဘူးလို့ပြောပြီး ခေါင်းခွံတွေကို တွင်ခုံထဲထည့်ပြီး လုံးအောင်ပွတ်တိုက်သတဲ့”

နောက်ဆုံးမှာချောပြီး လုံနေတဲ့ဦးခေါင်း ခွံကိုရလာတယ်။

“ဒါမှဟုတ်ကျေတယ်။ လိမ့်ကစားလို့ရပြီးပေါ့”

“ဟေးခိုကစားလို့ရပြီး” သူယောကသူတို့နဲ့ကစားပြီး ငွေနဲ့တောင်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အရာအားလုံးဟာ သူမျက်စိရှုမှာ
ပဲပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ သူလဲအသိပ်ရာပေါ်မှာ လွှဲလိုက်ပြီး အသိပျော်သွားတယ်။

နောက်တစ်နာရီရှင်က သူဆီလာပြီးမေးတယ်။

“ညတုန်းကာဘယ်လိုနေလဲ”

“ညတုန်းက ကျွန်တော်မျိုးအရိုးတွေနဲ့ နှီးပစ်တမ်းကစားတယ်။ ငွေတစ်ချို့တောင်ရှုံး
တယ်။”

“မင်းကြောက်လန့်ပြီး ကြက်သီးထသေးလား”

“ဟင့်အင်း ညတုန်းကပျော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကြောက်လန့်ပြီးကြက်သီးထရတာကို
မသိသေးဘူး။”

တတိယညာမှာ သူရဲ့ခုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ “ဝါသာကြောက်လန့်ပြီး ကြက်
သီးထတတ်ရင် ကောင်းမှာပဲ” လို့ပြောရာတယ်။

ညရောက်လာတဲ့အခါ အရပ်ရှုပ်ရည်လူခြားကိုယာက်က ခေါင်းတစ်လုံးထမ်း
ပြီးဝင်လာတယ်။ ဒီတော့သူယောက် “အဲဒါဂုံးရှုဝမ်းကွဲညီအစိုက်ပဲ၊ လွှာနဲ့တဲ့ရက်
အနည်းငယ်ကပဲ ဆုံးသွားတယ်။” လို့ပြောပြီး သူဝမ်းကွဲရဲ့အလောင်းထမ်းလာတဲ့
လူတွေကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး “လာ ညီလေးအထဲကိုဝင်ခဲ့” လို့ဆီးကြိုလိုက်တယ်။
ခေါင်းထမ်းလာတဲ့လူတွေက ခေါင်းချုလိုက်တဲ့အခါ သူယောကအခေါင်းဖုံးကိုသွားဖွဲ့
လိုက်ပြီး အထဲမှာ လူသေတစ်ယောက်အိပ်နေတာတွေလိုက်ရတယ်။ သူယောက
လူသေခဲ့မျက်နှာကို ကိုင် ကြည့်လိုက်တော့ ရေခဲလိုအေးစက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် သူငယ်က ဒီလိုပြောသတဲ့။ “ခကာစောင့်အုံး မင်းကို ဂါန္ဓားလာအောင် လုပ်ပေးမယ်။”

ပြောပြောဆိုဆိုမီးပုံဘေးသွားပြီး လူလက်ကိုန္ဓားအောင်လုပ်ပြီး လူသေမျက်နှာမှာ လာက်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့တာမှမထူးဘူး။ ဒါကြောင့်လူသေကောင်ကို အခေါင်းတက ထုတိပြီး သူကမီးဖို့ဘေးမှာ ထို့ချကာ လူသေကောင်ကို သွေးတွေပြန်လည်ပတ်လာ အောင် သူ့ရဲ့ရှင်ပတ်ပေါ်မှထားပြီး လက်မောင်းတွေကို ပွတ်တိုက်ပေးတယ်။ သူဘာပဲ လုပ်လုပ်မထူးခြားတဲ့အတွက် ဒီလိုတွေ့မီသတဲ့။ “လူနှစ်ယောက်ဟာ အိပ်ရာပေါ်က အတူအိပ်ရင် န္ဓားလာတာပဲ။” ဒါကြောင့်သူဝေးကဲ့ညီးလေးကိုအိပ်ရာပေါ်ခေါ်သွားပြီး စောင်ဗြို့ပေးကာ သူရဲ့ဘေးမှာဝင်အိပ်လိုက်တယ်။ မကြောခင်မှာပဲ လူသေကောင်လဲ န္ဓားလာပြီး စတင်လှပ်လာတယ်။ သူငယ်ကမေးတယ်။

“ညီလေးတွေ့ပြီလား၊ ညီလေးကို အစ်ကိုန္ဓားအောင်လုပ်ပေးတာလေ” ဒါပေမဲ့ လူသေကောင်က နေရာကနေထိပြီး “ခင်ဗျားကိုလည်ပင်းညှစ်သတ်မယ်” လိုကြိုးပါးသတဲ့။

“ဘာ မင်းကဒီနည်းနဲ့ ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်တာလား။ မင်းကိုခေါင်းထဲပြန်ထည့် လိုက် မယ်” ဆိုပြီးလူသေကောင်ကို ဆွဲတူကာ ခေါင်းထဲတွန်းသွင်းပြီး အဖုံးကိုပိတ်လိုက် တယ်။ လူခြောက်ယောက်လဲ အခန်းထဲကိုဝင်လာပြီး ခေါင်းကိုထမ်းသွားတယ်။ လူ ငယ်ကလဲစိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ရော်တူရာသတဲ့။ “ဝါကတော့ ဒီနေရာမှာ နေ သရွေ့ကြောက်လနဲ့ပြီး ကြက်သီးထတာကို သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

အဲဒီမှာတင်ပဲ အခြားလူတွေ ထက်အရပ်ရှည်တဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်အခန်းထဲဝင် လာတယ်။ အဲဒီလူကတော်တော့ကိုရုပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်တယ်။ အသက်လဲကြီးပြီး တော့ မူတ်ဆိတ်မွေး အရှည်ကြီးရှုတယ်။ လူအိုကြီးက သူငယ်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသတဲ့။ “မင်းကြောက်တတ်ဖို့ ကြက်သီးထုဖို့မသိဘူးဟုတ်စာ။ ဒါပေမဲ့မယူပါနဲ့ မကြောခင် မင်းကြောက်လနဲ့ ရတာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင်းကိုင် အခုပ် သတ်တော့မယ်။”

သူငယ်က “ကျွန်ုပ်ကိုအထင်မသေးပါနဲ့”

“မင်းကို အခုပဲပေမီးတော့မယ်။”

“နဲ့နဲ့လျှော့ပါ အသိုးရယ်၊ ကျွန်ုတ်ဟာခင်ဗျားလိုပဲ အင်အားကြီးတယ်။ ခင်ဗျားထက်အင်အားရှိရင် တောင်ရှိလိမ့်မယ်။”

အသိုးကြီးက “တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဂျာ၊ မင်းဂို့ထက်အင်အားရှိတာ မှန်ရင်မင်းကိုငါလွှာတ်ပေးမယ်။ လာစမ်းကြည့်မယ်။” ပြောပြီး သူရဲ့ပုဆိန်ကြီးကိုကိုင်ကာ လက်သမားပေတုံးကြီးကို ခွဲပြလိုက်တယ်။

သူငယ်က “ကျွန်ုတ် ခင်ဗျားထက်လုပ်နိုင်တယ်။” ဆိုပြီး ပေတုံးရှိရာသွားတယ်။ အသိုးကြီးက သိချင်တဲ့အတွက် ပေတုံးတေားမှာရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ သူမှတ်ဆိတ် မွေးတွေကတော့ ပေတုံးကြီးပေါ်မှာ ကျေနေတာပေါ့။ လူငယ်က ပါက်ဆိန်နဲ့ တစ်

ချက်တည်း ပေတုံးကိုခွဲလိုက်ကာ အဘိုးကြီးရွှေမှတ်ဆိတ်မွေးကိုပါ ပေါက်မိပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးဟာ ပေတုံးကြားမှာ ညျှပ်နေတာပေါ့။

“ဟား ဟား အဘိုးကြီး အခွင်ဗျားကို ကျွန်တော်ဖမ်းမံပြီး၊ ခင်ဗျားသေဖို့ အချိန် ရောက်ပြီး” လို့ပြောကာ အဘိုးကြီးကို သံပြားနဲ့ရိုက်တော့သတဲ့။ အဘိုးကြီးက နောက်ဆုံးမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကိုဆက်မရှိကိုပဲ ရပ်စွဲနဲ့သူက ရွှေငွေတွေအ များကြီးပေးမယ်လို့ပြောတယ်။ သူငယ်က ပုဆိန်ကိုထုတ်ပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးကိုဖြတ် ကာ အဘိုးကြီးကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးက သူငယ်ကို ရတိုက်ပြော အောက်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး ရတနာအပြည့်သေတွောသုံးလုံးကို ပြလိုက်တယ်။

“ဒီသေတွာသုံးလုံးထဲက တစ်လုံးဟာ ဆင်းရဲ့တဲ့လူတွေအတွက် နောက်တစ်လုံးက ဘုရင်အတွက်နဲ့ ကျွန်တဲ့တစ်လုံးက မင်းအတွက်”

အဲဒီအချိန်မှာဘဲ ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတဲ့အတွက် အဘိုးကြီးလဲပျောက်သွားပြီး သူငယ်သာလျှင်အမောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ပဲကျွန်ခဲ့တော့သတဲ့။ “ဒါအိပ်ရာထဲကို တစ်ယောက်တည်းပြန်ရတော့မှာပေါ့။” လို့ဆိပ်း စမ်းတဝါးဝါးနဲ့မီးပံ့ဘေးကို ပြန်လာပြီး မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ နှစ်မြိုက်စွာအိပ်လိုက်သတဲ့။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဘုရင်ကြီးရောက်လာပြီး “မင်းတော့ကြောက်လန်းပြီး ကြက်သီးထတာဘာလဲဆို တာ သိလောက်ပြီးပေါ့။”

“မသိသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရဲ့သေပြီးဖြစ်တဲ့ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုက ကျွန်တော့ဆီ အလည်လာတယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့လူတစ်ယောက်က ပြောအောက်ခန်းကရှိတဲ့ ကျောက်သံပွွာမြားတွေရဲ့ နေရာကိုပြပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကဗျာ ကျွန်တော့ကို ကြောက်လန့်တာဘာလဲဆိုတာမျိုး တော့ဘူး”

ဘုရင်ကြီးက “ဒါခိုရင်ကောင်းပြီး မင်းကအဲဒုတိကိုကြီးကို ကယ်လိုက်နိုင်ပြီး ငါ့ရဲ့သာမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်ပါ။”

သူငယ်က “ဒါဟာအရမ်းကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်လန့်ရတာဘာလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်မျိုး မသိသေးဘူး”

နောက်တော့လူတွေကရွှေတွေကို နှစ်းတော်သို့သယ်ဆောင်သွားပြီး လက်ထပ်ပွဲကြီးကိုအကြီးအကျယ် ကျင်းပကြတယ်။ သူငယ်တဖြစ်လဲဘုရင်လေးက သူ့မီးမကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် သူ့ဘဝကို ဘယ်လောက်ပဲပျော်နေပါစေ သူအမြဲပဲ “တကယ်

သာ ဝါကြားကိတ်ရင် တကယ်လို့ပါကြက်သီးထတ်ရင် ကောင်းမှာပဲ” လို့
ပြောတတ်သတဲ့။

မင်းသမီးလဲ သူ့ယောက်၍ားဒီလိုအမြဲပြောတာကိုကြားတော့ နောက်ဆုံး အရမဲး
အောင်သတ္တက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ဘေးက မောင်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပြောသတဲ့။
“ငါ့ယောက်၍ားကို ဝါတော့ ကုစားရလိမ့်မယ်။ မကြားခင်သူ့ကြားကိတ်စရာဆိုတာ
ဘာလဲဆိုတာ သိသွားလိမ့်မယ်။” မင်းသမီးလဲ ဉာဏ်ပေါင်းစပ် စမ်းချောင်းကလေးထဲ
သွားပြီး ဝါးကလေးတစ်ပုံးဖော်းစားပို့ နောက်လိုက်တွေ့ကိုမှာတယ်။ အဲဒီသမှာ သူ့အိပ်
ရာပေါ်အိပ်နေတုန်း သူမိန့်းမက သူရဲ့အဝတ်အစားတွေ့ချက်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်
ကို ဝါးအပြည့်ပါတဲ့ ရေအေးအေးတစ်ပုံးလောင်းချလိုက်တယ်။ ဝါးကလေးတွေလဲ
သူ့ပေါ်ကနေ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲကျသွားတယ်။ ဒီတော့ သူလဲအိပ်ရာက ကပျာကယာ
ထဲပြီး “နှမတော် ငါ့ကိုကြက်သီးထအောင်လုပ်တာဘာတွေလဲ ဝါကြားကိတ်လိုက်
တာ၊ အခု ကြက်သီးထတာဘာလဲဆိုတာ သိသွားပြီး” ဟုဆိုပေါ်လသတဲ့ကွဲယ်။

နင်းပရိုးဖြော်ခြေသေ့ကြီး

တစ်ခါက ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်မှာ သမီးချောသုံးယောက်ရှိသတဲ့။ တစ်နေ့ခုရီးထွက်ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် မသွားသင်သမီးတစ်ယောက်ထိ အိမ်ပြန်လက်တောင်အဖြစ် ဘာလိုဂျင်တာကိုမေးတယ်။ သမီးအကြီးဆုံးက ပုလဲလုံးနှင့်သမီးလတ်က ကျောက် သံပတ္တုမြားကိုယ်စိမှာပေါ့ သမီးထွေးနှင့်ပန်းဖြောက “ဖကြီးရေ သမီးအတွက် နှင်းဆီ ပန်းဝယ်ပေးပါ။” လို့မှာလိုက်သတဲ့။ အချိန်က ဆောင်းရာသီနှင့်တွေကျတဲ့အချိန် ဖြစ်တဲ့အတွက် နှင်းဆီပန်းရာရတာမလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ဒီသီးလေးက အထောင်းဆုံးလဲဖြစ် ချစ်စရာအကောင်းဆုံးလဲဖြစ်ပြီး ပန်းတွေကိုအရမ်းကြိုက်တဲ့အတွက် ဖခင်ကြီးကအတတ်နှင့်ဆုံးကြိုးစားရာဖွေးမယ်လို့ပြောပြီးညီအစ်မသုံးယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးပြီး ခုရီးထွက်ခဲ့တယ်။

ကုန်သည်ကြီးဟာ ကုန်ကူးရောင်းဝယ်ရင်း အိမ်ကိုပြန်လာမဲ့အချိန်မှာ သမီးကြီးအတွက် ပုလဲပုတီး၊ သမီးလတ်အတွက် ကျောက်သံပတ္တုမြားဝယ်ပြီး သမီးငယ်အတွက် နှင်းဆီပန်းကို ရှာမတွေ့နိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူပန်းဥယျာဉ်ထဲသွားပြီး နှင်းဆီပန်းရှိလား လို့မေးတဲ့အခါ လူတွေကသွားကို လျောင်ပြောင်ရယ်မောကြပြီး “ဆီးနှင်းထဲမှာ နှင်းဆီပန်းတွေပွင့်မယ်လို့ ထင်သလား” လို့မေးကြတယ်။ ဒါကြောင့်သူစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ နှင်းပန်းဖြော်ဟာ သူ့အချက်ဆုံးသမီးထွေးဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီသမီးလေးမှာတဲ့ နှင်းဆီပန်းကို ယူသွားချင်တာပေါ့။ အပြန်လမ်းတစ်ယောက်မှာ သမီးအတွက် ဘာယူသွားရမလဲဆိတ်တာ စဉ်းစားရင်း ရဲတိုက်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရတယ်။ ရဲတိုက်ဟာ ဥယျာဉ်အကြီးကြီးတစ်ခုထဲ မှာရှုပြီး ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ ရာသီနှစ်ခုရှိတယ် လို့ထင်ရတယ်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ အဲသည် ဥယျာဉ်ကြီးရဲ့တစ်ခြမ်းက နွော့သီဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ပက်ခြမ်းက ဆောင်းရာသီဖြစ်ဖြစ်နေတာကို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ့ရသတဲ့ကွယ်။ နွော့သီဖြစ်တဲ့အဲခြမ်းက ပန်းကလေးများအရောင်စုလုပစွာ ဖူးပွင့်နေပြီး ဆောင်းရာသီတစ်ပက်ခြမ်းမှာတော့ အရာအားလုံးဟာ ခြောက်သွေ့ပြီး နှင်းတွေအောက်မှာ နှစ်ဖြူပြုပါတယ်။

“ကံကောင်းလိုက္ခာ” ဆိုပြီး သူနောက်လိုက်တစ်ယောက်ကို ခြုထဲသွားပြီး အလှ ဆုံးပန်းပွင့်တွေ့ရှုးခဲ့ဖို့ နိုင်းလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့သူနောက်လိုက်က ပန်းပွင့်တွေယူလာတဲ့အတွက် သူတို့ပျော်စွဲပြုမြှင့်ပေါ် တက်ပြီးထွက်သွားခဲနီးမှာ ခြေသံ့ကြီးတစ်ကောင် အသံကျယ်လောင်စွာ ဟိန်း ဟောက်ပြီး သူတို့ရေ့မှာ ဘွားကန်ပေါ်လာတယ်။ “ရုံပန်းကိုခိုးတဲ့လူ ဘယ်သူမဆို ငါအရှင်လတ်လတ်သတ်စားပစ်မယ်။”

ကုန်သည်က “ကျွန်တော်အသင်ခြေသံ့ရဲ့ဥယျာဉ်မှန်းမသိပါဘူး။ ကျွန်တော့အသက် ကိုချမ်းသာပေးနိုင်မလား”

“မရဘူး မင်းအသက်ကို ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အိမ်ပြန် ရောက်တဲ့အခါသင့်နဲ့ အရင်ဆုံးတွေ့တဲ့သူကို ကျွန်းကိုပေးရင်သင့်အသက်ကို ချမ်းသာပေးပြီး နှင်းဆီပန်းအားလုံးကိုလဲ ပေးလိုက်မှာဖြစ်တယ်။”

ကုန်သည်ကြီးက စိတ်မသက်မသာဖြစ်ပြီး ငါ့ကိုအရင်ဆုံးလာကြိမ့်သူက ရုံးသမီးထွေးလေးဖြစ်နေတယ်။ သူကငါ့ကိုအရမ်းချစ်တာပဲ။ ဝါဒီမိပြန်လာရင် သူကလေးကပဲ ငါ့ကို အမြဲပါးကြိုနေကျ။” ဒါပေမဲ့ သူရဲ့နောက်လိုက်တပည့်က အရမ်းကြာက် လန့်နေပြီး “သခင်ကြီးကို လာကြိမ့်သူတွေက စွေးတွေ့ကြာင်တွေဖြစ်နိုင်သားပဲ” နောက်ဆုံးတော့ ကုန်သည်ကြီးလ စိတ်လေးလေးနဲ့ သူအိမ်ပြန်ရောက်ရင် သူကို အရင်ဆုံး လာကြိမ့်သူကို ခြေသ့ကြီးအား ပေးမယ်လို့ သဘောတူလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကုန်သည်ကြီးလ အိမ်အနီးပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ သူအချစ်ဆုံးသမီးလေး နှင်းပန်ဖြူဗာ သူဆီး ပြေးလာပြီး သူကိုနမ်းကာ အရင်ဆုံးဆီးကြိုန်တ်ဆက်သတဲ့။ သူကလေးက နှင်းဆီပန်းကလေးများကို တွေ့တဲ့အခါ အရမ်းဝမ်းသာသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖစ်ကြီးက ဝမ်းနည်းပက်လက်ထိကြေးပြီး “သမီးလေးရေ အဖော်ပန်းတွေကို တန်ပိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ စျေးပေးပြီးယူလာခဲ့ရတယ်။ အဖော်သမီးကို ခြေသ့ရိုင်းကို ပေးပို့ သဘောတူပြီး ခြေသ့ကြီးကသမီးကို ရသွားရင် သမီးကို အစိတ်စိတ်အမြှာမြှေးပြီး စားပစ် လိုက်မှာဖြစ်တယ်။” နောက်ပြီး သမီးထွေးလေးကို အမကြာင်းစုရှင်းပြပြီး သူ့သမီးလေးကို မသွားခိုင်းပဲ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပါစေလို့ ပြောသတဲ့။ သူကလေးက အဖော်ကြီးနှစ်သိမ့်ပြောဆိုပြီး “အဖော်ကြီးရယ် အဖော်ကြီးကတိတည် မှဖြစ်မယ်။ သမီးခြေသ့ဆီသွားပြီး သူကိုတောင်းပန်မယ်။ သူကျွန်းမာသက်ကို ချမ်းသာပေးပြီး အမိမကိုပြန်လွှတ်ရင် ပြန်လွှတ်နိုင်တယ်။”

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ သမီးထွေးက အဖော်ကြီးကို သူသွားရမဲ့လမ်းကိုမေးပြီး အဖော်ကြီးကို နှစ်ဆက်ကာ ခဲ့တိကိုကြီးရှုရာကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြေသ့ကြီးဟာ တကယ်တော့ ချောမောတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးညမှာ ချောမောတဲ့ မင်းသားလေးအသွင်ပြောင်းသွားတယ်။ နှင်းပန်းပြီး ခဲ့တိကိုကြီးသို့ ရောက်လာတဲ့ အခါ မင်းသားက သူကလေးကို ယဉ်ကျေးမော်ရွှေစွာ ကြိုဆိုရှုတ်ဆက်ပြီး မြင်မြင် ချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင်သွားကြတဲ့အတွက် မင်းသား လေးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူသွားတယ်။ မဂ်လာပွဲအတွက် စားသောက်ပွဲကြီးကျင်းပြီး ကာလအတန်ကြာပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြတယ်။ မင်းသားလေးကို

ညာနေပိုင်းမှာသာ တွေ့ရပြီး မနက်ပိုင်းမှာ တစ်ကိုယ်တည်း အပြင်သို့ထွက်ခွာသွားပြီး ညာနေမှဖော်မိုက်ပြန်လာသတဲ့။

ကာလအတန်ကြာတဲ့အခါ မင်းသားက သူရဲ့ကြင်ယာတော်ကို “မနက်ပြန်မတော်ရဲ့ ဖင်အော်မှာ အစ်မအကြီးဆုံး လက်ထပ်မဂ်လာပွဲကျင်းပပြီး အစားအသောက် ပွဲကြီးလည်းရှိမှာဖြစ်တဲ့အတွက် နှမတော် သွားချင်ရင် ကျွန်ုပ်ခြေသော်တွေ့က နှမတော်ကို လမ်းပြလိမ့်မယ်။ သမီးတွေးဟာ သူ့အဖော်ကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန် တွေ့ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် အရမ်းပျော်ရွင်သွားပြီး ခြေသော်ကြီးနဲ့အတူ သူကလေးရဲ့ ဖင်အော်ဆိုကို ထွက်သွားတယ်။ အားလုံးကသွားပြီးလို့ထင်တဲ့အတွက် အချုပ်နွေ့ရလို့ အရမ်းပံဂုံးသာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့သူက ဟိုမှာနေရတာ ပျော်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ ညစာစားပွဲပြီးတဲ့အထိ နေပြီးတော်ထဲသို့ပြန်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အစ်မလတ်က မကြာခင်လက်ထပ်တော့မှာမို့ နှင်းပန်းဖြူက ဒီတစ်ကြိမ်မှာ မင်းသားကို သူနဲ့အတူ လက်ထပ်ပွဲကို သွားဖို့ခေါ်တယ်။ မင်းသားက သူမသွားနိုင်တဲ့အကြောင်းနဲ့ သူကိုမီး ဒါမှမဟုတ် အလင်းရောင်ကထိမယ်ဆိုရင် သူနိုင်ကြအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီး ခုနှစ်အကြော်လည်သွားရမှာဖြစ်တယ် လို့ပြောသတဲ့၏ဒါပေမဲ့ နှင်းပန်းဖြူက သူကိုအတင်းခေါ်ပြီး အလင်းရောင်မထိအောင် ကာကွယ်မယ်လို့ ပြောတဲ့အတွက် နောက်ဆုံးတော့ မင်းသားလဲ အတူလိုက်သွားဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ သူတို့လဲ မက်လာပွဲကို သူတို့ရဲ့ကလေးယောကလေးကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ သူ့ယောကျိုးအတွက် အခန်းကျယ်ကြီးနဲ့ နံရံထူထူရှိတဲ့နေရာရေးပေးတယ်။ မက်လာပွဲမီးတွေထွန်းတဲ့အခါ သူ့ယောကျိုးကို မထိဖို့ပေါ့၏ ဒါပေမဲ့ တံ့ခံးမှာ အပေါက် သေးသေးကလေးတစ်ခုရှိတာ ဘယ်သူမှမတွေ့လိုက်ဘူး။ ခဏအကြာ ဘုရားကျောင်းကနေ ပြင်းရထားပြန်လာတဲ့အခါ မက်လာမီးတွေထွန်းလိုက်တော့ အလင်းရောင်ကလေး တစ်စက်ဟာ မင်းသားရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကျလာတယ်။ အလင်းရောင်ထိ လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်မင်းသား လဲပျောက်သွားပြီး သူဖော်းက သူကို လာရှာတဲ့အခါ မင်းသားကို မတွေ့ရတော့ပဲ ခိုင်ဖြူကလေး တစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့ရတယ်။ ခိုင်ကြအသွင်ပြောင်းသွားတဲ့မင်းသားက “ခုနှစ်နှစ်အတွင်း ဝါကမ္မာအနဲ့

လူညွှန်ပြီး ပုံသန်းရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဂုံးရွှေအတောင်ပံ့ဖြူ
ကလေးတွေ ချပေးခဲ့ပါမယ်။ ဂုံးအတောင်ပံ့ ကျတဲ့နေရာဆီ လိုက်လာပြီး နောက်ဆုံး
ဂုံးကိုဖမ်းပြီး ခိုင်ကအဖြစ်က လွှတ်ပေးနိုင်မှာဖြစ်တယ်။

ခိုင်ကလေးလဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်သို့ ပုံတက်သွားပြီး သနားစရာကောင်း
တဲ့ နှင်းပန်းဖြူခများလဲ သူ့ယောကျုံးနောက်ကို အပြေးကလေးလိုက်သွားပြီး
ခိုင်ကက အတောင်ကိုပစ်ချပြီး လမ်းပြတဲ့အတွက် သူ့အနီးလဲ သူ့နောက်က

တကောက်ကောက်လိုက်သွားတယ်။ သူ့နှဲနှံးလဲ ခုနှစ်နှစ်အတွင်း သူနောက်ကို မနားမနေ တစ်တော်ဝင်တစ်တော့တွက် တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပါသွားတော့ တယ်။ ခုနှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ သူ့ခင်ပွန်းနောက်ကို ပြေးလိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခက လွတ် မြောက်တော့မှာဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်နည်းနည်းအေးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ သူ့ယောက်ဗျားနောက်လိုက်ရင်၊ ငါက်တော်ပြု၍တစ်ခုကို ရှာမတွေ့ပဲဖြစ်သွားတယ်။ ဦးပေါ်မေ့ကြည့်လိုက်တော့ ခိုက်ကိုလဲမတွေ့ရ တော့တဲ့အတွက် ဗျာများသွားတာ ပဲ့။ စိတ်မှာတော့ “အင်း ဒီတခါ ဘယ်လူသားကမှ ငါ့ကိုကယ်နိုင် မှာမဟုတ်တော့ ဘူး” ဆိုပြီး နေမင်းကြီးဆီကိုသွားကာ “နေမင်းကြီး သင်ဟာ တောင်ထိပ်ကနေနက် ရှိုင်းတဲ့ချောက်ကမ်းပါးအထိ နေရာတကာအဲလင်းရောင်းပေးတဲ့အတွက် ကျွန်းမရဲ့ ခိုင်ကလေးကို တွေ့မိပါသလားရှင်။”

“မတွေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့သင့်ကို သေတွောကလေးတစ်လုံး ပေးထားမယ်။ သင်အကူအညီလိုချင်ရင် ဒီသေတွောကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပါ။”

သူမက နေမင်းကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ညမိုးစုံးစုံးချုပ်တဲ့အထိ လျှောက် သွားပြီး လမင်းကြီး ပေါ်လာတာကို တွေ့တဲ့အခါ “လမင်းကြီးရင့် သင်ဟာ ညမိုးချုပ် မှာ ကွင်းပြင်ကြီးနဲ့ နေရာတကာကို အလင်းရောင်းပေးတဲ့အတွက် ကျွန်းမရဲ့ခိုင်က် ဖြူးလေးကို တွေ့မိပါသလား။”

လမင်းကြီးက “မတွေ့ပါဘူး၊ သင့်ကို ကျွန်းမကူသို့မို့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင့်ကို ဥတစ်လုံး ပေးမယ်။ သင့်အကူအညီလိုတဲ့အခါ ခွဲပစ်လိုက်ပါ။” သူမလဲ လမင်းကြီးကို ကျေးဇူးတင် စကားပြောပြီး ခုံးဆက်ထွက်ခဲ့တော့ ညေလေအေးတိုက်ခတ်တာကို ခံစားလိုက် ရတယ်။ ဒီတော့ သူလဲသူ့အသံကိုမြှင့်ပြီး “လေမင်းကြီးရင့် သင်ဟာ သစ်ပင်တွေ ကြားကနေ တိုက်ခတ်တဲ့အတွက် ကျွန်းမရဲ့ ခိုင်က်ဖြူးကလေးကို တစ်နောရာ မှာ တွေ့မိပါသလား။”

“မတွေ့မိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့အခြားမိတ်ဆွေ လေတွေကိုမေးပေးပဲမယ်။ သူတို့တွေ့နိုင် ကောင်းပါတယ်။”

မကြာခင်မှာပဲ အရှေ့လေနှင့်အနောက်လေတို့လာပြီး သူတို့ခိုင်ကို မတွေ့မိ ကြားပေးပြောတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တောင်လေရောက်လာပြီး “ချို့ပြု။ ပင်လယ်နဲ့

ဘက်ပျောန်းသွားတာတွေလိုက်ရတယ်။ ခုနှစ်နှစ်ကျော်သွားလို့ ခြေသံအသွင်ပြန်ပြောင်းသွားပြီး အခုန်ဂါးတစ်ကောင်နဲ့ စစ်ရေးဆင်နေတယ်။ အဲဒီန်ဂါးက မင်းသမီးတစ်ပါးပါပဲ။ အဲဒီန်ဂါးမင်းသမီးဟာ ခြေသံမင်းသားကို အသင်နဲ့ခွဲခွာချင်တဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ညာလေက နှင်းပန်းဖြူဂို “ကျွန်ုပ်သင့်ကို အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်။ ပင်လယ်နိုဘက်ကို သွားပါ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေခဲ့ညာဘက်မှာ ဝါးများတံ့အများကြီးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဝါးများတံ့တွေ့ကို ရေတွက်ကြည့်ပါ။ ဆယ့်တစ်ချောင်းမြောက် ဝါးများတံ့ကို ချိုးပစ်ပြီး အဲဒီဝါးများတံ့နဲ့ပဲ နိုးကိုရိုက်ထည့်လိုက်ပါ။ အဲဒီအခါ့ ခြေသံက နိုးကိုနိုင်ပြီး ခြေသံက မင်းသားတစ်ပါးနဲ့ နိုးက မင်းသမီးအဖြစ်သို့ ပြန်ပြောင်းသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဘေးဘီတစ်ရိုက်လျည့်ကြည့်ရင် ခြေသံကိုယ်၊ လင်းယူနိုင်းနှင့် အတောင်ပံ့ရှိသော နယားပံ့ပျိုးဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ထိုင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ သင်နဲ့သင်ခဲ့ခွင်ပွန်းတို့ဟာ သူ့ရဲ့ကျောကုန်းပေါ်ကို မြန်နိုင်သောက်ပြန်အောင် ခုန်တက်လိုက်ပါ။ နယားပံ့ကြီးလဲ ပင်လယ်သမုပ္ပါဒာတွေပေါ်က ဖြတ်ပြီးသင့်ကိုအိမ်အရောက် ပို့ပေးမှာဖြစ်တယ်။”

ညာလေကဆက်ပြီးတော့ “သင့်ကို ကျွန်ုပ်ဒီသစ်စွေ့တစ်လုံးပေးလိုက်မယ်။” နယားပံ့ပေါ်က တက်ထိုပြီး လမ်းတစ်ဝါရောက်တဲ့အခါ ဒီသစ်စွေ့ကို အောက်ကိုပဲစ်ချလိုက်ပါ။ ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားတဲ့သစ်စွေ့ကနေ အပင်ပေါက်လာပြီး နယားပံ့ကြီးက သစ်ပင်ပေါ်မှာ အနားယူနိုင်မှာဖြစ်တယ်။ မဟုတ်ရင် နယားပံ့ကြီးက သင်တို့ကို မသယ်နိုင်တော့ပဲ ပင်လယ်ထဲပစ်ချလိုက်မှာဖြစ်တယ်။ အရေးကြီးတာက သစ်စွေ့ကို ပစ်ချရို့ မမေ့ဖို့လိုတယ်။”

သနားစရာကောင်းတဲ့နှင်းပန်းဖြူကာလည်း ပင်လယ်နိုဘက်ရောက်တော့ ညာလေ၊ ပြောတဲ့အတိုင်း အားလုံးကိုတွေ့ရတယ်။ ဆယ့်တစ်ခြောက်မြောက်ဝါးများတံ့ကို ဆွဲထဲတို့ပြီး နိုးကိုရိုက်လိုက်တဲ့ ခြေသံကမင်းသားအသွင်ပြောင်းသွားသလို နိုးလဲ မင်းသမီးတစ်ပါးအသွင်ပြောင်းသွားတယ်။ လူ့အသွင် ပြောင်းသွားတဲ့တစ်ပြိုင်နှက် နိုးမင်းသမီးဟာ ခြေသံမင်းသားရဲ့လာက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ နယားပံ့ကြီးကိုစိုးကာ ပံ့သွားတယ်။

ဒီတော့ နှင့်ပန်းဖြူလည်း အရမ်းစိတ်ထိခိုက်သွားရာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တင်းပြီးတော့ “လေတိုက်သရွေ့၊ ကြော်ဆွဲနဲ့သံတွေ ကြေားနေရသရွေ့ မေရီးဆက်ပြီး ငါ ယောက်နား ကို တွေ့အောင်ဆက်ပြီးရှာရတော့မယ်။”

ဒီလိန့် သူခဲ့ခြားဆက်ခဲ့တော့ နောက်ဆုံးမှာ နိုင်းမင်းသမီးက ခြေထဲမင်းသားကို၏
သွားတဲ့ရဲတိကို ရောက်လာတယ်။ ရဲတိကိုထဲမှာ မကြာခင် စားသောက်ပွဲကြီး
တစ်ခု စတော့တယ်။ မင်္ဂလာပွဲလည်း စတော့မယ် လို့ လူတွေရဲပြောသံကို ကြား
ရတယ်။

သတိသမီးက “ဘာအမိပါယ်လဲ”

နှင်းပန်းဖြူက “ကျွန်ုမကို ဒီညသတို့သားနဲ့ သူ့ရဲအခန်းထဲမှာ စကားပြောခွဲပါ၍ မယ်ဆိုရင် ဒီအကြိုက် ပေးပြုမယ်” နောက်ဆုံးတော့ မင်းသမီးက သဘောတူလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာင်းမတွေကို မင်းသားက နှင်းပန်းဖြူကို မတွေ့မမြင် စကားပြော သံတွေ မကြားရအောင် အိပ်ဆေးတိုက်ခိုင်းတယ်။ ညနေပိုင်းရောက်တဲ့အခါ မင်းသားလဲအိပ်ပျော်သွားတယ်။ မောင်းမတွေက နှင်းပန်းဖြူကို မင်းသားရဲ့ အခန်းထဲ ကိုပို့လိုက်တယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ နှင်းပန်းဖြူက မင်းသားရဲ့ခြေရင်းက ထိုင် လိုက်ပြီး မင်းသားကို “ရှင့်နောက်ကို ကျွန်ုမခုနှစ်နှစ်အတွင်း လိုက်ခဲ့တယ်။ ရှင်ပျောက် သွားတဲ့အခါ ရှင့်ကိုနေမင်း၊ လမင်း၊ ညလေမင်းသားတွေဆီသွားရာခဲ့တယ်။ နောက် ဆုံးရှင့်ကို နားရန်ကလဲကယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါတောင်မှ ရှင်ကကျွန်ုမကို မေ့သွားတော့ မှာလား” မင်းသားက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောက်နေတဲ့အတွက် နှင်းပန်းဖြူတကား

တွေကို မင်းသားမကြားရပဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ နှင်းပန်းဖြူရွှေစကားအစား သစ်တောကြီးထဲမှ လေညွှန်းတိုက်သံကိုသာ ကြားရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှင်းပန်းဖြူကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လာပြီး ဂါဝန်ကို အတင်းတောင်းယူတဲ့ အတွက် နှင်းပန်းဖြူလဲ သူ့ဂါဝန်ကို ပေးလိုက်ရတယ်။ နှင်းပန်းဖြူလဲ ဘယ်မှာမှ အကူးအညီမရနိုင်တော့တာကို သိတဲ့အတွက် မြေက်ခင်းပြင်ထဲသွားထိုင်ပြီး အူလိုက် သည်းလိုက် စိပ်တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူခဏစဉ်စားတဲ့အခါ မကြောခင်မှာပဲ လမင်းကြီးပေးတဲ့ကြက်ဥက္ကာကို သတိရလိုက်တဲ့အတွက် ကြက်ဥက္ကာနဲ့လိုက်တယ်။ ကြက်ဥက္ကာ တဲ့အခါ ကြက်ဥထဲမှာ ရွှေကြက်ကလေး ဆယ့်နှစ်ကောင်ထွက်လာပြီး အကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ အတောင်ပံ့အောက်မှ သွားခိုနေတဲ့အတွက် ကမ္မာပေါ့ရှိအလှဆုံးမြင်ကွေးကိုဖြစ်စေတော့ပဲ။ ဒီတော့နှင်းပန်းဖြူကလဲ နေရာကထိုး ကြက်အပ်ကို သူရှေ့က နေမောင်းပြီး နှစ်းတော်အထိရောက်အောင် သွားတာပဲ။ နဂါးမင်းသမီးလဲ ကြက်အပ်ကိုတွေ့တဲ့အခါ လိုချင်တဲ့အတွက် နှင်းပန်းဖြူဆီလာပြီး ကြက်တွေရောင်းမလားလို့ မေးသတဲ့။

နှင်းပန်းဖြူက “ရွှေပါမှမဟုတ်ငွေနဲ့မရောင်းပါဘူး၊ အသွေးအသားနဲ့ လဲပြီးရောင်းပါမယ်။ ဒီညာမင်းသားရဲ့ အခန်းထဲသွားပြီး မင်းသားနဲ့စကားပြောခွင့်ပေးရင် ဒီကြက်တစ်အုပ်လုံးကို ပေးပါမယ်။”

မင်းသမီးလဲ နှင်းပန်းဖြူကို အရှင်တစ်ခါကလိုပဲ လျဉ်စားမယ်ဆိုပြီး သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့မင်းသားက အခြေအရံတွေကို ဘာလို့မနေ့ညာ့ လေပြည်လေညွှန်းတိုက်တဲ့အသံကြားရတာလဲ ဆိုတာမေးတဲ့အတွက် သူ့အခြေအရံက သူ့ကိုအာ ကြောင်းစုံပြောပြုတယ်။ သူကမင်းသားကို အိပ်ဆေးတိုက်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ဒီညာလဲ မင်းသားရဲ့အောင်းလာမဲ့ အကြောင်းတွေကိုပဲ။ ဒီတော့မင်းသားလဲ အဲဒီညာမှာ အိပ်ဆေးကိုမသောက်ပဲ လွှဲပိစ်လိုက်တယ်။ နှင်းပန်းဖြူဝင်လာတဲ့အခါ သူ့နောက်ကို လိုက်တဲ့အကြောင်း မင်းသားအပေါ်သစ္စာရှိပြောင်း ဘယ်လို့ဒုက္ခတွေကြံ့ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြုတယ်။ မင်းသားလဲ သူ့ရဲ့ချုပ်လွှာတဲ့အနီးရဲ့အသံကို မှတ်မိလိုက်တယ်။ “နှမရယ် သင်ဟာ မောင်တော်ကို အိပ်မက်တဲ့က နှီးလိုက်တာပဲ ဒီထူးဆန်း

လူတဲ့မှင်းသမီးဟာ မောင်တော်ကို ပြုစားထားတဲ့အတွက် မောင်တော်အကြောင်းဖုံးကို မေ့သွားတာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်က နှမကို အချိန်မို့လိုက်တာ ဖြစ်မယ်။”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ညအမှောင်ထဲမှာ အခန်းကနေထွက်ပြီး နယားပုံပေါ်မှာ တက်ထိုင်ပြီး ပင်လယ်နဲ့ဖြတ်ပုံသွားတယ်။ ပင်လယ်ပေါ်က ဖြတ်ပုံပြီး တစ်ဝက် အရောက်မှာ နှင်းပန်းဖြူကရေတဲ့ကို သစ်စွေ့ပစ်ချလိုက်တဲ့အခါ တခကာမှာပဲ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါက်လာပြီး နယားပုံက သစ်ပင်ပေါ်မှာ ခကာနားပြီး သူတို့ကို အိမ်အထိ သေားမသီရန်မဆ ပြန်ပုံလိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သူတို့ရဲ့သားကလေး ရှုပ်ရည်ချောမောလှုပစ္စာနဲ့ကြီးထွားလာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့သူတို့ သားအမိ သားအဖ အားလုံး အသက်ထက်ဆုံးပျော်ရွင်စွာ နေထိုင်သွားကြလေသတဲ့။

